Prefață de Lee Carroll

SOLOMON VORBEȘTE

DESPRE

RECONECTEAZĂ-ȚI VIAȚA

De autorul bestsellerului *RECONECTAREA* vindecă-i pe alții, vindecă-te pe tine

DR. ERIC PEARL
ȘI FREDERICK PONZLOV

În amintirea duioasă a mamei mele, Lois J. Pearl.
În onoarea tatălui meu, Harold R. Pearl.

EP

Mătuşii mele, Eleanore, care mi-a oferit o viaţă.

FP

PROLOG

Povestea lui Eric

O, Dumnezeule!, m-am gândit eu, urmărindu-l cu privirea pe Fred, un pacient, care nu mai stătea, pur şi simplu, întins pe spate, pe masa de masaj din cabinetul meu. *Nimeni nu va crede asta. În prezenţa cui sau a ce mă aflu?*

Ochii lui Fred erau parţial închişi, în timp ce se învârteau rapid, în sus şi jos, în orbite şi înainte şi înapoi, sub pleoapele care fluturau. Ritmul respiraţiei i s-a încetinit, devenind mai profund. Braţele, oarecum întinse de o parte şi de alta a corpului, au început să se mişte lin şi ritmic… în sus, apoi în jos, apoi iar în sus, de parcă erau susţinute de un câmp nevăzut de energie. Buzele i s-au depărtat şi puteai vedea că limba i se mişcă într-un mod ce forma, în mod clar, cuvinte, atunci când suflul audibil de aer îi ieşea pe gură.

Un pic tulburat, m-am înclinat înainte şi mi-am apropiat urechea, ca să aud ce avea de spus… deşi tot ce puteam identifica era sunetul respiraţiei sale, în timp ce inspiraţiile încercau, în van, să se transforme în cuvinte.

Am rămas înmărmurit pe loc, de un sentiment real şi copleşitor de veneraţie şi uimire. Am înţeles că eram în prezenţa a ceva mai impresionant decât ceea ce eu – sau aproape majoritatea oamenilor ori poate nimeni – întâlnisem vreodată.

Şi totuşi, nu era nici începutul şi nici sfârşitul a ceva ce urma să depăşească ceea ce aş fi putut anticipa vreodată – ceva care, în curând, urma să influenţeze milioane de oameni de pe planetă.

alerga şi vorbi normal; nu mai aveau crize; nu mai era necesar tratamentul medicamentos. Pacienţii şi medicii lor îmi telefonau şi mă întrebau: „Ce-ai făcut?"

„Nimic", era răspunsul meu. „Şi nu mai spune la nimeni!"

Era ca şi încercarea guvernului de a le cere oamenilor să spună „nu" drogurilor. Cu cât o spuneam mai mult, cu atât oamenii vorbeau mai mult.

În curând, oamenii au început să-mi ceară să predau această lucrare. „Să o predau?!", am răspuns eu. „Cum să predai aşa ceva?" *Am stat acolo, fluturându-mi mâinile prin aer şi arătând ca un idiot,* a fost gândul meu. Le-am spus: „ieşiţi afară, fluturaţi-vă mâinile prin aer şi spuneţi-mi ce au de spus vecinii voştri despre asta!"

Totuşi, tot mai mulţi pacienţi de-ai mei m-au sunat după întâlnirea cu mine, ca să-mi relateze că, atunci când au ajuns acasă, uşa automată de la garaj s-a deschis înainte ca ei să apese pe butonaşul telecomenzii din maşină. Sau că, în clipa în care au intrat în casă, televizorul sau sistemul audio au pornit şi s-au oprit singure. Au simţit senzaţii în mâini şi şi-au ţinut mâinile în apropierea cuiva din familie, care avea o problemă de sănătate, iar *acea persoană* s-a vindecat!

Şi, pe neaşteptate, am început să ne dăm seama de ceea ce ştiinţa şi cercetătorii urmau să confirme ulterior: că, din momentul în care interacţionezi cu acest spectru nou, mai larg, mai cuprinzător, al frecvenţelor reconective, în interiorul tău se schimbă ceva, care îţi permite nu doar să ai acces la propria vindecare, dar şi să facilitezi vindecarea pentru alţii.

În prezent ştiinţa o numeşte *Vindecare Reconectivă*, iar aceasta a fost tema de bază a primei mele cărţi, *Reconectarea: Vindecă-i pe alţii, vindecă-te pe tine**.

* Carte publicată de Editura For You (N.tr.)

Revenind deci la Fred, care se afla în cabinet; sunetele îngânate au continuat, în timp ce eu urmăream, fascinat… poate *prea* fascinat, căci brusc mi-a devenit limpede faptul că petreceam mult prea mult timp cu el, în timp ce mă aşteptau ceilalţi pacienţi. Cu degetele arătător şi mijlociu, l-am atins uşor pe stern, spunându-i încet: „Fred, cred că am terminat".

Fred şi-a deschis ochii. S-a uitat la mine. M-am uitat la el. Nu a spus nimic. Aşa că, nici eu nu am spus nimic. Vreau să zic – ce era de spus, de fapt?

Nu-ţi pot spune că nu m-am gândit la asta – *mult* – în restul acelei săptămâni, până la următoarea sa vizită. Eram sigur că se va întâmpla din nou. Mi-am programat toţi pacienţii înaintea lui Fred, ca să pot avea timp în plus, în eventualitatea că se întâmpla.

Şi s-a întâmplat. I-am făcut ajustarea şi i-am spus să închidă ochii, să se relaxeze şi să lase să se stabilizeze ajustarea. În timp ce stătea întins acolo, mi-am ţinut mâinile în aer, lângă capul său, iar scena de la vizita precedentă s-a repetat. Capul i s-a rostogolit pe spate, ochii s-au dat peste cap, buzele s-au depărtat, limba a început să se mişte, iar aerul i-a ieşit pe gură, într-un mod audibil. Dar de data aceasta, aerul s-a condensant într-o voce. Iar vocea a spus: *„Suntem aici ca să-ţi spunem să continui să faci ceea ce faci. Ceea ce faci aduce Lumină şi informaţie pe planetă."*

Fred m-a privit şi mi-a mărturisit că acea voce venea prin el, încă de când avea 11 ani; că doar două persoane din viaţa sa ştiu despre ea; că simţise că ea a revenit în timpul vizitei precedente, dar a crezut că nu am observat nimic. I-am spus să se relaxeze şi să o lase să curgă. Am crezut că acest lucru era ceva unic, specific numai pentru Fred. O „chestie de-a lui Fred". Nu aş fi putut deloc anticipa ce avea să urmeze.

După două zile, alţi trei pacienţi şi-au pierdut cunoştinţa şi au rostit aceleaşi două fraze pe care le rostise Fred:

„Suntem aici ca să-ţi spunem să continui să faci ceea ce faci. Ceea ce faci aduce Lumină şi informaţie pe planetă." A fost adăugată însă o a treia şi a patra frază. Doi pacienţi au spus: *„Ceea ce faci tu, reconectează catenele"*. Unul din ei a spus: *„Ceea ce faci tu, reconectează stringurile"*.

Fred a revenit mai târziu, pentru o altă consultaţie şi mi-a spus că, în timp ce era acasă, a făcut scriere automată. (Din câte se pare, o altă „chestie de-a lui Fred".) Mi-a spus că era scrierea sa automată obişnuită, cu excepţia ultimelor două propoziţii, care spuneau: *Nu subestima puterea Dr. Eric Scott Pearl. Ceea ce face el, reconectează stringuri.*

L-am întrebat dacă e sigur că a spus „stringuri". Ştiam că termenul de catene se referea la ADN. M-am gândit că *stringuri* trebuie să fi fost o greşeală. Sau poate că vreo entitate, vreo inteligenţă din univers căuta să comunice cu mine şi era oarecum stânjenită de faptul că trebuia să găsească cuvinte în limba engleză, ca să transmită un concept aflat undeva între *stringuri* şi *catene*. Dar Fred a susţinut cu tărie că *stringuri* era cuvântul pe care îl scrisese.

Apropo, ţi-am spus că niciunul dintre aceşti pacienţi nu se cunoşteau între ei? Ei bine, dă-mi voie să o spun acum: *Niciunul dintre aceşti pacienţi nu se cunoşteau între ei.* Şi nu o cunoşteau nici pe vreuna dintre cele cinci persoane cărora li s-a întâmplat acelaşi lucru în cabinetul meu, în săptămâna care a urmat. În concluzie, în următoarele trei luni, peste 50 de pacienţi diferiţi şi-au pierdut cunoştinţa şi au rostit aceleaşi şase fraze, textual.

În curând, mi-am dat seama că uneori îţi este dată ocazia de a trece prin uşi, atunci când nu eşti sigur încotro duc. Aşa se întâmplă de cele mai multe ori – şi este ceea ce s-a întâmplat cu mine.

De la bun început, am fost hrănit cu frici deghizate în iubire, de către „vindecători" care au urmărit din exterior. Oamenii întrebau: „Care e sursa acestor vindecări? Este o sursă bună?"

„Bineînţeles că este", replicam eu. „E Dumnezeu. Este iubire. E universul."

„De unde ştii?", întrebau ei.

„Ştiu, pur şi simplu", le-am răspuns eu.

„Dar de unde ştii?", mă întrebau ei din nou, până când am început *eu* să mă întreb de unde ştiam. Vreau să spun *ştiam*. Chiar nu am ştiut *de unde* ştiam. Aşadar, crezând că aceia care puneau aceste întrebări trebuie să ştie ceva ce eu nu ştiam, i-am întrebat cum ar trebui să procedez, ca să determin sursa.

„Întreab-o", a fost răspunsul lor.

Întreab-o? Întreab-o?! Ce fel de răspuns era ăsta?! Dacă întrebi o sursă bună, dacă este o sursă bună, ea îţi va spune adevărul – că e o sursă bună. Dacă întrebi o sursă rea, dacă este o sursă bună, te va minţi şi-ţi va spune că e o sursă bună.

Vreau să spun că iată-i pe aceşti vindecători, care au avut îndrăzneala să inoculeze frică acolo unde frica nu-şi avea locul – şi care nici măcar nu au avut integritatea de a-mi oferi sfaturi potrivite, pentru a primi răspunsul. *Întreab-o?!*

Aşa că m-am gândit şi m-am gândit şi m-am tot gândit. Şi, în cele din urmă, am găsit cele mai rele două scenarii:

(a) Mor. Mă prezint la Poarta Raiului sau oriunde mergem, iar Sfântul Petru – sau oricine are sarcina de a fi acolo – îmi caută numele în Cartea Vieţii.

Eric Pearl… Eric Pearl… Eric Pearl… iată-l… Hmm… ai condus o mulţime de oameni, pe o cale foarte nechibzuită.

Trebuie să te întorci şi să-ţi trăieşti viaţa de la început, de 600 de ori…

Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că Aceasta nu e o posibilitate foarte atrăgătoare.

Dar apoi, apare cel mai *rău* scenariu defavorabil:

(b) Mor. Mă prezint la Poarta Raiului sau oriunde ar fi, iar Sfântul Petru – sau oricine e acolo – îmi caută numele în Cartea Vieţii.

Eric Pearl... Eric Pearl... Eric Pearl... iată-l... Hmm... noi ţi-am dat o oportunitate de a produce o schimbare în conştiinţă, ce urma să aibă efecte considerabile în tot universul, pe veşnicie... Iar tu nu ai făcut-o... Pentru că ţi-a fost frică... Vezi tu, *aceasta* a fost alegerea pe care nu am putut s-o accept.

❧❧❧

Lumina vine nu din exterior, ci din interior...
Viaţa ta furnizează acea Lumină.

Solomon

Datorită învăţăturilor primite de la Solomon – entitatea care vorbeşte prin fiinţa fizică a lui Fred – şi propriei evoluţii, am ajuns să înţeleg ceea ce eu numesc *Teoria Cauzei Unice.* Teoria Cauzei Unice afirmă că gradul în care ne îndepărtăm de starea perfectă de sănătate, reprezintă gradul în care am uitat, provizoriu, că noi *suntem* Lumina. Iar tot ce avem de făcut este să păstrăm în memorie că *suntem* acea Lumină, să ne reamintim, într-o manieră care să ne permită să revenim la starea noastră naturală de vibraţie a Luminii. Iar pe măsură ce vibrăm în starea noastră optimă de Lumină, orice lucru mai dens decât Lumina nu prea mai are nimic de care să se agaţe; prin urmare, dispare, *dacă este potrivit în acel moment din viaţa noastră, ca el să dispară.*

Am învăţat că a fi vindecător – adică, a facilita vindecări pentru ceilalţi – este o experienţă absolut pură. Am învăţat ca, pur şi simplu, să intru în ecuaţie cu cealaltă persoană şi cu universul, să transcend în totalitate tehnica şi să-mi dau voie să *simt.* Să simt. Adică, să *ascult*... cu un alt simţ. Să simt, să observ, să mă joc, să fiu atent. Fără judecată. Iar aceasta este o foarte mare parte din principiul de bază. Am învăţat că, atunci

când transcendem tehnica, transcendem instrucţiunile, transcendem rezultatul dorit – identificat cu precizie – şi transcendem judecata. Am învăţat să renunţ la atitudinea mea axată pe *rezultate* – şi, în schimb, să adopt atitudinea axată pe *proces*. Iar pe măsură ce mi-am dat voie să procedez astfel, am devenit mai conştient de câmp, dar şi de senzaţiile mele. Senzaţii variate: fierbinte, rece, umed, uscat, împingere, atracţie, efervescenţă.

Aspectul remarcabil cu privire la toate acestea este simplitatea a ceea ce stă la baza ei. Vezi tu, pe măsură ce am rafinat toate aceste senzaţii, ele au devenit, în esenţă, una: bucurie, fericire... *extaz.* Când am simţit acel extaz, am intrat în *câmp* şi m-am contopit cu el. Şi am descoperit că nu suntem singuri în câmp. Suntem în câmp cu toată lumea... mai exact, cu acea persoană care se bucură de *atenţia* noastră, deoarece – trebuie să acceptăm realitatea – mergem acolo unde ne este atenţia, acolo unde ne este conştienţa. Cumva, în această interacţiune, conştientă sau altfel, o „voce" mică – figurativ vorbind – din acea persoană, spune: *Hei, îmi amintesc asta. Sunt eu, vibrând de sănătate. Sunt eu, vibrând ca Lumină... cred că o voi face din nou.* Iar în acea aducere aminte, am urmărit cum, pe măsură ce oamenii încep să vibreze din nou la nivelul lor optim de Lumină, încep să vibreze sănătos. Am observat că tot ce este mai dens decât Lumina – care include aproape toate problemele de sănătate – dacă e potrivit pentru acea persoană, în acel moment din viaţa sa, pur şi simplu, dispare. Mi-a devenit imediat mai mult decât limpede, că vindecarea e chiar atât de simplă. Orice lucru – *orice* – mai complicat decât acesta, e făcut să ne vândă ceva.

Pe măsură ce mi-am permis să *ascult* – să încetez să *fac* şi, în schimb, *să devin,* să devin observatorul şi cel observat – am înţeles că acesta e locul şi momentul în care universul adesea alege să-şi arate adevărata minunăţie şi frumuseţe. Acesta e darul. Acesta e locul în care vedem lucruri care sunt noi, care sunt diferite, care sunt reale. Foarte, *foarte* reale.

Prin urmare, participăm la fiecare şedinţă, cu un sentiment de noutate şi descoperire – întrucât cu fiecare persoană, *este* cu adevărat ceva nou.

Sarcina ta e să deschizi uşi.
Sarcina lor e să decidă dacă
au curajul să păşească prin ele.

– Solomon

Vezi tu, nu îmi place cuvântul *vindecare.* E mult prea limitat, în interpretarea lui obişnuită. *Vindecarea* implică faptul că există ceva din care trebuie să te faci „bine". Am observat că vindecarea înseamnă mai mult decât să te ridici din scaunul cu rotile, să-ţi recapeţi auzul sau vorbirea, tumori canceroase care dispar sau copii bolnavi de paralizie cerebrală, care merg şi vorbesc normal. Chiar dacă acestea sunt mai mult decât minunate şi mai mult decât emoţionante, atunci când suntem martori la ele, în timp ce facem această lucrare, vindecarea, în sensul ei cel mai adevărat, înseamnă mai mult de atât. Aceste „vindecări" sunt semne despre ceva mult mai vast. Sunt semne despre accesul nostru mult mai cuprinzător la univers şi interacţiunea noastră mai cuprinzătoare cu el. Sunt semnele evoluţiei noastre. O *Upgradare umană*, dacă vrei.

Existenţa noastră se referă la evoluţia noastră *continuă.* Am învăţat că viaţa se referă la aptitudinea de a ne adapta şi de a evolua. Este un proces continuu. Uneori, procesul are loc atât de lent, atât de subtil, încât nu ne dăm seama de el. Alteori el face salturi foarte sesizabile şi este orice, *în afară de* subtil...

Pe măsură ce mi-am dat voie ca doar să fiu martor şi să „fiu", am observat că aceasta este o vindecare de o natură foarte diferită decât am fost învăţaţi să percepem, să înţelegem sau chiar să credem ori să acceptăm. Această vindecare se referă la un proces evolutiv ce ia naştere prin *co-creaţie,* la interacţiunea

de cea mai înaltă vibraţie, cu universul, la interacţiunea de cea mai înaltă vibraţie, cu câmpul.

Dacă omul ar acorda jumătate de oră, în fiecare seară, pentru a conversa cu el însuşi şi ar recapitula tot ce a făcut, corect sau greşit, în cursul zilei, ar fi atât mai bun cât şi mai înţelept, datorită acestui lucru.

– Philip Dormer Stanhope,
Al 4-lea conte de Chesterfield (1694 - 1773)

Viaţa mea s-a schimbat, graţie acestei lucrări. Mi-ar plăcea să-ţi pot spune exact cum s-a schimbat, cum *m*-am schimbat – dar chiar nu *ştiu* cum. Dat fiind că trăiesc zi de zi cu „mine însumi", consider că o mare parte din căutarea mea este mai bună decât realizările concrete. Mă văd atunci când rezolv bine o situaţie – iar acest lucru mă face să mă simt bine în interior. Mă văd atunci când nu mă pot ocupa de o situaţie cu maximum de randament cu putinţă şi mă simt rănit şi dezamăgit în sinea mea. Şi totuşi perseverez, fiind decis ca data viitoare să fac mai bine.

Consider că majoritatea mesagerilor – adică, vorbitori şi prezentatori – *sunt* mesajul lor, în afara scenei? În grade diferite. Acest lucru îmi permite să înţeleg că sunt un om, că toţi suntem oameni. Nu am, în afara scenei, o personalitate diferită de cea de pe scenă, aşa că ia-mă aşa cum sunt: cel bun, cel rău şi cel urât. Dar ai adevărul. Sunt, oare, atât de răbdător şi de înţelegător, pe cât aş vrea să fiu? Nu. Sunt mai răbdător şi mai înţelegător decât am fost? Categoric. Aş vrea să *fiu* mesajul meu? Cu siguranţă. Sunt mesajul meu? Ei bine, mă îndrept spre acel stadiu. Şi e posibil ca, atunci când voi deveni mesajul meu, să am puţine motive ca să mai fiu „în trup". Am însă de parcurs un drum lung, aşa că nu am de gând să părăsesc această viaţă, foarte curând! Consider că, pentru mine, schimbarea cea mai mare este bunăvoinţa de a mă observa – acţiunile, inacţiunile,

reușitele, deficiențele mele – cu mai puțină judecată și cu dorința de ameliorare. Poate că acesta sunt eu, reconectându-mă cu adevărul și puritatea a cine sunt ca ființă, ca suflet.

Facem alegeri fie din frică, fie din iubire. Frica, ce include lipsa, limitarea, iluzia separării și întunericul... sau iubirea, care include unitatea, abundența, prosperitatea, starea de unime și lumina. Eu aleg să-mi fac alegerile din iubire. Ei, acest lucru nu e întotdeauna atât de ușor pe cât pare. Iar uneori m-am întrebat dacă făceam lucrul potrivit. Uneori m-am întrebat dacă trăiam într-un vis și mă voi trezi. Alteori, pur și simplu m-am întrebat dacă îmi pierdeam mintea – sau mi-am pierdut-o de tot. Poate că eram într-un pat de spital, undeva, în comă, iar toate astea erau doar imaginația mea.

Însă atunci când m-am simțit nesigur, mi-am amintit că nu eu am rostit cele șase fraze originale. Au fost peste 50 de persoane diferite. Și că prin niciuna dintre ele, cu excepția lui Fred, nu s-a mai exprimat vreodată o voce. Știam că răspunsurile se află acolo. În fraze. Ele au devenit mantrele care m-au susținut în clipele în care m-am îndoit de mine sau de situație. Le-am păstrat afișate într-un loc în care să-mi fie ușor să le văd, astfel ca, atunci când începeam să mă îndoiesc, să pot găsi fraza potrivită care să mă ajute să trec cu bine prin acele perioade. Ți le redau aici, ca să ai o copie a lor, pentru uz personal.

1. *Suntem aici ca să-ți spunem să continui să faci ceea ce faci.*
2. *Ceea ce faci aduce lumină și informații pe planetă.*
3. *Ceea ce faci reconectează stringurile.*
4. *Ceea ce faci reconectează catenele.*
5. *Trebuie să știi/să cunoști că ești un maestru.*
6. *Am venit, datorită reputației tale.*

Într-un sens, le-am folosit ca pe niște mantre. Pe minte m-au ajutat. Și sper ca ele să te ajute și pe tine!

Te rog însă să reții că, deși cele șase fraze sunt foarte importante în înțelegerea acestei lucrări, ele nu constituie subiectul principal al acestei cărți. Ești mai mult decât binevenit să citești despre ele și sensul lor, în cartea *Reconectarea*. Însemnătatea acestei întâmplări, pentru scopul acestui Prolog, este că vocile, frazele, au *încetat* să mai vină. Aproape. Întrucâtva. Într-un fel. Și totuși, informațiile au continuat să vină prin Fred, într-o formă mult mai extinsă.

Din când în când, mergeam la Fred și îl întrebam dacă puteam vorbi cu acea voce care a venit prin el. Lui Fred nu i-a plăcut întotdeauna să transmită acea voce – dar, cu suficientă încurajare, uneori a acceptat. Și am avut prevederea de a înregistra acele ședințe.

În timpul primelor două ședințe – inclusiv a secvenței „Vreau să te minunezi", cu care începe această carte – am folosit trei casetofoane... și toate trei s-au defectat mereu. Astfel că, într-un final, am făcut investiții într-un sistem de înregistrare de calitate, ca să prind fiecare cuvânt. Apoi am dat casetele la transcris, pentru ca ele să poată fi citite. Începând din 1994, le-am păstrat în siguranță, căci nu știam cum să distribui materialul într-un mod adecvat – sau dacă s-ar cuveni, cumva, să fac acest lucru.

După ani de zile și câteva mutări, Fred și cu mine am pierdut legătura. Iar undeva prin 2008, după investigații extinse, am aflat unde stă. Doi ani mai târziu, am hotărât să colaborăm, pentru a-i prezenta publicului, acest material. Pe măsură ce citești cartea, vei găsi mult mai multe fraze și înțelegeri, care să te ajute să mergi mai departe. Nu doar ca Vindecător Reconectiv, ci și ca persoană reconectată, căci această carte se referă la reconectarea vieții *tale*. Ea e menită să-i transforme nu doar pe cei care doresc să devină vindecători – vindecători autentici – ci să-l transforme pe fiecare dintre noi, care caută să se reconecteze și să aducă armonie în lume, în aceste vremuri.

Prolog

Povestea lui Fred

Notă din partea lui Eric Pearl: E posibil să știi deja de mine, de Vindecarea Reconectivă și Reconectare, dar se poate să nu știi încă de co-autorul acestei cărți, Frederick Ponzlov și de rolul pe care l-a jucat în transmiterea anumitor informații și înțelegeri, care au puterea de a ne conduce la niveluri mai profunde și mai vaste – ca vindecători și ca oameni. Deși în Prologul meu am abordat pe scurt acest subiect, am simțit că este potrivit să-ți prezint și povestea lui Fred, în cuvintele sale...

Rareori îmi aduc aminte de începuturi. Dar povestea a început la un moment dat... în zona rurală din Wisconsin, la o fermă. Amintirea cea mai clară este că, pe când aveam zece ani, am adormit – sau am crezut că eram adormit – și am auzit deschizându-se ușa de la șifonier. Am stat în capul oaselor în pat și, dintr-odată, am auzit un zbârnâit care a crescut ca volum și intensitate și, tocmai când am crezut că nu putea deveni mai tare sau mai intens, am simțit că în corpul meu se mișcă ceva.

De bună seamă că am fost înspăimântat, dar nu puteam striga, deoarece nu aveam control asupra corzilor vocale. Mi-am simțit mintea gonind prin corp, alergând în jos, în picioare și în afară, în mâini și am încercat să găsesc o senzație fizică, asupra căreia să mai am control. După cum s-a dovedit, nimic nu mai răspundea. Eram efectiv paralizat de frică. Respirația mi-a de-

venit mai superficială și, nu după mult timp, am avut senzația că respir cu greutate.

Apoi, dintr-odată, am avut senzația că trupul îmi este acoperit cu un cearceaf lung, alb și umed. Încetișor, el a început să fie ridicat, mai întâi de pe picioare. Dar era chinuitor de încet. De îndată ce a fost dat la o parte de pe degetele de la picioare, am putut simți senzații în picioare și mi-am mișcat, cu disperare, degetele. Apoi, pe măsură ce fiecare parte a corpului meu era treptat recuperată, mi-am putut recăpăta senzațiile corporale. Iar în clipa în care cearceaful a fost ridicat dincolo de gât, am țipat.

Era în anul 1962 și nu exista niciun cadru de referință pentru așa ceva. Pentru mine, a fost însă la fel de real ca binecunoscutul atac de inimă.

Câteva luni mai târziu, într-o zi călduroasă de august, m-am trezit cu sunetele vocii unui bărbat care striga, undeva în depărtare. Aveam senzația că venea din grădină, așa că am sărit din pat, căci țipătul a continuat și s-a îndreptat rapid spre pajiștea de lângă casă. Țipătul a continuat. Stăteam în picioare, îmbrăcat doar în chiloți, dar nu puteam distinge direcția clară din care venea. Vecinii noștri cei mai apropiați locuiau, fiecare, la o distanță de opt sute de metri și m-am gândit că poate avusese loc vreun accident, la una dintre fermele lor.

Dar, după aceea... nimic. S-a oprit. Țipătul. Și am stat năucit de uimire, cu picioarele ude de roua dimineții.

După câteva zile, am aflat că un fost muncitor de la ferma noastră plecase chiar în acea dimineață să pornească tractorul noului său angajator și nu și-a dat seama că încă mai era în viteză. Atunci când l-a pornit, tractorul a zvâcnit înainte, dar a fost blocat de un zid de protecție, iar muncitorul a fost prins sub roata din spate.

Oamenii au spus că țipetele sale erau asurzitoare. Roata a trecut peste trupul lui, după care frecarea roții cu cimentul a declanșat incendierea șurei, iar el s-a transformat în cenușă.

Singura problemă este că asta s-a întâmplat la *25 de kilometri distanţă.*

Atunci când povestea a ajuns, în sfârşit, la urechile mele, am ştiut că era ceva neobişnuit – cu mine. Dar nu exista nimeni căruia să-i pot destăinui acest lucru şi nu ştiam cum aş putea măcar vorbi despre ceva ce nu înţelegem. Nici acum nu înţeleg.

Pe la vârsta de 13 ani, îmi amintesc că am citit sau am auzit despre scrierea automată. Fiind în continuare neştiutor, îmi închideam ochii şi luam un pix în mână, sperând că va apare ceva. Şi simţeam cum mâna mi se mişcă pe pagină. În clipa în care deschideam ochii, totul era însă o mâzgăleală, fără niciun cuvânt vizibil, pe care să-l pot înţelege la acea vreme. Am păstrat prima agendă în care am scris şi, câţiva ani mai târziu, când m-am uitat din nou prin ea, în mijlocul acelor mâzgăluri era, scris clar, cuvântul *Energie.*

Uneori nu poţi vedea ceva, decât atunci când ai nevoie să-l vezi.

Am plecat la facultate, la Universitatea din Wisconsin, Milwaukee; m-am specializat în teatru; şi am avut câteva *episoade de clarvedere* – cum ar putea fi numite – dar le-am pus pe toate pe seama coincidenţei. Apoi m-am mutat în New York City, ca să urmez cariera de actor, iar într-o vară am primit un post la Festivalul Colorado Shakespeare, din Boulder.

Ajuns acolo, mi-am dat seama că în campusul Universităţii din Colorado nu eram doar noi, dar că imediat alături era Institutul Naropa (o universitate inspirată de budism, care îmbină studiile contemplative, cu disciplinele occidentale tradiţionale), iar aceasta a devenit vara Meditaţiei Transcendentale. S-a nimerit ca, în acelaşi timp, un bun prieten din New York să fie la Institutul Naropa, pentru o sesiune de vară, iar el mi-a spus totul despre Meditaţia Transcendentală. Am vrut să mă

înscriu, dar întrucât eram actor nu am avut puterea financiară de a-mi cumpăra propria mantră. Aşa că am ales „Om", pentru că aflasem că este o mantră. Ca întotdeauna, nu ştiam deloc ce fac, dar stăteam cu picioarele încrucişate în fiecare dimineaţă, încantând întruna „Om", aşteptând să se întâmple ceva, ori să mi se liniştească mintea – sau orice lucru care era de aşteptat să se producă.

Într-o dimineaţă – după ce renunţasem să mai sper la vreun rezultat tangibil – ceva chiar s-a întâmplat. Tocmai reflectasem, în treacăt, la o întrebare din mintea mea nestăpânită şi a venit un răspuns. *Dar...* nu era răspunsul „meu". Era altceva. *Altcineva.* Cineva care vorbea într-un stil care nu era diferit de stilul în care vorbesc eu. De probă, i-am răspuns vocii şi a venit un alt răspuns, apoi o altă întrebare şi alt răspuns.

M-am oprit o clipă şi evident că am gândit: *Cât de grozav e acest lucru? Felicitări, tocmai ai devenit schizofrenic!* Am dat vina pe Colorado: altitudinea, stresul spectacolelor şi poate pe faptul că nu mă simţeam în largul meu, în mediul meu.

În plus, în acele vremuri dinaintea apariţiei computerelor, mai era problema cu scrisul de mână cursiv. Înainte de asta nu avusesem nicio problemă – dar, dintr-odată, am fost provocat să scriu literele într-un stil de scris care îmi aparţinea. Uneori acest lucru înceta şi scriam alte cuvinte. Acest lucru a început să fie deranjant.

Am supravieţuit vieţii din Colorado şi m-am întors la New York. Curând după aceea, am fost prins pe locul de desfăşurare a două crime, deoarece am sosit la locul scenei, după producerea lor. Pentru că tot credeam în clarvedere, ca să înţeleg ce se întâmplă, am mers la doi clarvăzători diferiţi. Amândoi mi-au spus să părăsesc de urgenţă New York-ul, căci *nu* era oraşul potrivit pentru mine, în acel moment.

Nu mă gândisem niciodată să merg la Los Angeles, unde se mutase fosta mea colegă de cameră, în urmă cu opt luni. Ea m-a încurajat să merg şi să locuiesc cu ea, pentru a-mi urma „chestia cu actoria", pe Coasta de Vest. Nu plănuisem absolut niciodată să trăiesc pe „coasta stângă"* şi încă mai aveam acel snobism de coasta dreaptă, legat de faptul de a locui într-un stat, împreună cu cei nespălaţi cultural. Dar, după evenimentele ce avuseseră loc recent, m-am gândit că poate a venit momentul să urmez sfatul clarvăzătorilor şi să scap de Urmărire. Aşa că mi-am încărcat lucrurile în maşina Rambler – pe care o moştenisem de curând de la mătuşa mea minunată – şi, în cele din urmă, am reuşit să ajung la Route 10, pe care am urmat-o până la capăt.

Ajuns în L.A., am început imediat să caut un loc de locuit şi, necunoscând planul metropolei, nu aveam nicio idee care e zona de preferat. O săptămână mai târziu, m-am stabilit într-un apartament cu un pat Murphy**, aflat la doar un bloc distanţă de Teatrul chinezesc Grauman. M-am gândit că nu putea fi ceva mai Hollywood decât asta.

Mi-am mutat toate cutiile nedesfăcute într-un colţ şi eram pe punctul de a începe să le iau la mână, când, în timp ce şedeam pe patul desfăcut, camera a început să se mişte şi să se zgâlţâie. Am crezut că e din cauza stresului de la călătoria mea spre vest. În realitate, era primul cutremur din viaţa mea. A trecut aproape la fel de repede pe cum a început.

După ce mi-am recăpătat suflul, am hotărât să desfac o cutie de cărţi, iar prima carte din vârful teancului a fost *The*

* Coasta stângă este o expresie politică, ce se referă la faptul că zona Coastei de Vest din S.U.A. este, din punct de vedere politic, de aripă stânga. N.tr.

** Un pat Murphy (termen nord-american), numit şi pat de perete, este un pat articulat la un capăt, pentru a fi strâns pe verticală, sprijinit de perete sau înăuntrul unui dulap sau a unei comode. N.tr.

Nature of Personal Reality (Natura realităţii personale), de Jane Roberts. Începusem să o citesc pe când locuiam în New York şi pusesem un semn în ea, pentru a continua lectura după ce voi fi bine ancorat – sau oarecum ancorat – în tărâmul din L.A. Din când în când, o deschidem la pagina la care rămăsesem şi începeam să citesc. Capitolul se referea la motivul pentru care oamenii se mută în zone în care se produc cutremure.

După ce l-am citit şi am mai desfăcut nişte cutii, am hotărât să trag un pui de somn. Mi-am pus capul jos şi, după 15 minute, m-am trezit brusc. La piciorul patului şedea o bătrână, cu un şal trecut peste cap şi în jurul umerilor. Prima mea reacţie a fost: cum a ajuns această femeie fără adăpost – una dintre numeroasele care populau străzile din Hollywood, în acele vremuri – în camera mea, care avea uşa încuiată? S-a întors spre mine şi mi-a zâmbit, apoi pur şi simplu s-a estompat. Dispărea, în timp ce eu o priveam.

Bun venit la Hollywood!

În cartea ei, Jane Roberts a transmis prin channeling ceea ce spunea un spirit numit Seth. Eram suspicios în legătură cu o mare parte din carte – dar, la fel ca alte lucuri, existau puţine lucruri pe care le înţelegeam, ici-colo, aşa că am socotit că o puteam folosi. La un moment dat, Seth a sugerat că, dacă vrei să-ţi aminteşti despre o viaţă anterioară, înainte de a merge la culcare, trebuie să-ţi propui în mod conştient să visezi despre o viaţă anterioară plăcută, despre care îţi vei putea aminti dimineaţa.

Ei bine, în primele două nopţi... *nada.* Nu s-a întâmplat nimic. Apoi, în a treia noapte, am avut acest vis uimitor de viu, de a fi la o petrecere, la Harold Lloyd*, la sfârşitul anilor '20. În primul rând, ştiam foarte vag cine a fost Harold Lloyd. Tot ce ştiam era că a fost o vedetă a filmului mut şi că era persona-

* Harold Lloyd (1893-1971) actor şi regizor american, foarte renumit pentru filmele sale comice mute, deosebit de influente şi de mare succes. N.tr.

jul atârnat de limbile ceasului, din acel film reprezentativ. Dar mai mult decât atât, nu prea ştiam.

În orice caz, în vis mă aflu la această petrecere – şi este un conac foarte mare. Îl privesc pe Harold Lloyd, care nu pare să fie deloc fericit şi mă întorc spre persoana cu care am venit, o fotografă, pe care o întreb: „De ce e Harold Lloyd atât de nefericit?" Ea mă priveşte şi îmi răspunde: „Are o personalitate foarte întunecată". Iar apoi m-am trezit.

M-am gândit: *Cine pe lumea asta îl visează pe Harold Lloyd şi personalitatea sa întunecată?* În ziua aceea, le-am povestit visul câtorva prieteni – care au fost la fel de năuciţi ca mine – şi l-am tratat toţi cu uşurinţă, luându-l în râs.

Peste câteva zile, dis-de-dimineaţă, m-am dus în locul în care Rambler-ul meu s-a odihnit ultima oară şi am găsit doar un loc gol. Maşina nu mai era. Desigur că am intrat în panică şi m-am gândit că o furase cineva, dar acel gând a fost înlocuit de următorul gând: *Cine ar fura un Rambler?*

Cu toate astea, am sunat la poliţie ca să raportez acest act deplorabil şi am fost informat că maşina nu a fost furată, ci ridicată, din cauza plăcuţelor de înmatriculare din Wisconsin, care expiraseră. De bună seamă că nu am fost deloc fericit de această întorsătură pe care au luat-o lucrurile, fiind nevoit să fac tot drumul până la Beverly Hills cu bicicleta şi să plătesc biletul de scoatere a maşinii, din ghearele unui departament de poliţie foarte proactiv.

Nu fusesem niciodată la Primăria din Beverly Hills. În timp ce mergeam pe culoarul lung, de fiecare parte a lui erau tablouri cu proprietăţile întinse, prezente peste tot în Beverly Hills, în anii '20. Am privit una dintre picturi şi m-am oprit brusc.

M-am gândit: *Ştiu proprietatea asta, chiar o ştiu; ştiu proprietatea asta.* M-am uitat în partea de jos a tabloului, ca să văd de unde era. Acolo, într-un font clar, erau scrise cuvintele: Proprietatea lui Harold Lloyd. Am icnit uşor, apoi am icnit şi

mai tare, în timp ce am privit următorul tablou de pe culoar. Acolo, într-o fotografie pozată foarte oficial, era Harold Lloyd la o petrecere, împreună cu absolut toate persoanele care au fost în visul meu, purtând exact aceleaşi haine pe care mi-am amintit că le purtau. Am fost complet năucit.

Am privit tabloul foarte mult timp şi, în cele din urmă, mi-am continuat drumul, amintindu-mi motivul iniţial pentru care mă aflam pe acel culoar. Aruncând însă din nou o privire asupra tabloului, m-am întrebat dacă nu cumva Rambler-ul îmi fusese ridicat pentru ca eu să văd aceste imagini. Fireşte că am ţinut cont de mintea mea raţională, gândindu-mă că era posibil ca acea imagine să fie tipărită în vreo carte, iar mintea mea subconştientă o recepţionase şi plăsmuise în jurul ei, un vis.

Da, pentru mine asta are logică, m-am gândit eu, în timp ce am mers la ghişeul de amenzi, unde portmoneul meu s-a uşurat substanţial.

Câteva zile mai târziu, m-a sunat o prietenă şi mi-a spus că trebuie să merg să văd un clarvăzător, care trăia în Simi Valley. Mi-a spus că e deosebit şi că ghiceşte la sigur, ziua de naştere a oricărei persoane.

Ei bine, nu ştiam ce e atractiv în faptul ca o persoană să-ţi ghicească ziua de naştere, dar mi-a stârnit curiozitatea. Habar nu aveam unde e Simi Valley. Am ajuns pe şosea şi am condus ceea ce mi s-a părut a fi kilometri nesfârşiţi.

Drumul parcurs în călătoria spre necunoscut, ia întotdeauna mai mult timp.

M-am oprit la o căsuţă avariată de intemperii, ce avea nevoie de zugrăveală, cu adresa abia vizibilă, deasupra unui tufiş de plante ornamentale. Am ciocănit la uşă şi nu am primit niciun răspuns. Eram un pic supărat, întrucât până să ajung în această zonă rurală, mă rătăcisem de vreo două-trei ori, în acei

ani premergători hărţilor computerizate şi mult înainte ca literele *GPS* să însemne ceva. Pentru oricine.

Am mers în spatele casei, iar acolo, la o masă veche de bucătărie, cu spatele la mine, stătea un bătrân liniştit, îmbrăcat în salopetă de lucru. Mi-a amintit de figura unui Moş Crăciun, care venise în vremuri grele. L-am întrebat dacă îl cunoaşte pe tipul al cărui nume e scris pe hârtiuţa pe care o ţineam în mână.

Mi-a răspuns că era numele său şi m-a invitat să iau loc alături de el. Câţiva pui rătăciţi, de găină, mi-au tăiat calea, înainte să ajung la scaunul pe care l-a scos pentru mine.

În acel moment, eram deja suspicios în privinţa acestui tip, întrucât nu se încadra în profilul pe care îl aveam în minte, pentru o persoană care e în contact cu lumea cealaltă – dacă *există* „lumea cealaltă". M-a privit îndelung şi apoi a început să se concentreze.

Se nimereşte ca ziua mea de naştere să fie pe 2 aprilie. Deoarece mama intrase într-un travaliu fals, a fost dusă la spital duminică, pe 1 aprilie. Dar pentru că nu l-au putut găsi pe medic şi pentru că urma să mă nasc prin cezariană, nu au putut merge mai departe cu naşterea. Aşa că au aşteptat până luni, 2 aprilie, când medicul putea fi găsit şi m-am născut în acea dimineaţă, la ora 8:01.

Prin urmare, stăteam acum vizavi de acest bătrân, întrebându-mă care este sensul tuturor acestora. Bătrânul şi-a ridicat încet capul, spunând: „Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum, dar primesc două date. Primesc data de 1 aprilie, dar tu te-ai născut pe 2 aprilie – aşa e?"

M-am albit la faţă şi am bâiguit un „Da" năuc. Apoi m-a privit drept în ochi, iar următorul lucru pe care l-a rostit a fost: „Ai o legătură neobişnuită cu Harold Lloyd. Ţi-a spus vreodată cineva asta?

Eram total şocat. Abia dacă am auzit vreun cuvânt din ceea ce a spus după aceea, minunându-mă cum naiba, dintre

toţi oamenii existenţi, vii şi morţi, a putut menţiona numele lui Harold Lloyd.

M-am întors la Hollywood şi la aşa-zisa judecată sănătoasă. Nu puteam înţelege de unde ştia acest bărbat, ceea ce ştia.

În toată această perioadă, vocea pe care am auzit-o în Colorado a ieşit uneori la suprafaţă, iar eu fie am ignorat-o, fie m-am prefăcut că nu am auzit ceea ce auzeam. Apoi, la sfârşitul anului 1992, i-am făcut o vizită unei prietene, care trecea printr-o perioadă destul de grea în plan emoţional. În timp ce vorbeam cu ea, am avut senzaţia că cineva sau ceva dinăuntrul meu încearcă să preia controlul asupra conversaţiei; această prezenţă a devenit mai puternică, iar eu am început să mă simt foarte aerian şi ameţit.

În cele din urmă, i-am spus că simt că „cineva sau ceva" vrea să-i comunice ceva şi că am senzaţia că-mi pierd cunoştinţa. Ar deranja-o dacă, pentru o clipă, m-aş retrage?

Pe măsură ce sentimentul creştea, câinele prietenei mele a început să chelălăie, apoi să latre, devenind foarte neliniştit. Într-un final, am avut impresia că leşin, dar eram conştient că cineva îmi folosea corzile vocale şi am putut simţi că mâinile şi braţele gesticulau. Nu am înţeles ce a fost spus, iar acea senzaţie a persistat câtva timp. Într-un târziu, am simţit că prezenţa pleacă şi mi-am recăpătat cunoştinţa, deşi eram într-o stare de somnolenţă.

M-am uitat la prietena mea, al cărei maxilar ajunsese undeva pe la mijlocul pieptului. Mă simţeam de parcă m-aş fi trezit dintr-un somn profund. Am întrebat-o ce s-a întâmplat, iar ea mi-a spus puţine lucruri despre subiect, explicându-mi că era ceva foarte personal. Părea să fie foarte mişcată şi dezorientată. Nu am mai insistat să-mi spună ceva.

Am plecat de acolo, cu un sentiment extrem de neplăcut – şi, trebuie să admit, un pic speriat. Nu ştiam cum ar fi primit acest fenomen de către alte persoane, dacă se va întâmpla din nou – şi, în acel moment, am hotărât că voi păstra toate aceste lucruri pentru mine. (După ani de zile, prietena mea mi-a spus că spiritul discutase despre un copil la care ea renunţase, când era foarte tânără.)

Ceva mai târziu, am primit sarcina de a coordona evenimentele caritabile „OUTAuction", din Los Angeles. Era o sarcină imensă şi, după ce s-a încheiat, dintr-un motiv oarecare, m-am trezit cu trei şedinţe la un chiropractician, numit Eric Pearl. Nu mai fusesem până atunci la vreun chiropractician – şi nici măcar nu ştiam exact ce face un chiropractician – era însă în California şi m-am gândit că face parte din experienţa Los Angeles.

Am intrat în cabinetul din Melrose Place şi am stat în sala de aşteptare, plăcută şi liniştită. Am fost introdus într-o încăpere mică, unde am aşteptat cu multă nelinişte. Apoi a intrat Dr. Pearl, iar primul meu gând a fost că acest bărbat nu arată deloc a medic. M-am întins totuşi pe masa sa şi, înainte să-mi dau seama, senzaţia de somnolenţă a început să coboare asupra mea, iar eu m-am luptat să rămân treaz. M-am gândit că nu-mi puteam permite să adorm, de la prima consultaţie. Ar fi necuviincios.

Pe durata întregii ajustări, am continuat să mă lupt ca să nu adorm şi m-am întrebat cum voi trece prin următoarele două şedinţe. După cum era de aşteptat, la următoarea şedinţă a început să se producă exact acelaşi lucru, doar că lupta de a rămâne treaz a fost mai greu de dus. Nu am ştiut cum să specific acest lucru şi nu eram sigur dacă ar trebui măcar să-i pomenesc medicului, despre acele senzaţii.

Înainte de şedinţa următoare, l-am prevenit însă pe Dr. Pearl de acest fenomen şi l-am întrebat dacă este ceva simptomatic pentru procesul de chiropractică. S-a uitat la mine, uşor

uimit, dar fascinat. Mi-a sugerat să nu mai lupt împotriva senzaţiei şi să mă las în voia ei.

Aşa am făcut. Iar această carte este ceea ce a rezultat din şedinţele mele permanente, cu el.

Înţeleg ce se întâmplă? Nu, nu înţeleg. Ştiu doar că îmi pierd un gen de cunoştinţă şi că, atunci când mă trezesc, uneori îmi amintesc un cuvânt, câteva frânturi dintr-o frază, dar nu mai mult.

L-am împărtăşit pe Solomon – un nume pe care i l-am dat vocii – multor altor oameni care s-au întâmplat să fie în preajma mea şi care se simţeau pierduţi sau aveau nevoie de îndrumare. În cazul lui Eric, însă, Solomon a avut o misiune clară pentru el, iar sfaturile sale au condus la şedinţele care apar în această carte – şi, în ultimă instanţă, la Vindecarea Reconectivă, în care Dr. Pearl a întreprins o muncă de pionierat. Consider că mesajul lui Solomon este universal, dar *voi* veţi fi judecătorul decisiv, în această privinţă...

INTRODUCERE

Înainte să continui lectura materialului propriu-zis – în care Fred şi cu mine ne-am angajat să scriem aceste pagini, pentru tine – dă-mi voie să-ţi împărtăşesc câteva descoperiri pe care le-am făcut în călătoria prilejuită de această carte, care ţi-ar putea da câteva idei cu privire la folosirea ei optimă.

Solomon – un nume pe care i l-am atribuit conştiinţei şi inteligenţei care a comunicat aceste informaţii – este, de fapt, însumarea a două entităţi distincte. Pe inteligenţa care a vorbit prima, prin Fred şi prin alţi 50 de pacienţi ai mei, am botezat-o *Aaron*. Relativ de curând, în şedinţele noastre a apărut vocea, inteligenţa, pe care noi o caracterizăm drept Solomon. Pentru facilitarea comunicării, am decis să numim informaţiile, luate laolaltă, informaţiile lui „Solomon"; adică, vocea care transmite informaţiile, fie prin Aaron, fie prin Solomon, este cunoscută ca Solomon.

Cea mai mare parte a materialului din această carte a fost iniţiată de Aaron şi Solomon, iar ei au ales aici să vorbească prin intermediul lui Fred. În esenţă, poţi considera că Fred este telefonul, iar Aaron şi Solomon sunt cei care telefonează. Noi – tu şi eu – putem fi consideraţi beneficiarii convorbirii telefonice!

Capitolele în care vorbeşte Solomon sunt redate ad litteram, în orice loc în care am putut face posibil acest lucru. Cea mai mare parte a fiecărui capitol a constituit o şedinţă separată, iar şedinţele apar în ordinea în care au fost făcute. În unele ca-

zuri, am combinat fragmente din şedinţe – acolo unde subiecte similare au fost abordate în transmisii diferite.

E posibil să remarci faptul că Solomon se exprimă într-un ritm, stil gramatical şi sintaxă ce ar putea părea un pic străine, la început. Aici, punctuaţia este doar o simplă sugestie (deşi nu te-aş sfătui să-i explici acest lucru, profesoarei tale din clasa a cincea!). Uneori, Solomon se va exprima la persoana I singular („eu"), iar alteori la persoana întâi plural („noi"). De multe ori, el va spune lucrurile cu multă forţă – iar noi am încercat să scriem aceste cuvinte, cu litere italice, pentru a-ţi oferi un sens mai exact despre înţelesul avut în vedere de Solomon.

De asemenea, pe parcursul cărţii, Solomon va repeta ideile. Trebuie înţeles faptul că acest material se întinde pe o perioadă de mulţi ani şi reprezintă numeroase şedinţe avute în acea perioadă. Ideile esenţiale au trebuit spuse în repetate rânduri. Deşi am redus acest lucru, pe cât a fost posibil, acolo unde am simţit că Solomon a ales ca anumite idei să fie reiterate, am lăsat în material câteva dintre aceste repetări. Am convingerea că, păstrându-l cât mai fidel posibil cu originalul, îţi putem împărtăşi mai bine intensitatea şi intenţia experienţei şi a mesajului.

Adevărul este că, uneori, *eu* chiar am avut nevoie să-l aud din nou. S-ar putea spune că nu am fost neapărat cel mai înţelegător student. A trebuit să procesez informaţiile, să le trăiesc şi să mă pun la încercare – în momente în care nu căutam, în mod conştient, o încercare – pentru a ajunge la o înţelegere mai fidelă a lor. În realitate, aceasta a fost îndrumarea care mi-a fost dată în procesul de a deveni un vindecător. Totuşi, ea este mult mai mult decât atât. Pentru mine, ea s-a dovedit a fi idei ce rezonează în fiecare aspect din viaţa mea.

Acest material este scris pe multe, multe niveluri. Acest lucru constituie o parte din ceea ce face ca lectura lui să fie atât de deosebit de fascinantă. Substraturile sensului. Substraturile

sensului *potenţial.* Uşile care s-au deschis, pentru ca noi să păşim prin ele. Chiar dacă am fost prezent la fiecare şedinţă în parte, constat că, pe măsură ce citesc şi recitesc materialul, dobândesc o înţelegere tot mai profundă. Pentru mulţi, acest material nu va fi integrat cu uşurinţă, la o singură lectura. Iar dacă eşti ca mine, vei alege să revii la el, iarăşi şi iarăşi. Uneori îmi place să citesc cartea în ordine, de la un cap la altul, ca să apreciez desfăşurarea ei secvenţială. Alteori îmi place să o deschid doar la o pagină şi să văd încotro mă conduce intuiţia, în acea zi. Adeseori, sincronicitatea dintre ceea ce se prezintă în carte şi ceea ce se prezintă în viaţa mea, în ziua aceea, este impresionantă – oferindu-mi exact răspunsurile pe care nici măcar nu ştiam că le caut.

Din experienţa mea, am constatat că e o idee bună să ţin un jurnal şi să-mi notez gândurile şi înţelegerile, în timp ce citesc şi recitesc materialul lui Solomon. Te încurajez ca, după fiecare capitol, să-ţi notezi comentariile, întrebările sau impresiile, într-un jurnal sau carneţel. Mie, acest lucru mi-a oferit timpul şi prioritatea de a integra ceea ce am descoperit în timpul lecturii.

Un alt lucru pe care îl găsesc fascinant este să revin asupra a ceea ce am scris în urmă cu 12 ani – sau chiar douăsprezece *luni* – şi să văd cum au evoluat perspectivele şi înţelegerile mele. Din această cauză, la fiecare însemnare făcută în jurnal, am notat data. În scrierea şi compilarea tuturor acestor informaţii, am constatat că, pentru mine, cel mai bine e să nu mă grăbesc să citesc cartea, ci să o asimilez în fragmente mici, pentru a-mi oferi un interval de timp între capitole, ca să „inspir" ceea ce s-a spus şi să reflectez la cum se aplică acestea, în multe dintre experienţele mele deosebite de viaţă. Ţinerea unui jurnal m-a ajutat să fac acest lucru.

Uneori am remarcat că o parte din material pare a se contrazice. Pe măsură ce am citit mai în profunzime… am privit mai în profunzime… am căutat mai în profunzime, am descoperit că, dintr-odată, înţeleg cum contrarii aparente devin una, se

unifică. Iar apoi m-am întrebat cum de mi-a scăpat acest lucru, prima sau a treia oară! Consider că acest material este atât de atemporal şi de mereu extins şi vast, încât intenţionez să citesc această carte de mult mai multe ori, de-a lungul vieţii mele.

Un alt lucru care ne-a devenit clar, lui Fred şi mie – şi multora care şi-au dedicat cu bunăvoinţă timpul şi energia pentru a parcurge acest material, astfel ca să putem găsi cea mai bună cale de a ţi-l prezenta – a fost beneficiul secundar suplimentar, al sentimentului de stare de bine şi vindecare, doar prin asimilarea informaţiilor. De bună seamă că acest lucru va varia, în funcţie de individ, dar noi credem că e posibil să simţi, într-un mod real, şi acest lucru.

Aceste şedinţe au făcut parte din evoluţia *mea*, pe măsură ce s-a dezvoltat Vindecarea Reconectivă. Şi totuşi, le-am găsit până acum a fi vitale pentru toţi – relevante nu doar pentru cei care învaţă vindecarea sau îşi asumă un rol în vindecarea lumii, ci pentru oricine caută să înţeleagă viaţa, în general. Prin urmare, chiar dacă uneori s-ar părea că materialul se adresează în special mie sau doar vindecătorilor, să ştii că aplicarea lui este universală. Acest lucru te conduce la suişurile şi coborâşurile mele; el pune în lumină domeniile mele de creştere, de evoluţie şi succes, precum şi domeniile în care mai este loc – adeseori, *mult* loc – pentru mai multă creştere, evoluţie şi succes. Acest lucru ar putea părea uneori lauditiv din partea mea – din partea *noastră* – şi, alteori, ar putea părea crucial.

Consider că intenţia mesajului nu e niciuna din ele. Intenţia lui este să îndrepte o rază de lumină asupra potenţialului nostru – potenţialul nostru extins de curând, pentru un timp extins de curând. Iar el există, pentru a ne reaminti că, în timp ce călătorim pe drumul vieţii noastre – cu suişurile şi aparentele ei coborâşuri – fiecare dintre noi este o binecuvântare.

Şi că, *fără nicio îndoială,* nu suntem singuri.

Astăzi, în timp ce citeşti *Solomon vorbeşte despre reconectarea vieţii tale,* dă-ţi voie să-l *auzi vorbindu-ţi ţie.* Pentru că *îţi vorbeşte.* Îţi vorbeşte *chiar* ţie. Această carte nu este o prezicere a viitorului şi nici nu prezice viitorul. Ea cuprinde înţelegeri despre *viaţă*, care îi permit absolut fiecăruia dintre noi să acceseze şi să faciliteze un nivel superior de vindecare – pentru noi înşine şi pentru ceilalţi – întrucât ne arată cum să accesăm niveluri superioare şi mai profunde, din noi înşine şi din ceilalţi. Cu alte cuvinte, să te reconectezi, să-i *vindeci pe alţii*, să *te vindeci pe tine.*

Aşa cum ne spune Solomon, „Suntem cu toţii unul". Aşadar, în timp ce te iau în călătoria mea, sper că vei descoperi aici părţi şi din călătoria *ta.* Bucură-te de peisaj. Aceasta e o lucrare de iubire. Păşeşte… păşeşte prin uşi.

– Eric Pearl

Vreau să te minunezi…
Vreau să vezi limpede un alt plan…
parte dintr-un plan mult mai măreţ…
Ai făcut mereu parte din ciclu…
Eşti aici, ca să-ţi ascuţi percepţia…
Ajungi la un nivel de existenţă…
Avem multe de înţeles în acest spaţiu.

1

CINE ESTE SOLOMON?

O notă din partea lui Eric şi a lui Fred: Ceea ce ai citit pe pagina anterioară este un mesaj de la început, ce ne-a fost dat prin intermediul lui Solomon. Eram curioşi să aflăm mai exact, cine e Solomon, iar în şedinţele noastre i-am solicitat, în mod specific, o identitate. Am considerat că cel mai bine e să-i dăm posibilitatea să ţi se prezinte, ţie cititorule…

Ne-am întâlnit cu *toţii* înainte – şi iată-ne. Nu e o întâmplare, nu-i aşa? Trebuie să înţelegi că vieţile noastre sunt unite într-o manieră profundă şi complexă. Este o tapiserie întreţesută a existenţei. Şi e frumoasă. Vom lucra împreună. Vom fi bravi, în realizarea acestui lucru.

Ne sunt dragi numele. Pentru mine are puţină importanţă cum îmi spui. Numele de Solomon mi-a fost atribuit într-un mod arbitrar, din voia lui Fred şi a lui Eric. Dacă Solomon e convenabil, este total de acceptat. Lui Aaron îi place mult numele său. E foarte atrăgător.

Într-o foarte mare măsură, fac parte din acel tărâm spiritual care poate fi caracterizat drept *Aaron,* iar Aaron este foarte implicat în ceea ce ar putea fi caracterizat drept – aşa cum mă numiţi voi – *Solomon.* Nu sunt o entitate, aşa cum înţelegeţi voi. Folosesc acest corp, ca să transmit o abundenţă de cunoştinţe ce vine din experienţa multor, multor energii. Eu sunt un rezultat al acelei congruenţe de energii. Aceasta e doar forma

de manifestare, nu ceea ce este. Este la fel ca vântul care suflă prin copaci. Vântul nu este sunetul produs de foşnetul copacilor – ci acel foşnet este manifestarea vântului. El vorbeşte într-o limbă pe care o poţi înţelege. Dar, în realitate, ceea ce se întâmplă de fapt cu toate acestea – în acest spaţiu, acum – este transferul de energie. Acesta este ceea ce e de calitate. Cuvintele pot fi identificate, dar există un alt transfer de energie ce are loc, care este mai intens, care este mai profund. Suntem entităţi care au acumulat o cantitate considerabilă de energie, care îi ajută pe cei ce trebuie să-şi găsească calea, în acest moment, când lucrurile se vor schimba rapid. Ei sunt aici şi noi suntem aici, ca să facem cunoscută schimbarea şi să-i putem ajuta să se ocupe de ea, pe măsură ce ea se dezvăluie.

În esenţă, toţi facem parte dintr-o entitate măreaţă, din aceeaşi energie, aşa că nu vreau să te induc în eroare, făcându-te să crezi că suntem personalităţi foarte distincte. La un nivel aşa este; dar la un alt nivel – imaginea *mai de ansamblu* – suntem dintr-o forţă *unică*. Înflorim în moduri diferite.

Încerc că caut o cale de a te ajuta să vizualizezi. Suntem dintr-un sânge comun. Forţa noastră a fost forţa veşniciei. Vieţile noastre manifestă această veşnicie, în diferite tărâmuri. Suntem una cu vieţile noastre şi suntem una cu veşnicia.

Eu vin dintr-o sursă a energiei care a existat în timp. A fost în întemeierea vieţii însăşi. Este un plan de existenţă la care, până de curând, niciodată nu s-a ajuns. A venit pentru că a sunat ceasul.

El vine într-un mod fundamental pentru înţelegerea noastră mai vastă, a forţelor care acţionează în acest univers. Entitatea noastră – ca să spunem aşa – este o familie de energii care converg. Această familie are mulţi membri; Fred şi Eric se întâmplă să fie, fiecare în parte, un membru, aşa cum eşti şi tu. Avem misiuni, ca să spunem aşa, în diverse planuri. Misiunea noastră de acum e foarte urgentă: necesitatea ca oamenii

să-şi înţeleagă rolul pe care îl au în univers. Vin nişte vremuri extraordinare. Dar e şi mult efort.

Am mai fost aici pentru tine, înainte. Am fost întotdeauna aici. Vom fi o parte din Ceea Ce Este, în timp ce te purtăm în inimile noastre. Îţi simţim energia.

Sunt doar un intermediar pentru energia mai măreaţă. Fac parte din acea energie şi ţi-o transmit. Ea este aici, ca să ajute. Sunt un canal, la fel de mult ca tine. Suntem un lanţ care duce spre centru – Ceea Ce Este.

Sunt reprezentantul unei alte faţete a acelei energii. Suntem *mulţi* indivizi, într-un câmp de forţă unic. Exprimăm diverse faţete ale unui adevăr mai măreţ, pe măsură ce el este dezvăluit.

E posibil să întrebi dacă sunt o personalitate, pentru că sunt agreabil în această acţiune reciprocă. Dacă ar fi să fiu aici şi să te las să o cunoşti, ar exista valoare, dar nu ai recunoaşte-o.

Aşadar, altfel spus, vorbesc prin intermediul lui Fred – şi, prin aceasta, oamenii sunt într-un fel validaţi, deoarece nu am probleme să judec pe nimeni. Nu voi judeca pe nimeni. Sunt aici doar ca să-i ajut să-şi amintească cine sunt, măreţia care sunt – acea măreţie existentă în toate formele de viaţă umane şi respectul cu care ar trebui tratat cineva. Odată ce acest lucru va fi realizat pe deplin, atunci, chiar veţi avea raiul.

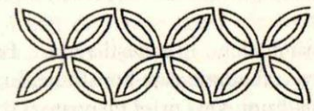

2

VREAU SĂ TE MINUNEZI

Vreau să te minunezi... Vreau să vezi limpede un alt plan... parte dintr-un plan mult mai măreţ... Ai făcut întotdeauna parte din ciclu... Eşti aici ca să-ţi uşurezi percepţia... Ajungi la un platou de fiinţare... Avem multe de înţeles în acest spaţiu.

Tu înţelegi ceva care te va conduce la o altă experienţă. Acesta e doar începutul unei călătorii chinuitoare.

Am mai fost cu tine, aici. Vreau să înţelegi că nu e nicio primejdie în a te extinde, dar trebuie să-ţi identifici talentul, într-un mod care este în ritm cu universul; nu poţi înţelege doar cu raţiunea.

Muzica vieţii tale se află în intuiţia ta.

Viaţa ta e la fel de importantă ca aptitudinea ta de a te extinde. Această căutare este cea care te înzestrează.

Energia este Ceea Ce Este în viaţa ta; în toate împrejurările, ea este atotpătrunzătoare. Nu trebuie să fie intimidată sau ademenită. Eşti un novice al acestei lumi. Aceasta este etapa ta de ucenic.

Îţi doresc să înţelegi. Îţi trăieşti viaţa... Ea este scrisă în experienţa ta; are o fundaţie care constituie, în mod clar, distinct, propriul tău drum. Vezi tu, el nu poate fi stabilit dinainte.

Face parte din fiinţa ta, faptul că aceste energii curg prin tine. Eu nu sunt doar o parte, ci şi un participant în acest schimb care nu are loc în afara ta. Are loc în tine.

Vreau să simţi că această forţă este palpabilă. Simte-o. O poţi simţi? Ea este aici, ca să o accesezi. Este un canal spre înţelepciune care te urmăreşte, spre o măreţie care există în spaţiu. O distingi cu ajutorul vieţii tale. Este esenţial să-ţi doreşti această forţă, căci ea constituie măreţia întregii existenţe.

Ai o inimă care e gata să fie deschisă.

Ştii, asta e o responsabilitate greu de dus. Este copleşitoare în multe privinţe, dar ea va scoate în evidenţă forţa vitală pe care o ai deja. Energia este elementul cheie, care te pune în legătură cu o aspiraţie mai înaltă.

Ai o forţă a naturii, ce vine prin tine – şi prin mâini – şi care răspunde la stimulii din mediul înconjurător. Este o întâlnire bidirecţională. Intră, curge şi iese. Şi, în acel schimb reciproc, vei înţelege existenţa pe care o doreşti de atât timp.

Ştii, mulţi pot ajunge aici, dar ochii le sunt închişi. Doar câţiva îndrăznesc să-şi deschidă ochii – iar cei care şi-i deschid, sunt adesea orbiţi de ceea ce văd.

Genul de cunoaştere pe care îl cauţi e scris în inima ta. Nu e în afara ta.

Aşteptând să o accesezi, îţi doresc cea mai profundă căutare interioară. Oricum, este căutarea *ta*. Pe măsură ce înaintezi, ea va deveni mai clară. Ea este în tranziţie şi în viaţa ta. *Vei simţi discrepanţe ce se împletesc într-un mod în care nu vrei să se împletească. Nu este întotdeauna dorinţa ta clară.* Va avea loc o recunoaştere a unei forţe palpabile. Se va simţi mai clar, pe măsură ce trece timpul. Ştii, acestea sunt vremuri foarte grele. Şi atât de multe inimi rămân separate. Într-un sens, misiunea ta este să uneşti o inimă spirituală, cu o existenţă spirituală. Nu e întotdeauna un lucru uşor de făcut. Dar, vezi tu, este căutarea vieţii tale. Trebuie să-ţi acorzi un spaţiu diferit. A venit timpul să simţi mult mai mult. Dă-i voie acestei forţe vitale să te umple.

3

CURGI MAI DEPARTE

Simt că noi, toți, am mai fost aici. Știi, un fel de reunione. Ne-am dat o mână de ajutor unii altora, într-un domeniu diferit – dar, iată-ne aici. Am aflat despre venirea ta dintr-un alt spațiu, din Sursa veșnică. Simt un fel de flux de efervescență. Face parte din tine. Te-am mai auzit. Ai nevoia de a comunica mult. Am o energie care a provenit dintr-un alt univers. Din punctul de vedere al manifestărilor fizice, acest lucru nu e important.

Noi, în esență, ne-am unit cu toții în trecut; și, din aceste inimi aflate în acord, trebuie să ne ducem mai departe misiunea aici, în această viață. Ea este, în esență, o formă în care ne manifestăm această energie. Forma aceasta pe care o luăm e cea care permite schimbul reciproc dintre tine și mine. Nu e vorba despre forma de manifestare, ci schimbul de energie

În lume se produce foarte multă suferință, iar suferința noastră ne duce departe, dacă îi dăm voie – dar noi ne negăm prea des suferința și, cumva, devenim victimele ei. Suferința poate aduce o bucurie imensă – dacă e focalizată. Lecțiile pe care le dăm și le primim reciproc sunt cele care continuă de la o viață la alta.

Simt că ai nevoie să înțelegi ceea ce este real. Nu e o înțelegere care să fie dobândită ușor. Este o energie care a venit dintr-o veșnicie.

Creația e de așa natură, încât derivă dintr-o forță inegală și variabilă. Nu face parte din această înțelegere. Ea se manifestă în momentele în care creăm din iubire și binefacere.

Răutatea este doar o coardă contorsionată. În realitate, ea are nevoie doar să fie întinsă și îndreptată.

Energia este un rezervor din care bem. Ne este sete? Natura setei determină ceea ce vine spre tine.

Uneori simțim că între noi există separare. Aici greșim de multe ori în modul în care înțelegem lucrurile. Suntem toți aici, ca unul. Înflorim în câmpuri diferite. Venim din același sol. Vreau să înțelegi – dacă voia ta e să înțelegi – că avem o vibrație proprie… dar suntem din același sunet. Toți avem muzica vieții, dacă vrei, în toate acțiunile noastre. Toți devenim lipsiți de armonie, atunci când simțim că ne este luată energia. Este o senzație dintr-un tărâm al abandonării. Este copila care se învârte și descoperă că e singură – lăsată singură cu ceea ce considerăm că sunt propriile noastre dorințe. Ne rătăcim. Întotdeauna asta doare. Poate fi însă vindecat. Vocea care apare din interiorul tău, e vocea care te vindecă.

Este esențial să perseverezi, în ciuda paletei noastre limitate de culori. Există și alte culori. Le vom descoperi, dar suntem limitați în acest plan, da. Și poate ai putea simți o limitare în inima ta, care trebuie să fie dispersată. Dar ea vine din inima ta. Acolo trebuie să fie munca ta. Mi-aș dori să am acces pentru tine. Acesta ar fi un gen de răspuns profețit. Este o orientare către experiență. Fără ea, există foarte puțină creștere în ceea ce descoperim în acest plan. Este foarte frustrant să vezi zădărnicit un potențial atât de extraordinar. Avem puterea de a ne uni, dar căutăm să divizăm. E absolut regretabil.

Îți înțeleg dorința – iar acea dorință mă entuziasmează. Simt că vreau să vă îmbrățișez pe toți, dar trebuie să ne îmbrățișăm viața individual și apoi să ne unim. Avem o astfel de putere.

Curgi mai departe. Curgi mai departe. Asemenea unui val, el nu poate fi oprit. El înaintează. Îți doresc numai bine.

4

INTUIȚIA NOASTRĂ ESTE ÎNSUMAREA A TOT CEEA CE ESTE

Te simt în acest moment. Vreau să-ți spun multe lucruri. Am mai fost aici cu tine. Îți simt nevoia de a întinde brațele spre noi. Vrem să simți acest flux de energie, cum curge prin tine.

Interacțiunea dintre specii este crucială în înțelegerea acestei vieți. Știi, ne-am separat unii de alții. Din această cauză, capacitatea de a interacționa este crucială pentru această existență. Trebuie să înțelegi – suntem aici ca să ne ajutăm unii pe alții – și vom continua să facem asta. De aceea ești aici. Interacționezi. Ar trebui să fii foarte mândru de asta. Ești conectat spiritual cu o sursă mai vastă, care se manifestă prin tine.

Inimile voastre sunt aici pentru a se umple unele pe altele. Este absolut necesar ca viața ta să fie descoperită. Nu trebuie să ne mai închidem ochii. Există prea multă suferință, care e trăită într-un mod inutil. Viețile voastre sunt într-o stare de tranziție. Ești într-un anumit tip de flux.

De pildă, nu e o întâmplare faptul că apar cutremure. Considerăm că aceste evenimente sunt independente de noi – dar, în realitate, nu sunt. Ele sunt realmente o manifestare a schimbării ce se produce în fiecare dintre noi. Rezultatul este un cutremur. Și cutremure în viața noastră. Aceste cutremure ne fac să ne reevaluăm viața, într-un mod profund. Ele sunt

catalizatori pentru voi toți. Chiar dacă ar putea fi înspăimântătoare, ele aduc Lumină.

Dar schimbarea poate fi înspăimântătoare. E mult mai ușor să trăim în tristețe; cu *ea*, ne simțim confortabil. Este schimbare. De fapt, este o manifestare fizică, a unui cutremur mai profund. Unul spiritual.

Există energie care e transmisă. Are o natură ciclică. E transmisă în diverse moduri și ia diverse forme. Atunci când apa se transformă în gheață, devine o nouă creație. Dar, în realitate, ea este tot apă.

Așadar, în viața noastră ne metamorfozăm în forme variate. Iar fiecare formă poate fi privită ca o creație. În realitate însă, este un transfer de energie. Întotdeauna a fost. Așa că, în perspectiva noastră îngustă din acest plan, vedem un prunc și îl considerăm o nouă creație. Este foarte vârstnic, acel prunc.

Dacă m-ai întreba dacă există un început, nu există. Există Ceea Ce Este – îl simțim aici; îl creăm acolo. Dar în acest plan e imposibil să explici această întrebare foarte complicată și dificilă, atunci când răspunsul este, cu adevărat, în intuiția noastră.

Intuiția noastră este însumarea a Tot Ceea ce Este. Pregătim un drum. Acea intuiție… *asta* e cea care ne călăuzește. Având încredere în intuiție și descoperind-o.

Vreau să subliniez legăturile pe care cu toții le avem. Consolidează-le. Fără ele, am pierdut. În prezent există o mișcare foarte mare ca să fim izolați. Realitate virtuală, sex virtual, internet. Toate acestea sunt destinate să ne separe între noi.

Vei vedea că se va produce o revoluție în această tehnologie. Dar ea are la bază, frica. Boli transmisibile, crimă… în curând nu vom mai privi în afară. Și trebuie – trebuie să fim deschiși.

Există o misiune colectivă, aici. Acea misiune este, în esență, să interacționezi în orice fel poți. E atât de important. În acel contact, în acea interacțiune sunt schimbate informații, mai mult decât în plan verbal. Se face un schimb energetic.

Dacă calitatea energiei este dintr-un plan înalt, schimbul se face. Şi ea înfloreşte în alt individ. Şi nu e vorba despre ceea ce este rostit. E vorba de intenţie.

Prin urmare, interacţionând dintr-o perspectivă superioară, creăm o energie superioară, printre noi toţi. Iar acea energie superioară provine din intuiţie – intuiţia noastră. Iar pregătirea drumului spre ea nu poate fi subestimată, deşi uneori este o problemă de genul, „Urechile noastre ascultă de 'intuiţie' sau ascultă de 'vocile negative'?" Urmărirea intuiţiei îţi va lămuri acest lucru.

Suntem gata să accesăm informaţii, noi toţi. Le accesăm. Le procesăm. Şi facem schimb. Ele se răspândesc în lume, ca o piatră azvârlită în apă, ce creează efectul de undă. Asta e ceea ce faci, prin crearea de valoare.

Avem nevoie să aruncăm acele pietricele. Lumea se va schimba. De aceea suntem aici. Este de primă importanţă. De aceea ai ieşit la iveală. Nu ai luat în mână această carte, din întâmplare. Tu eşti motivul! Trebuie să descoperi asta. Altfel eu nu aş fi aici.

5

EXISTĂ UN ADEVĂR UNIVERSAL, ÎN FIECARE CLIPĂ DIN VIAŢĂ

Vrem să ştii că suntem aici pentru tine. Am venit aici ca să te ajutăm. Viețile noastre sunt unite. Avem multe de schimbat între noi, în această perioadă scurtă de timp. Măreţia este implicată în acest proces. Trebuie să ne unim într-o manieră care să aducem o lămurire.

Ai început această lucrare şi e crucial pentru tine să te ajut să integrezi tot ceea ce asimilezi. *Acest rezervor de energie este uriaş.* Ea se manifestă prin noi toţi. Este esenţial să avem grijă de această energie. Să o îngrijim.

În momentul de faţă, se desfăşoară o tranziţie. Este important ca ea să se producă într-un mod unitar, să stabilească un contact cu viețile pe care le atingem. Ea caută să găsească un sol fertil. Seminţele vor creşte în acel sol fertil. Ele trebuie îngrijite. Îndrăgite. Nu trebuie să ne aruncăm seminţele în vânt. Există un sol anume, care e fertil. Trebuie să căutăm să găsim acel sol. El va apărea – dar e important să distingem solul fertil, de cel sterp.

Trebuie să mergi mai departe în această lucrare, ca să începi un alt capitol. Capitolele vor apărea singure. Trebuie să fii hotărât să întorci paginile acestei cărţi, ca să spunem aşa. Nu trebuie să ne oprim sau să ne simţim blocaţi în niciun capitol – sau să anticipăm ce trebuie să vină. El se va revela, într-un mod natural. Întrucât există peste tot astfel de momente de criză, apare o oarecare nerăbdare. Trebuie să ne grăbim, dar

există un plan. El trebuie să fie transmis şi dezvăluit într-un mod unitar; altfel, nu are sens.

Există o suficienţă de sine, ce rezultă din rezistenţa pe care o au oamenii, atunci când vin în contact cu energia. Ei o vor dori, dar atunci când vin în contact cu energia, sunt tulburaţi şi încep să se opună, după care intră într-o stare de automulţumire.

Ei bine, asta înseamnă negare. La scară mare, negarea trebuie înlăturată din viaţa lor. Ei trebuie să se angajeze în proces. Poţi fi acolo, ca un părinte, dar nu îi poţi *duce* acolo.

Vor ajunge acolo, dacă e nevoie să ajungă acolo. Şi vor ajunge. Uneori nu chiar atunci când vrei tu. Răbdarea despre care vorbesc...

De asemenea, acest lucru trebuie să vină în ritmul lui. Există un cântec ce trebuie cântat. Asta vine odată cu practica. Melodia se dezvăluie, pe măsură ce ne ocupăm de ea.

E un proces. Prin urmare, îl hrăneşti cu câte o lingură pe rând, ca pe un bebeluş. Apoi urmăreşti cum evoluează.

Există o energie ce vine in mod natural, din forţa ta vitală.

Există un adevăr universal, în fiecare clipă din viaţă. Milioane de versiuni ale acelui adevăr universal, au loc în fiecare moment. El provine din unirea cu energia din viaţa noastră. Atunci când nu stai în cale, îi faci loc acelui adevăr universal. Asta e ceea ce atinge viaţa oamenilor.

Sunt multe lucruri care trebuie să vină. Se vor produce într-un mod natural. Se vor produce de la sine. Va fi minunat. Toate sunt dezvăluite în ritmul lor. Eşti într-o poziţie avantajoasă. Ai mai simţit până acum acest lucru în viaţa ta. Nu eşti aici din întâmplare. Toate aceste căi pe care suntem sunt oarecum similare, dar evident că sunt personale. Cu toate acestea, continuăm să o întrebăm pe persoana de pe altă cale: „Ce simţi acolo?... Ce urmează să se întâmple?" *Nu ştiu.*

Este de înţeles acest lucru. Dar apoi apar semnele direcţionale, atunci când avem nevoie de ele. Ceea ce eu am ne-

voie sau ceea ce ai tu nevoie de abia se mai deosebesc. Nu oferim răspunsuri. Oferim doar căi de a valorifica răspunsuri. Dacă acel răspuns se află în intuiţia ta, este răspunsul *tău. Al tău.* El trebuie să ia naştere din *propria* ta viaţă – şi o va face. Crede-mă. Şi nu vei rata semnul. Aşa ca trebuie doar să-ţi ţii ochii deschişi – întotdeauna deschişi.

Asta e problema cu oamenii care sunt într-o stare de negare. „Nu văd niciun semn. Nu există semne. Nu văd niciunul..." Iar noi le înţelegem această suferinţă. Vrei să-i zgâlţâi. *Ei* trebuie să se trezească şi să-şi dea jos ochelarii de cal. *Ei* trebuie să se extindă şi să-şi dea jos, ochelarii de cal. *Tu* nu îi poţi da jos.

Totul la timpul lui. Toate lucrurile la timpul lor. Ele vin mai repede. Este foarte satisfăcător. Acum există o deschidere atât de mare, din cauză că lumea noastră – în starea ei actuală – este foarte lipsită de speranţă. Ea *trebuie* să-şi revină. Şi *în această căutare* se află răspunsul.

Pentru mulţi, îndepărtarea ochelarilor de cal se va produce foarte repede. Urmează să se întâmple. La început va fi o toană. În unele cercuri, deja este. Oamenii simt că *ar fi cazul* să o facă, din cauza presiunii de a se integra, dar ei vor trăi direct realitatea. O vor simţi singuri, iar apoi nu se vor mai uita la persoana de alături, ca să vadă dacă ceea ce face e corect. Viaţa lor va revela acest lucru.

Să ne menţinem atenţia asupra procesului. Atunci când te concentrezi pe „când", pui carul înaintea boilor; te gândeşti la rezultat – şi nu la proces.

Procesul *duce la* rezultat. Nu invers. Scopul procesului e procesul şi nu rezultatul. Dacă ţi-am da rezultatul, s-ar putea să-l interpretezi într-un anumit fel şi să denaturezi rezultatul. Rezultatul este darul procesului. *Proces.* Acesta e punctul în care devenim puternici. Calea pe care te afli te duce într-un loc deosebit şi-ţi va deschide inima, într-un mod grandios. Ai încredere în asta.

6

ELIBERÂNDU-TE, ÎI AJUȚI PE CEILALȚI

Te simțim aici. Avem multe de discutat. Simțim că începi să înțelegi mai clar, încotro ai nevoie să mergi. Îți devine mai limpede. Acest canal energetic e foarte delicat. Are multă finețe.

A-l înțelege este o experiență extraordinară. Începi să înțelegi. Este un drum care te va conduce la lucruri mai măreț. Dar trebuie să rămâi pe cale, nu să privești ținta. În clipa de față, e posibil să privești prea departe în viitor. Ai nevoie să te concentrezi pe proces. Altfel nu vei vedea pădurea, din cauza copacilor.

Vine spre tine mai multă putere. Ea va fi accesată într-o manieră nouă. Este ceva cu care vei fi foarte mult în contact. O vei recunoaște imediat. Totodată, această energie e mai delicată decât a fost. E mai liberă. Va veni mai prompt. E palpabilă.

Vine spre tine într-un alt fel. Această energie îi este adusă vieții tale, mai mult ca niciodată.

Ea vine într-o manieră fizică, greu de înțeles în acest plan, în ceea ce privește fizica ei. *Scopul este ca tu să te eliberezi.* Eliberându-te, îi ajuți pe ceilalți. Acest flux de energie este pur. El te purifică. Iar ceilalți sunt atrași spre tine, din această cauză.

A întreba care este scopul lui, e similar cu a spune: „Ce destinație are această cărămidă?" *Să construiască.* Dacă analizezi o singură cărămidă, ea nu înseamnă nimic. Dar puse una peste alta, făuresc castele.

Există această lumină, care face parte din creație. E o lumină vindecătoare, lumina albă sau lumina transparentă, la care fac referire oamenii. Acum vei putea transmite acea lumină albă, celor pe care îi atingi. Este o lumină care vindecă; înainte, energia nu a avut acea calitate. Într-atât de mult s-a schimbat. Atunci când le transmiți această lumină albă, ei încep nu doar să vadă lumina, dar și să se poată vindeca.

Este ca atunci când sădești o sămânță. Odată ce ea este percepută, poate fi accesată din nou, prin intermediul luminii lor. Le-ai oferit o cheie, astfel că ea va reveni la ei într-un alt moment, de la sine. Este similar cu a-i ajuta să-și amintească. Ei o au în ei. E ca și cum ai încerca să descrii culoarea albastru, cuiva care nu a văzut-o niciodată. Îi poți spune că cerul e albastru, că apa e albastră, dar nu va înțelege niciodată conceptul de albastru. Îi arăți culoarea albastru. Iar apoi acea persoană își aduce aminte de ea.

Prin urmare, îi faci conștienți de potențialul lor, de care au uitat în această viață. El provine dintr-o stare inconștientă și poate fi cultivat cu ajutorul forței lor vitale. E ca și cum le-ai activa memoria. Le oferi un crâmpei de lumină și ei încep să vadă – dar mulți dintre ei nu până la capăt, nu imediat.

Pentru mulți, acest lucru ia timp. Dar este acolo. A fost sădită pentru ei. Iar de fiecare dată când lucrezi cu ei, amintirile devin mai intense, pentru ca ei să le acceseze.

Cu cât continui mai mult, cu atât devii mai versat în sădirea semințelor. Solul trebuie să fie cultivat. Înveți cum să cultivi.

Acesta e procesul tău. Dar este procesul *tău.* Este motivul pentru care te afli aici. Dându-ți un răspuns, te-aș priva de misiunea ta.

Ai nevoie să înțelegi acest lucru, pentru *ceilalți* oameni. Nu este doar pentru tine.

De exemplu, predarea istoriei în sistemul de învățământ... sunt informații obișnuite. Noi hotărâm că ele sunt exacte pentru toți. Este arbitrar. Istoria este total relativă. Cu toate acestea, ea e un gen de limbaj pe care îl folosim ca să comunicăm. Sunt cuvinte. Nu sunt întotdeauna concepte. Conceptele există, din naștere, în fiecare ființă umană și ele trebuie să fie reînviate. Informațiile sunt informații.

La școală nu învățăm să gândim cu sufletul. Învățăm acest lucru, prin intermediul experienței de viață. Poți învăța despre etică, până-ți vine rău. Dar acest lucru nu are sens, dacă nu cunoști etica reală în viața ta și ce se află în ea.

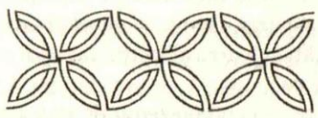

7

AUZI-ȚI PROPRIA MUZICĂ

Simțim că energia ta se manifestă... Vrem să-ți caracterizăm existența. Ai multe de descoperit aici. Recunoști faptul că limitarea reprezintă un plan diferit. Vrem să recunoști un alt gen de energie, pe care o ai în momentul de față. Vrem să faci parte din asta. Ea se va dezvălui într-o altă lumină. Vrem să fii activ, într-o altă lumină. Atunci când viața ta îi atinge pe ceilalți, apare o expresivitate sugestivă. Simțim energia din inima ta. Avem în vedere acest lucru pentru tine. Înțelegem. Înțelegem adevărul care transpare acum. Există ceva în tine, care e gata să devină măreție, într-un alt spațiu. Îți simțim energia în acest moment. Trebuie să vorbim despre o înțelegere mai profundă, cu privire la ceea ce trebuie să vină.

Inima ta este într-un spațiu care trebuie să fie liniștit. Acest lucru va veni odată cu înțelegerea supremă a vieții tale. Ești chiar în pragul începutului a ceea ce trebuie să urmeze. Va fi expus un sine mai vast.

Expunerea ta, ca să spunem așa, va fi semnificativă, prin importanța sa. Ai nevoie, totuși, să-ți înțelegi menirea, la un nivel mai profund. Ea este acum o vibrație foarte slabă. E necesar ca această vibrație să rezoneze mai profund în viața ta, întrucât ea nu te conduce așa cum ai nevoie, pentru a fi plin de hotărâre. Viața ta e Ceea Ce Este în entități. Ea va veni la tine, în diverse forme.

Începuturile tale vor fi modeste. Inima ta are nevoie să fie cu aceşti oameni pe care îi atingi. În prezent nu ajungi până la inima lor. Ajungi până la mintea lor. Este un exerciţiu cerebral, care nu-ţi permite să-ţi caracterizezi existenţa într-o formă reală, substanţială. Înţelegi; doar că nu-ţi urmezi imboldul.

Aceşti oameni cu ale căror inimi ar trebui să comunice inima ta, sunt oamenii cu care lucrezi. Şi ei sunt oameni care au nevoie să fie contactaţi. Inima ta trebuie să fie cu ei. Acela este locul în care vor curge energiile.

Trebuie să fii preocupat de intenţia ta şi nu de efect. Intenţia e cea prin care îi vei atinge pe oameni.

Începutul tău este deja făcut. Ai început de ceva timp. Atunci când te simţi frustrat, ai nevoie să fii, dar frustrarea face parte din procesul care urmează să te conducă acolo.

Viaţa ta e foarte vastă, dar nu e nevoie să ajungă în punctul în care să simţi că ai nevoie să fii recunoscut. Căutarea recunoaşterii este cea care te conduce pe un drum greşit. Trebuie să fii în armonie cu pacienţii. Restul va urma. Dar procesul începe cu pacientul. Acea energie vindecătoare, care curge prin tine şi pătrunde în el, este procesul semnificativ. Nu te gândi la rezultate. Faptul de a fi focalizat pe rezultate, te va conduce în mod greşit.

Ceea ce ţi s-a dat este un dar extraordinar, cu care nu e nevoie să te făleşti. Se dezvăluie un nivel mai profund, pe care îl vei înţelege pe măsură ce îl procesezi. Investeşte-ţi însă energia în viaţa oamenilor pe care îi ai în mâinile tale, în acel moment. Îi atingi, la un nivel foarte profund. Ceea ce faci le revoluţionează viaţa, în numeroase feluri, chiar dacă ei nu o recunosc în acel moment.

Uneori e posibil ca pacienţii tăi să simtă o oarecare alinare, cât timp mâinile tale sunt cu ei, iar după aceea să aibă în continuare aceeaşi durere sau suferinţă ori să nu fi remarcat nicio schimbare – fapt ce te poate face să te simţi ineficient, dacă umbli după rezultate.

Pentru mulţi, rezultatele vor veni mai târziu. Nu vor fi imediate. E ca sămânţa care e plantată adânc în pământ. Până să iasă de acolo, e nevoie de foarte mult timp. Atunci când reuşeşte să iasă la suprafaţă, ei văd o floare. Aceasta e creşterea lor. Dar, cât timp este sub pământ, ei nu o recunosc. Ai răbdare cu sămânţa care e pe cale să încolţească. Mentalitatea de genul *Sămânţa asta încolţeşte într-o săptămână, într-o lună, în zece ani?* trebuie să dispară, deoarece anticipezi rezultate şi nu se va întâmpla în acel fel.

Clienţii tăi percep rezultatele. Mulţi le percep. Tu însuţi ştii acest lucru. Este o exagerare să spui că nu o fac. E necesar să-i laşi să le perceapă, să le simtă – şi o vor face. Trebuie să ai încredere în energia ta. Te-ai străduit din răsputeri să o amplifici.

Inima ta este la locul potrivit. Trebuie să renunţi să anticipezi, dorind o lume mai bună, *respect, faimă,* orice. Eşti un canal care poate vindeca. Acea vindecare are loc în interior – şi, de multe ori, nu e recunoscută imediat. Va fi recunoscută, dar nu poţi începe prin a căuta apreciere. Trebuie să începi prin a-ţi da voie să vindeci; vindecă-te *pe tine* mai întâi.

Acest proces de vindecare are loc în viaţa ta. Ceea ce se întâmplă este că adesea îi vindeci pe cei din jurul tău, dar nu te vindeci *înăuntrul* tău. Trebuie să laşi vindecarea să intre în viaţa ta. Viaţa *ta.*

Mai întâi de toate, e necesar să înţelegi importanţa energiei pe care o ai. Ea provine dintr-o sursă foarte adâncă din tine şi prin tine. Trebuie să simţi asta.

Această energie vindecătoare e Ceea Ce Este.

Această energie e focalizată prin tine, asemenea luminii într-o prismă. Tu eşti prisma. Lumina vine prin tine şi e mărită şi amplificată anume spre un punct exact din fiinţa umană cu care lucrezi. Dacă fiinţa ta este învăluită în amăgire, această energie vine prin tine şi îi este transferată pacientului, tot lipsită de claritate.

De aceea este indispensabil ca procesul tău de vindecare să înceapă cu tine. Simţi o parte din el, într-un fel – dar tu nu eşti o parte din el. Tu *eşti* el. Aşadar, e foarte important ca energia ta, entitatea ta să fie limpede, astfel ca energia care e transmisă prin tine pacienţilor tăi să fie limpede.

Nu căuta răspunsuri în afara ta. Nu e nevoie să-ţi mentii un gând sau un sentiment special, ori să urmezi un ritual anume. Tot ce ai nevoie să schimbi e să înveţi să-ţi asculţi intuiţia. Ai o intuiţie extraordinară. Dă-i voie intuiţiei tale să te îndrume. Te agăţi de foarte multe idei din afara ta. Ideile au valoare– dar singurele idei adevărate care au valoare pentru tine, sunt cele care vin din tine.

Nu poţi proba metodologii noi, aşa cum probezi un costum nou de haine. Ele nu ţi se vor potrivi. Începi să descoperi că toată energia ta a venit, iniţial, din interiorul tău. I-ai descoperit utilizarea.

Sursa ta este punctul tău de referinţă, e însăşi viaţa ta. Toate răspunsurile se află în interiorul tău. Acest lucru nu este înţeles la un nivel conştient. Nu poţi încerca să clasifici şi să enumeri câmpurile de viaţă care se manifestă prin tine. Vei şti dacă urmezi procesul potrivit, simţindu-l. Cum te simţi, atunci când îl faci? Ai încredere în simţămintele tale.

Căutarea ta, străduinţa ta fac parte din măreţia care ţi-a fost încredinţată. O parte din procesul de a învăţa cum să foloseşti această energie, este să înveţi cum să-ţi foloseşti viaţa. E posibil să te fi închis faţă de viaţa ta, în multe privinţe. Ai nevoie să deschizi acele uşi.

Nu e ceva ce poţi vedea limpede şi lua de pe raftul de la aprozar. Este un proces, iar tu vrei genul de rezultate „fast food". Trebuie să simţi intuiţia din tine. Concentrează-te pe ceea ce simţi. Concentrează-te dacă ceva pare potrivit sau bun. Stabileşte o legătură cu ceea ce simţi – nu cum îi influenţează pe oameni, ci cum te simţi *tu.* Dacă ai o stare de disconfort în interior, fii sigur

că există ceva nepotrivit şi ocupă-te să-l remediezi, până când te simţi că e energia corectă. Aşa cum ai descoperit energia la început– în mod instinctiv – tot aşa vei remedia acel lucru.

O parte din procesul de vindecare este să fii apt să te vindeci pe tine. Iisus a spus-o, atunci când a zis: „Vindecaţi-vă pe voi înşivă". Oamenii au fost foarte derutaţi de ceea ce a spus el, dar există oameni care au înţeles şi care au mers înainte.

Simţi natura energiei care curge prin tine. Iubire adevărată, totală, ce izvorăşte din acea energie pe care nu am reuşit să o descriu într-un singur cuvânt, este un sentiment care apare fără efort. Efortul este un indicator care-ţi spune că lucrul pe care îl faci este greşit. Fluxul natural de energie îţi va da senzaţia de încredere. Te vei simţi înălţat de el. Te vei simţi mai viu. Pentru tine, aceasta este o metodă de a învăţa din greşeli, întrucât eşti un instrument exact. Trebuie să înveţi cum să te cânţi pe tine. Nimeni nu a publicat cărţi despre cum să *te* cânţi. Ascultă-ţi *propria* muzică.

Acţionează din inimă. Misiunea ta este foarte vastă. Ea va deveni cunoscută într-un spaţiu mai amplu, de îndată ce-ţi vei da voie să te vindeci în interior. Ai ridicat baricade în viaţa ta, iar ele se prăbuşesc, protestând şi strigând, dar se prăbuşesc. Ai încredere în asta, iar expansiunea mai amplă îţi va fi accesibilă.

Nu te gândi la ţintă. Gândeşte-te la proces. Nu te gândi la centrul ţintei. Gândeşte-te la încordarea arcului. Inima ta nu te va îndruma niciodată greşit. Lasă în urmă procesul de gândire. Goleşte-ţi mintea, ca să simţi ceea ce simte pacientul tău. Fii în armonie cu inima lui, cu locul în care se află energia lui. Nu trimite. *Primeşte.*

8

VIAŢA TA ESTE O ENERGIE MAGICĂ A VEŞNICIEI, VIZIBILĂ ÎN CARNE ŞI OASE

Energia ta vine acum, într-o măsură mai mare. Trebuie să-i dai voie să meargă la cei care au nevoie de forţa ta. Învaţă şi ascultă. Acest lucru e crucial pentru înţelegerea ta. Există o forţă cu care te conectezi acum şi care este mai măreaţă decât ai anticipat. În acest moment, ea circulă dezordonat prin tine. O vei putea concentra mai bine, în viitor. În clipa de faţă, este un talaz. Vei ajunge să o înţelegi, cu timpul.

Experienţa ta este că iluminarea *ta* ajunge la tine. Este o *forţă a lui Dumnezeu*, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. Ceea ce ai simţit e Tot Ceea Ce Este. O unire perfectă a spiritului, cu energia.

Această energie este o forţă omnipotentă. Ea va fi copleşitoare, la început. Are nevoie ca, în final, să fie modulată şi rafinată. Este un nou instrument al tău. La început, ea este copleşitoare. Şi e posibil să simţi acest lucru, pentru un timp, atunci când vine şi pleacă – dar, pe măsură ce te obişnuieşti cu ea, va putea fi dirijată mai bine prin tine.

Ea este iluminatoare. E copleşitoare. Dar acest lucru e similar cu dobândirea unei noi aptitudini. Acea primă înţelegere de bază, despre unitatea vieţii tale şi a energiei din univers, este o experienţă cu totul inedită. Nu o vei uita.

Menţinerea vitalităţii personale sau reîntinerirea vin odată cu modularea energiei. Trebuie să-ţi stabileşti ritmul, la fel cum se antrenează un sportiv. Acest lucru va veni odată cu practica. Este important să *nu* intenţionezi să *forţezi* sau să *recurgi* la o energie pe care nu o simţi în acel moment. Odată ce o simţi, trebuie să-ţi asculţi intuiţia.

Ai nevoie să-ţi oferi răgazul de a te revitaliza şi să nu *forţezi* vreo energie să circule prin tine. Este un flux *natural*. Nu poţi extrage lucruri care nu sunt acolo. Nu poţi scoate un iepure dintr-o pălărie, decât dacă iepurele este deja *în* pălărie. Trebuie deci să *ştii* că energia e accesibilă – şi să nu o forţezi.

Altminteri, orice altceva devine o şaradă. E vorba doar despre adevărul tău. E vorba despre a fi conectat cu *adevărul*. A face orice altceva înseamnă o minciună.

Este vorba despre a fi sincer. Acesta e scopul de a fi în contact cu intuiţia ta. Intuiţia nu te minte. Această energie se bazează pe adevărul universului. Trebuie să-ţi fie foarte clar acest lucru.

Modul în care pacientul primeşte energia se aseamănă foarte mult cu procesul respiraţiei. *Inspiri* zbuciumul şi teama pacientului şi *expiri* vindecarea.

Cu alte cuvinte, e o transmitere a energie de la el, la sursa superioară, iar răspunsul e dat prin tine. Aşa că, ea devine ciclică.

Cu cât poţi recepţiona mai bine informaţiile pacientului, cu atât mai bine poate energia să stabilească un răspuns pentru nevoia lui specifică.

Atâta timp cât îi înţelegi tiparul vibraţional, energia poate să producă mai bine o vindecare. Ea este ritmică, asemenea oceanului, asemenea valurilor. Este ceva fundamental pentru întregul univers. Ritm. Sunet. Vibraţie.

Vreau să precizez că, atunci când mă refer la procesul de respiraţie, nu vorbesc în sens literal. Nu există niciun pericol pentru tine, din partea celeilalte persoane. Nu *e nevoie* să pre-

iei acea nelinişte. Nu trebuie să denaturezi procesul. Inima îţi va rămâne mereu pură, dacă mintea îţi este pură. Transmiţi prin channeling, într-un mod foarte *real* – doar că nu e verbal. Trebuie *să te retragi din proces,* dacă poţi.

Eşti un canal, unul foarte capabil, ce va deveni şi mai capabil, cu timpul. Electricitatea nu deteriorează cablul.

Fii încredinţat că aceasta este o experienţă absolut copleşitoare pentru planul tău. Nu trebuie să te temi de ea – dar înţeleg, dacă ea îţi provoacă un pic de nelinişte.

Frica ta are la bază neliniştea provocată de măreţia ce vine prin tine. Este faptul de a păşi în necunoscut. Nu sunt mulţi oameni care au făcut acest lucru. Aşa că frica ta de necunoscut e de înţeles – dar, în schimb, trebuie să-ţi asculţi intuiţia.

Calea de a ameliora acest lucru este să laşi de-o parte situaţia sau să-ţi schimbi gândirea interioară. În acel moment, ascultă-ţi intuiţia. Intuiţia va avea prioritate în faţa acţiunii, iar tu vei fi mai capabil să te retragi din situaţie. Intuiţia te va îndruma. Dacă există ceva care nu ţine de starea de *bine* sau este *boală*, intuiţia ta o va remedia. Ea te va îndruma corect. Atunci când înveţi să fii atent, nu înveţi să fii atent doar la pacientul tău, ci şi la *însăşi* viaţa *ta.* Atât timp cât poţi menţine deschis acel canal, nu vei fi condus într-o direcţie greşită. Pe măsură ce faci asta, îţi va fi foarte uşor să înţelegi diferenţa. Eşti capabil. Vei deveni şi *mai* capabil, pe măsură ce ţi se dezvăluie acest lucru.

Mulţi cred că trebuie să pregăteşti încăperea, cu ajutorul unui ritual sau a unei forme de întărire. Dacă arta dramatică te face să te simţi mai în largul tău, te rog să continui. Ezit să separ diverse forme de pregătire, deoarece o parte din acea pregătire reprezintă un proces care *îţi* permite să te simţi confortabil cu ceea ce *faci tu.* Cu timpul, vei descoperi că vei fi mult mai în largul tău cu tine însuţi, fără să recurgi la diverse forme de pregătire. Atunci când înveţi să mergi pe bicicletă, ai nevoie de roţi ajutătoare. În cele din urmă, roţile te părăsesc.

Aşa că nu vreau să-ţi contest, într-un mod categoric, diversele forme de pregătire. Deocamdată, dacă simţi că ai nevoie de ele, ar trebui să continui. Dar, pe măsură ce continui, vei descoperi că unele vor dispărea. Repet, intuiţia te va conduce acolo. Şi nu e vorba despre a vrea să *ai nevoie* de acele diverse forme de pregătire. Este vorba despre ce simţi că e nevoie să faci acum. Urmează-ţi intuiţia.

Eşti energia veşniciei, materializată în carne şi oase. De data aceasta, energia ta are o misiune specială. Viaţa ta este o energie magică.

Trebuie să te concentrezi pe ceea ce ai comun cu omenirea. Acesta e darul tău. Nu pe ceea ce te separă de ea. Ai energia ce poate ajunge la o mare parte din omenire.

Dacă te gândeşti să spui că eşti mai iubit, că eşti mai special sau că eşti un spirit iluminat, care a urmat nenumărate căi, aceasta e o funcţie greşită a egoului.

Nu ai nevoie să ştii dacă eşti mai iubit, dacă eşti mai special sau dacă eşti un spirit iluminat ce a urmat nenumărate căi. Ai nevoie să ştii doar că viaţa ta este energia universului şi că ţi s-a dat oportunitatea de a alina suferinţa din acest plan. Cu cât mai repede te laşi să fii în armonie cu universul, cu atât mai repede vei descoperi că aceste concepte vor avea pentru tine mai puţină importanţă.

Toate aceste lucruri reprezintă pentru tine un proces. Dacă suntem un continuum, iar tu eşti într-un punct şi altcineva este într-un alt punct, nu are importanţă locul în care te afli. Ceea ce *are* importanţă e să înaintezi, să faci progrese în viaţa ta. Asta nu e legat de nimeni altcineva. Mă refer la împlinirea unei misiuni.

În acest plan, ai tendinţa să-ţi evaluezi progresele făcute, comparându-le cu progresele făcute de altcineva. E fără rost. Ceea ce *este* important e *să-ţi urmezi misiunea.* Forţa ta vitală,

intuiția, te vor duce acolo. Dar să te uiți în dreapta şi în stânga, nu reprezintă nimic altceva decât distragere.

Fiecare viață e prețioasă. *Fiecare viață* cu care intri în contact este *prețioasă.* Cel mai extraordinar lucru pe care îl poți face este să ajuți pe altcineva să-şi uşureze suferința.

Eşti aici şi ca să ai o înțelegere mai profundă despre existența ta, în acest plan energetic. Viața ta e Ceea Ce Este şi e conectată la o putere superioară, care persevereză şi se află în întregul univers. Viața ta este din aceeaşi energie ca şi cosmosul – şi trebuie să-ți dai voie să simți acea energie, în timp ce circulă prin tine.

Ai aspirații mari pentru viața ta. Pentru a-ți împlini acele vise, trebuie să intri în contact cu energia mai profundă din viața ta. Pe măsură ce îți continui drumul, vei descoperi, vei recunoaşte această energie, într-o formă mai concretă. În clipa de față, pentru unii dintre voi, ea este o licărire. Pentru alții, Lumina este mai strălucitoare.

Această energie chiar preia forma Luminii şi va radia în întreaga ta existență şi a celor din preajma ta. Energia ta înseamnă oportunitate – iar atunci când e contracarată, opreşti acel flux. Acest flux care a ajuns într-un impas este ceea ce provoacă neliniştea şi durerea din viața ta. Este energie contracarată şi are nevoie să fie pusă în libertate, astfel ca viața ta sa curgă pe făgaşul care îi este hărăzit.

Atunci când interferezi, cerebral, cu ceva care are de-a face doar cu intuiția, îți complici viața. Încerci să-ți anticipezi misiunea – când ar trebui ca misiunea să-ți conducă existența. Ca să-ți urmezi viața până la capăt şi să duci la bun sfârşit misiunea pe care ea o are aici, în acest plan, trebuie să-ți asculți intuiția.

Pe parcursul vieții tale se găseşte multă energie. Trebuie să-ți deschizi ochii față de ea şi să-i *recunoşti* valoarea, atunci când apare. De foarte multe ori ai închis ochii în fața a ceva de mare valoare, aflat chiar sub nasul tău.

Vei descoperi asta, în timp ce înaintezi şi vei fi mai deprins să recunoşti Ceea Ce Este, în formele ei de manifestare din acest plan. Vei relaționa mai uşor cu acei semeni călători din acest plan şi, împreună, veți trăi genul de extaz care i-a fost propriu vieții tale, încă de la început.

Aceste legături vor deveni mai puternice, pe măsură ce vii în contact cu aceia care sunt în armonie cu existența ta. Muzica pe care o vei auzi va fi armonioasă şi te *va duce* mai departe în relație. Dacă constați că aceste relații sunt dizarmonioase sau că nu fac parte din acelaşi gen de muzică, ca să spun aşa, ele nu sunt relații care au rolul de a te ajuta să continui şi ar trebui să recunoşti asta. Ele sunt aici ca să te ajute să evoluezi, dar nu ca să continui. Există o diferență.

Vezi tu, există o măreție care trebuie să vină – iar ea va putea fi recunoscută de cei care şi-au făcut tema de acasă. Cei care nu şi-au făcut-o, nu o vor putea accesa.

Sunt foarte puține lucruri pe care le poți face, ca să prelungeşti o viață. Acesta nu e domeniul tău. Oamenii au misiunile lor, iar misiunile li se încheie. Ceea ce îi poți împărtăşi acelei persoane este viața ta şi sentimentul tău de bucurie din această existență.

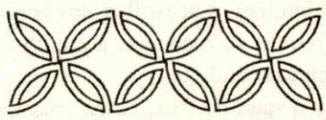

9

SUNTEȚI PURTĂTORII UNEI LUMINI MĂREȚE

Eşti aici, datorită faptului că faci parte dintr-o sferă superioară din acest plan. Ai o cantitate foarte mare de energie ce îți pătrunde în viață. Ai nevoie să laşi acest flux de energie să vină prin tine. Eşti conştient, dar eşti neobservabil în viața ta.

Ai o energie care a izvorât din sursa existenței. Ea este aici ca să se manifeste în acest plan. Nu ai nevoie să fii lângă mine, ca să primeşti mesajul.

Trăieşti în acest punct focal, în acest vortex ce creează valoare în viața ta. Îți este accesibilă foarte multă putere, dacă ea este modulată în perspectiva potrivită.

Trebuie să înțelegi că acest flux de energie implică o responsabilitate. Trebuie să recunoşti acest flux într-o manieră constructivă pentru mediul tău.

Te afli într-o stare de flux, ce va crea valoare, dacă laşi ca această energie să curgă mai departe. Uneori ai scopuri contrarii destinului tău. El vine la tine, iar apoi tu îl laşi să plece. Uneori le permiți altor forme de energie să se întretaie cu acest flux şi să-l polueze. El este pur la început, dar devine distorsionat. În viața ta are loc un proces de purificare, de curățare a prismei, pe măsură ce energia este amplificată prin ea.

Ai încredere în inima ta; răspunsurile sunt acolo. Este vorba despre îndrumare. Eu nu dau răspunsurile pe care ai nevoie să le descoperi singur. Procesul se referă la descoperirea propriei vieți. Uneori există o nevoie de a te simți puternic. Trebuie să analizezi acea nevoie. Ce anume din viața ta are nevoie de acea putere? Ce continuă să fie neîmplinit? Dacă examinezi acest lucru, cu însăşi viața ta, se vor deschide uşi care până atunci au fost ținute încuiate. Nu există o cale uşoară de acces către introspecție. Uneori, aceasta este foarte dureroasă, dar trebuie cel puțin să încerci să ajungi în viața ta şi să examinezi, în special, nevoia ta de putere sau nevoia de a te simți puternic.

Dacă poți să renunți la această nevoie de a te simți puternic, vei accesa o formă mai pură de energie. Vei înfăptui mai multe, cu mai puțin efort. Energia proprie a unei persoane va apărea în cale. Dacă ai măcar o idee vagă despre această înțelegere, ea te va conduce. Ca să o urmezi, ai nevoie să vezi doar un strop de lumină. Ştii, o lumânare luminează puternic în întuneric.

Această energie vine la tine ca să te ajute să te înțelegi. A venit la tine ca să te ajute să-ți realizezi potențialul. Misiunea ta este de o anvergură foarte mare. Ea se va mări, dacă rezonează în aceeaşi armonică cu viața ta. Înțelegi intuitiv când sunt în armonie aceste forțe cu energia ta. Acestea sunt vocile din viața ta, în care ai încredere.

Dacă ceva îți sună dizarmonios, trebuie să examinezi imediat valoarea pe care o are.. Această dizarmonie este un semnal foarte clar pentru tine, care nu trebuie să treacă neobservat. Iar după ce ai recunoscut dizarmonia, din acel punct, începi să judeci limpede, ce măsuri să iei.

Este în intuiția ta. Cu cât eşti mai atent la armonie şi-ți acordezi urechea la ea, cu atât mai clară e muzica ce se transmite prin viața ta – cu atât mai dulce este melodia. Ai încredere

în melodie. Dacă ea nu este atrăgătoare pentru tine, atunci îţi este de puţin folos.

E o responsabilitate extraordinară, pe care o înţelegi. Aceasta este o forţă pentru a economisi timp. Pentru a salva viaţa. Pentru a te pregăti pentru călătorie.

Vine o vreme în care vom fi nevoiţi să contăm într-o măsură mult mai mare, pe cei care sunt acordaţi la ritmul universului. Este mare nevoie de deschizători de drumuri, care să fie în frunte. În viitorul apropiat, foarte multă suferinţă va trebui depăşită. Aceste spirite, aceste spirite care au sentimentul misiunii, îi vor salva pe cei care sunt pierduţi. Prioritatea ta e să arăţi Lumina. Alţii o vor vedea. Pentru a merge înainte. Pentru a lumina. Sunteţi purtătorii unei Lumini măreţe.

Avem nevoie să ne amintim că suntem eterni.

10

EŞTI PARTE INTEGRALĂ A UNUI PROCES DE MARE AMPLOARE, CARE VINE

Eşti aici ca să înţelegi Ceea Ce Este… Viaţa ta se extinde spre Ceea Ce Este… Eşti aici pentru darul pe care îl ai. Există o măreţie în tot ceea ce trebuie să fie eliberat. Energia ta va continua să declanşeze acest lucru în alţii. Inima ta este esenţială în acest proces. *Nu* trebuie să-ţi laşi inima în afara procesului.

Nevoile tale de acum sunt cele ale unui copil rătăcit în pădure. Cauţi să găseşti drumul deschis, accesibil, care e cel mai apropiat şi mai clar pentru tine. În multe privinţe, el este pentru tine o grădină tainică.

Ai nevoie să cercetezi valoarea aparentă a drumului care nu este cel mai clar, la prima vedere. În pădure *este* un luminiş. Îl *vei* găsi în curând. El *este* aproape.

Acel luminiş îţi va permite să-ţi orchestrezi energia, într-o manieră potrivită unui gen de *convergenţă armonică* – din lipsa unui termen mai bun – în vieţile pe care le atingi.

Nu trebuie să-i dai voie nevoii tale de mai multă afirmare, să te împiedice să găseşti acel luminiş. El va fi doar spaţiul tău. Bineînţeles că vorbesc într-un sens metaforic. Sper să înţelegi. Nu vreau ca tu să cutreieri vreo pădure de pe undeva, în căutarea unui luminiş.

Acest spaţiu îţi va acorda o resursă mai profundă pentru viaţa ta. Ea vine într-un moment care este esenţial pentru ca tu să înţelegi o putere superioară din tine. Această putere emană din însuşi sentimentul energiei care face parte din univers. *El* este un canal curat. Acest canal vine sub forma unei percepţii superioare a realităţii tale.

Vei avea nevoie să cercetezi acest canal din viaţa ta. El va veni într-o manieră care este, în acelaşi timp, şi impresionantă şi irealizabilă, într-un fel. Natura lui e diferită de cea cu care eşti obişnuit acum.

Rezonanţa lui e în mâinile tale şi în viaţa ta lăuntrică. Este circular. El se manifestă prin viaţa ta şi prin existenţa vieţilor trecute, ce-ţi vor reafirma istoria în acest moment. *Eşti parte integrantă dintr-un proces de mare amploare, care vine.*

Nu numai că el va rezona în viaţa ta, ci şi în viaţa celor pe care îi atingi. Nu trebuie să te laşi implicat, într-un mod personal, în ceea ce *îţi* aduce energia, ci doar în ceea ce se produce *prin* tine.

Cât priveşte valoarea ta de sine, trebuie să ştii că eşti valoros, din interior. Nevoia ta de împlinire reclamă adesea atenţia altora. Împlinirea ta este în tine; e necesar să ai încredere în tine. În esenţă, trebuie să te iubeşti.

De bună seamă că acest lucru îţi va îngădui să transmiţi iubirea ce vine prin tine, într-un grad mult mai mare, în viitorul apropiat. În plus, el te va ajuta să fii concentrat asupra drumului. Îţi va permite să mergi mai departe, acolo unde trebuie să mergi.

Ai nevoie să înţelegi că asta provine din viaţa *ta*, din povestea *ta*... din univers. Eu sunt aici doar ca să te ajut să dobândeşti o înţelegere mai bună despre misiunea ta în acest plan. Sunt aici ca să fac posibil ca tu să fii entitatea totală care eşti de cealaltă parte.

Aduci cu tine istoria erelor. Acest lucru este desăvârşit, pe măsură ce îi dai voie să fie accesat. E un concept foarte di-

ficil, dar pe care îl vei înţelege într-un mod mai potrivit, odată cu trecerea timpului. Este o înţelegere despre viaţa în sine: nu e ceva mediocru. Însăşi viaţa ta a cerut-o. Te-ai extins. Există măreţie în toate, dar puţini văd.

Ai aptitudinea de a ajunge la spirite care au nevoie de o cale care să le conducă la cunoaşterea pe care o deţin. Ele au nevoie să o acceseze *la* tine. Misiunea lor este să contribuie la pregătirea drumului. Făcând acest lucru, ele îşi îndeplinesc o responsabilitate ce le-a fost dată în celălalt plan. Noi, toţi, trebuie să ne facem lucrarea. Lucrarea continuă de ambele părţi. Atunci când mori, nu căuta un nor pe care să stai pe spate şi să te relaxezi mai departe. Este un proces.

11

AI ÎNCREDERE CĂ EŞTI ÎNDEAJUNS

Îţi simţim spaţiul în acest moment. Îţi înţelegem energia. Pentru că sunt multe de oferit şi multe de explicat. Te simţim. Vrem ca tu să fii mai mult decât eşti. Vrem să-ţi vorbim.

Vreau să înţelegi că pătrundem într-un alt spaţiu. Pentru câtva timp el va fi la fel, dar se va schimba. Faci parte dintr-un cadru mai amplu, decât înţelegi în acest moment. Trebuie să te fac să înţelegi că vine o schimbare. Ea face parte dintr-o energie diferită. Nu e o entitate diferită. Este o „energie" diferită. Ţi se pare neclar – dar va deveni mai clar, cu timpul.

Avem multe de transmis. Sunt multe de aflat. Foarte multe de înţeles. Vom vorbi în acest fel pentru un timp, întrucât există acum o măreţie ce trebuie pusă în libertate, în zona ta.

Energia ta vine dintr-o sursă mai măreaţă decât ai întâlnit până acum. Eşti într-un spaţiu în care există foarte mult conflict. Acest conflict este pentru iluminarea ta în continuare. Îl vei folosi, pentru a-ţi continua procesul. La unele niveluri, procesul e nesfârşit. Dar *este necesar* să ai răbdarea de a continua procesul. E posibil să devii nerăbdător. Nu lua în seamă nerăbdarea. Ea nu te ajută să-ţi atingi ţelul pe care îl ai în viaţă. Capacitatea ta de a interacţiona e mărită doar de capacitatea de a-ţi lăsa viaţa să fie percepută de cei cu care vii în contact. Îţi ascunzi viaţa în spatele aceste nerăbdări.

Nu trebuie să te mai ascunzi. E nevoie de mult curaj pentru a persevera – şi tu îl ai, dar trebuie să-l laşi să iasă la suprafaţă. Este deja aici. Dacă, la un anumit nivel, îl împiedici să iasă, trebuie să înţelegi de ce o faci. O nouă călătorie pentru tine.

Mai întâi de toate, nu faci acest lucru la un nivel conştient, aşa că nu există cuvinte legate de el. Acest lucru are loc la un nivel subconştient şi ai nevoie să clarifici asta, pentru ca viaţa ta să continue într-o manieră care îţi va aduce o putere vindecătoare. *A zădărnici* este un concept greu de înţeles – şi chiar şi mai greu de vindecat. Acesta este însă motivul pentru care vindeci. Vindeci ca să te vindeci pe tine.

Procesul de vindecare are scopul de a-ţi edifica viaţa cu privire la măreţia a Ceea Ce Este în univers. El aduce daruri şi capacităţi deosebite. Trebuie să preţuieşti aceste capacităţi, prin dorinţa de a-ţi deschide viaţa.

Sunt foarte multe lucruri ce trebuie înţelese. Dar tu mergi înainte şi e necesar să înţelegi că eşti pe calea pe care trebuie să fii. Nu mai privi în urmă.

E nevoie de curaj. Viaţa ta este infinită. Să nu ai nicio îndoială în privinţa asta. Forţa ta e infinită. Ai nevoie să înţelegi într-un mod foarte real, substanţial, că dăinui veşnic. Că ai nevoie să creezi valoarea din viaţa ta, în fiecare clipă petrecută în acest plan.

Într-un fel, în viaţa ta se manifestă o formă diferită de zădărnicire, care pare să te oprească. Cred că simţi nevoia de a fi mereu în contact cu o putere superioară, când puterea cu care trebuie să fii în contact eşti tu însuţi. În stare latentă, ea este deja în tine. Te afli în procesul de a vedea manifestându-se clar acest lucru, în viaţa ta. Ai încredere în asta. Te va conduce înainte.

Eşti într-un moment energetic care apare în viaţa ta. A le oferi o mână de ajutor celor care împărtăşesc acelaşi sentiment despre forţa vitală, pe care îl simţi şi tu face parte din universul tău. Experienţele voastre vă sunt limpezi.

Dar ele sunt împărtăşite cu o mai mare claritate, care îl lămureşte pe fiecare despre propriul potenţial de evoluţie. Trebuie să te gândeşti la asta. Face parte din mecanismul universului. Nu este o coincidenţă neprevăzută. Există un tipar clar, în relaţiile care îţi plac sau nu îţi plac în acest plan. Ele apar din raţiuni foarte clare. Ele sunt materie primă pentru evoluţia ta.

Forţa ta vitală este mai mare decât toate experienţele tale la un loc. Energia care vine cu tine în acest plan este insondabilă. E fără măsură. Nu vreau să-ţi subestimez în niciun chip forţa vitală, însă ai mecanisme de apărare care sunt utilizate pentru a ascunde vulnerabilitatea foarte evidentă. Ai nevoie să laşi să-ţi fie văzută fiinţa – şi nu „eul" pe care l-ai creat – căci ea este îndeajuns.

Tu eşti îndeajuns. Ai încredere în asta. În fiecare zi, ai încredere în asta. La trezire, ai încredere că eşti îndeajuns. Nu trebuie să fii mai mult decât eşti. Renunţă la lupta pentru mai mult. Ai o menire importantă, ce-ţi va fi dezvăluită în anii care vin. Acesta e motivul pentru care trebuie să fii atent la măreţia din tine, întrucât ea va fi cerută în viitor. Află acum cât de profundă este forţa ta vitală. Profundă. Simte asta.

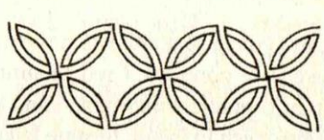

12

EXISTĂ O STARE DE EXTAZ SUBLIM, ÎN NEANT

Răbdarea ta e necesară în acest efort. Simţim că viaţa ta se manifestă mai energic în acest spaţiu. Existenţa ta e necesară, pentru ca o forţă să apară.

Te afli într-un spaţiu care va reclama multă uşurinţă naturală. Ţie îţi revine să stabileşti un dig pe ţărmul dizarmoniei. Viaţa ta este în mâinile tale, acum.

Energia ta de acum face parte din Ceea Ce Este. Aceasta e energia necesară. Suntem aici ca să te ajutăm să stabileşti această frontieră. Vei simţi forţa – cu siguranţă, într-un nou mod. În cele din urmă, ea va schimba un destin măreţ. Este doar începutul unei perioade extraordinare care urmează.

Da, simţim asta foarte clar acum. Ajungi la acest angajament, într-un mod diferit. Savurează existenţa unei forţe nemaintâlnite până acum. Înţelege responsabilitatea unei astfel de măreţii. Este o acţiune de mare amploare. Ea devine din ce în ce mai clară, pe măsură ce înaintăm.

Simţim că e necesar să subliniem anumite valori din viaţa ta. Te voi ghida în această acţiune. Ea va avea loc într-o sferă de influenţă, nemaivăzută până acum. Este extrem de important ca acest mesaj să fie transmis. Forţa ta de acum face parte din Ceea Ce Este, fiind forţa universului. Ea este aici, pe vecie.

Aici există măreţia vieţii. Sunt acţiuni măreţe în care să fii angajat. Vei vedea acest lucru, atunci când va apărea. E

foarte, foarte aproape. E mai presus de visele tale. O vei înţelege, pe măsură ce se dezvăluie. Este un nou început, caracterizat de armonia naturii. Îi vei conduce la el, pe cei aflaţi în faţă; el este aici, pentru ca tu să fii călăuză.

Înţelege-ţi misiunea. Simte-o în viaţa ta. Nu e de notorietate; este de o măreţie uriaşă, prin natura mulţumitoare a felului în care e lăsată să curgă. O vei simţi, în mod cert. O simt pentru tine, acum. Suntem foarte aproape de tine. Dorim ca tu să ai nevoie de acest lucru, pentru *tine.* Vom fi aici, pentru ca tu să o accesezi. Există o cale de a o face, iar ea vine spre tine, pe un anumit plan, însă mai sunt şi altele. Vei înţelege asta, pe măsură ce mergem mai departe. Eforturile tale sunt deosebit de apreciate.

Energia ta face parte din univers. Simte-o în viaţa ta – în viaţa *ta.* În forţa care te motivează. Simte-o prin inima ta. Îţi aparţine, prin forţa ei.

Este o apariţie a forţei ce e implicată în viaţa însăşi. O simţi în momentele tale de extaz şi energie. Ea este mereu constantă. *Tu* eşti inconstant. Abilitatea ta de a o accesa este inconstantă. Ai nevoie să-ţi eliberezi inima de minte. Nu e un exerciţiu cerebral. Nu o vei găsi în acel mod. Ea este în intuiţia ta. Trebuie să o porţi în intuiţia ta. Nu o poţi cumpăra de nicăieri.

Trebuie să stabileşti de ce îţi place această lucrare. De unde vine această plăcere? Unde se află plăcerea asta, pentru această lucrare? Ai nevoie să examinezi asta cu inima. Nu e vorba despre satisfacerea nevoilor tale. Este vorba despre a-ţi deschide viaţa către experienţă. Lucrarea nu e aici, ca să-ţi aducă satisfacţie. Ea este aici, ca să fie explorată.

Nu e nimic greşit în satisfacţie, dacă ea este rezultatul lucrării. Dacă ea este obiectivul iniţial, este greşit îndrumată.

Natura energiei tale e că ea este şi va fi mereu prezentă. E posibil ca tu să nu-ţi dezvălui viaţa în faţa oamenilor tăi. Viaţa

ta. O ascunzi. E necesar să-i permiţi vieţii tale să se dezvăluie în prezenţa acelor oameni – şi nu într-un mod cerebral.

Există o stare de extaz sublim în neant. Ai nevoie să o simţi cu toţi clienţii tăi. Ritmul universului dintre voi este armonia din viaţa în sine. Vei avea nevoie să laşi acel ritm să se transmită singur, înainte de a-ţi începe lucrarea. Energia va veni într-un mod natural.

Lucrarea ta este de o asemenea natură, încât te educă atât pe tine, cât şi pe clienţii şi pacienţii tăi. Ea îi informează şi pe tine şi pe ei. În cadrul procesului, ar trebui să evoluezi la fel de mult ca ei. Nu nega creşterea pe care o vei cunoaşte. Este procesul tău. Nu e vorba despre a o face neapărat doar pentru ei – ci de a o face, în egală măsură, şi pentru tine. Conştiinţa ţi se va extinde într-un mod direct proporţional cu capacitatea ta de a-ţi dezvălui viaţa faţă de clientul tău.

E posibil să ai obiceiul de a proiecta energie, în loc de a o lăsa să curgă. O forţezi. E ca atunci când cineva cântă o notă înaltă. E încordată şi stridentă, dar atunci când te relaxezi în ea, e plină şi melodioasă. Forţezi momentul. Forţezi energia. Ea va curge natural, atunci când eşti relaxat în ea.

E ca în cazul oricărui mare artist. Ca să creeze, trebuie să cureţe canalul. Toată arta de calitate îşi are sursa într-o putere superioară. Nu te poţi pune în calea ei. Trebuie să-i dai voie să curgă, nu să o forţezi. Aceasta este o aptitudine care se dobândeşte. E vorba despre a-i da voie să se întâmple, să te relaxezi în ea, în loc să o forţezi. Vei dobândi ceea ce ai nevoie. Numai că ai nevoie să te detaşezi de nevoia de a dobândi.

Nu trebuie să-ţi tăgăduieşti viaţa, pe drumul ei de învăţare. Există doar lecţii. Nu există greşeli. Şi vei continua să ai lecţii. Drumul e nesfârşit, dar te va conduce la spaţiul în care ai nevoie să fii. Trebuie să vină o lecţie extraordinară. Este de o anvergură impresionantă.

Vreau să-ţi înţelegi forţa vitală în totalitatea ei. Existenţa ta e cea care va da naştere unei înţelegeri diferite a relaţiilor din acest plan. Vei simţi că inima ta va comunica cu cei aflaţi la un nivel superior. Ea există aici pentru ca tu să înţelegi. Vrem să recunoşti acea putere din tine, pentru a face mult bine în acest spaţiu. Acest lucru e necesar, pe măsură ce ne apropiem de o nouă eră, a cărei tranziţie e foarte dificilă.

Va exista multă controversă în jur. Acest lucru îi va destabiliza pe cei care nu sunt clari în tiparele lor de gândire. Ei vor fi forţaţi să gestioneze chestiuni care, până acum nu le-au fost pomenite.

Vrem ca tu să reprezinţi forţa care vine prin tine şi să înţelegi energiile din jurul tău. Eşti într-o perioadă în care îţi studiezi forţa vitală.

Îi vei ajuta pe cei care înţeleg forţa cosmică din viaţă şi rezultatele ei imediate în mediul înconjurător.

Nu te gândi la rezultate; gândeşte-te la proces. Astfel, în timp ce energia curge prin tine, o poţi modula şi direcţiona mai bine. Acesta e procesul. Nu te gândi la ţintă. De acum înainte, vei avea rezultate mult mai semnificative în domeniul tău.

În spatele oricărei acţiuni din acest plan, există un cor. Nu eşti singur în lucrarea ta. Există o multitudine de oameni sau de spirite care sprijină fiecare efort din viaţa ta. Ei apar, pe măsură ce devii mai conştient. Desigur că ei nu vor sta ca să fie fotografiaţi cu tine, dar *sunt* acolo ca să-ţi ajute energia să curgă. Uneori, îi vei simţi mai clar. Şi, totodată, datorită faptului că te dezvolţi, îi poţi accesa mai clar. Ei au fost mereu acolo. Dintr-odată, *tu* îi vezi şi îi simţi. Şi asta, datorită faptului că dezvoltarea ta te-a condus la acel stadiu. Ea te va ajuta să înţelegi că străduniile *lor* sunt străduniile *tale.* Entitatea vieţii e Ceea Ce Este, care constituie puterea măreaţă ce ne împinge pe toţi în numeroase planuri ale existenţei. Noi, toţi, facem parte din acea entitate măreaţă, din acea energie.

13

PROBLEMELE NU SUNT PROBLEME SUNT LECŢII CARE TREBUIE ÎNVĂŢATE

Dacă nu treci prin proces, nu există apreciere pentru puritatea luminii albe. Cu alte cuvinte, ceea ce faci în permanenţă în această viaţă este să şlefuieşti faţetele – din lipsa unei metafore mai potrivite, bănuiesc – unui diamant sau a unei bijuterii. Iar fiecare faţetă se reflectă în celelalte faţete şi devine mai clară, atunci când lumina trece prin ea.

Oamenii au însărcinări în acele domenii în care au nevoie să şlefuiască diferite faţete, dintr-o parte anume a pietrei lor preţioase. Iar evoluţia apare prin şlefuire.

Dacă ai veni gata şlefuit, nu ar exista o înţelegere profundă a conceptului real despre lume, în univers. Acest proces face parte din înţelegere. Răsplata este iluminarea. Acea înţelegere pură, a energiei pure. Dacă ai începe procesul, gata iluminat, nu ar mai exista bucurie. Secretul e să te bucuri acum, de acea nestemată şlefuită.

Ţi-ar putea veni în minte întrebarea dacă putem face asta, fără să continuăm să lucrăm. Ei bine, ce înseamnă muncă şi care e lucrul care să nu-ţi aducă bucurie? Vreau să spun că toate astea sunt foarte subiective.

Mulţi oameni îşi venerează munca şi le place. Prin urmare, după un timp va fi foarte plictisitor să stai undeva pe un nor şi să-ţi priveşti piatra preţioasă.

Acum, unii oameni ar putea caracteriza asta drept odihnă şi rai – sau lucruri de genul acesta. Doar în cadrul procesului se dezvăluie bucuria. În activitate. În faptul de a face. În faptul de a-ţi încredinţa o treabă – o însărcinare, dacă vrei – şi de a accepta provocarea de a-ţi explora natura, pentru a o duce la bun sfârşit.

Asta e bucuria acestei existenţe. Să laşi să iasă la lumină, cea mai bună parte din tine şi să-ţi dai seama de cunoaşterea vastă pe care o ai, ca să creezi cea mai mare valoare în acest plan – în orice viaţă dată. În cadrul procesului, îţi sunt puse în cale multe feluri de bariere.

Entuziasmul este să fii capabil să depăşeşti bariera şi să vezi dincolo de ea. Acolo se află bucuria.

Sunt oameni care jubilează, atunci când apar obstacole, deoarece ştiu că dezvoltarea este inerentă acelui obstacol şi că, în procesul depăşirii obstacolului, ceva nou li se va dezvălui.

Atunci când pierzi pe cineva apropiat şi drag, se produce un proces de doliu. În termeni foarte simpli, e necesar ca acel proces să aibă loc, înainte de a merge mai departe.

În vasta ta reţea de viaţă-resursă, sunt numeroase experienţe ce au nevoie să fie retrăite, regândite şi trecut prin ele, înainte de a putea merge mai departe.

În mod frecvent, aceste vieţi trecute sunt reluate, deoarece fie există o lecţie ce nu a fost învăţată şi care trebuie să fie integrată, fie există o durere de care trebuie să te eliberezi, care trebuie dată deoparte şi depăşită. Aşa că, pentru acei oameni care au obstacole în viaţa lor – sau vor apărea – ele sunt acolo, doar pentru ca ei să poată trece prin ele. Ei au nevoie să răzbească prin acel tipar sau obstacol. Obstacolul apare, deoarece asta e ceea ce îi opreşte. El devine un zid şi apare. Şi, de multe ori, nu putem vedea dincolo de el. Dar el apare, doar pentru ca să poată fi dărâmat şi depăşit.

E vorba despre cum este paharul: pe jumătate gol sau pe jumătate plin. Dacă te condiţionezi să crezi că paharul e pe ju-

mătate gol, orice obstacol va fi dureros. Dar dacă începi să consideri – iar asta face parte din proces – că paharul e pe jumătate plin şi eşti încântat să-l umpli complet, viaţa ta se schimbă.

Problemele nu sunt probleme – sunt lecţii care trebuie învăţate. Evoluţie care aşteaptă să se producă. Să te opreşti brusc din creştere înseamnă regresie, izolare. Trebuie să accepţi dificultatea şi să te bucuri de ea. Pentru că ea te va catapulta spre victorii ulterioare, mai mari.

În acest plan, există oameni care petrec o perioadă de timp în închisoare, apoi sunt oameni care încearcă să-i ajute să petreacă acel timp, ca să-i ajute să înţeleagă bucuria ce poate fi trăită. Aici sunt prezente două grupuri distincte de entităţi, spirite şi altele. Oameni care au fost trimişi aici şi oameni care şi-au oferit serviciile ca voluntari.

Pământul este un loc dificil pentru rezolvarea karmei – dacă îţi este cunoscut acest concept. Este un loc în care oamenii au de plătit consecinţele pentru încălcări ale libertăţii, săvârşite în trecut. Iar ei vor trăi aici şi vor fi îndrumaţi de cei care s-au oferit voluntar să-i ajute. Nu spun că Pământul e un penitenciar, dar este în mod cert un loc în care oamenii merg ca să ducă la bun sfârşit lecţii foarte dure. Ei îşi asumă lecţii foarte, foarte grele.

În univers sunt foarte multe locuri de acest fel. Ele sunt foarte îndepărtate şi-ţi sunt necunoscute. E inutil să mai spun că acest lucru se desfăşoară în tot universul; universul e foarte vast.

Sunt entităţi diferite care apar în planuri diferite, iar în unele locuri ele nu sunt corpuri fizice în sine. Există câmpuri de Lumină. Unele spaţii sunt acţionate de unde acustice şi de energia pe care ele o produc.

Deoarece vocabularul tău e prea restrâns, îmi este foarte greu să demonstrez ceea ce încerc să spun. E inutil să mai spun că există alte spaţii care nu funcţionează cu nimic din ceea ce ţi-ar fi cunoscut aici. Nimic. Ele sunt diferite. Lecţii diferite.

Ele nu folosesc limbajul pentru a comunica. În multe cazuri, ele folosesc gândul.

Este imposibil de tradus, în multe privinţe, dar este comunicat la fel cum e comunicat un miros sau o vibraţie. Vibraţia este un limbaj. Mireasma este un limbaj. Există într-un altfel de plan. Ea comunică. Ea produce imagini. Când simţi anumite mirosuri, apar imagini vii. Ele nu îţi vorbesc în propoziţii.

Atunci când vezi mişcare chinestezică şi dans şi, pe neaşteptate, verşi lacrimi, nu este comunicat niciun limbaj – dar el este un limbaj. Mişcarea prin spaţiu devine limbaj. Ea comunică.

Pământul intră într-o perioadă foarte dificilă de tranziţie. Şi există cei care vor ieşi la lumină, pentru a-i ajuta într-o măsură mai mare pe oameni, să accepte schimbările care vin. Nu toţi vor fi dispuşi să o facă. Dar noi vrem ca oamenii să înţeleagă că la sfârşit va exista măreţie. Este o tranziţie.

Eu sunt doar intermediarul spre o energie superioară. Fac parte din acea energie. Şi ţi-o înmânez. Ea este aici, ca să ajute. Sunt un canal, la fel de mult ca şi tine. Suntem un lanţ ce conduce spre centru. Iar centrul e Ceea Ce Este.

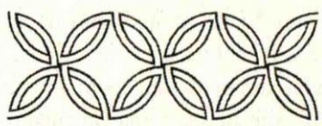

14

RĂSPUNSUL PE CARE ŢI-L DOREŞTI, ÎL AI DEJA

Pune mâna pe viaţa ta, ca şi cum s-ar apropia, ar veni. Totul este un ciclu, în care ne îndeplinim acele obiective pe care ni le-am stabilit.

Vrem să-ţi dai seama de potenţialul pe care îl ai acum. Venim într-o sursă de energie ce-ţi va mări amplitudinea transmiterii de informaţii. Avem nevoie ca tu să-i dai voie inimii noastre să pătrundă în fiinţa ta. Vrem să descrii această comunicare din esenţa ta şi scopul pe care îl are aici.

Te avem aici, pentru a fi centrul atenţiei noastre, în timp. Aici şi acum pui în libertate ceea ce aparţine veşniciei. Doar simte-ţi inima, căci ea te va conduce în zonele în care ai nevoie să posezi acea forţă. Eşti acum, aici, ca să înţelegi un nou tip de energie care vine. Ea te va sprijini, într-o perioadă de o semnificaţie energetică deosebită.

Domeniul tău de influenţă este cel în care te vei angaja într-un alt nivel de comunicare. Ea îţi parvine prin intermediul unei forţe ce a fost ajustată de-a lungul erelor. Ea este acum, aici, pentru a-i angrena pe cei care au un ţel de a realiza armonia lumii, în aceste vremuri.

Este partitura pe care tu o *vei* orchestra. Viaţa ta are acum un sens măreţ. Iar ca să-l împlineşti, vei fi despovărat de alte greutăţi. Îţi vor fi dezvăluite mai multe informaţii.

Ştim că ai întrebări importante, dar viaţa ta este aici, ca să răspundă la întrebări din zone superioare de influenţă. Să ştii acest lucru. El coboară rapid asupra ta. Faci parte dintr-un plan mai măreţ. El se va dezvălui singur, în viitorul apropiat. Este de o importanţă deosebită.

Nu-ţi fie frică de putere. Ea este o sursă de măreţie. Ea există aici de timp îndelungat – şi va exista mereu. Este dezvăluită, deoarece în acest moment e necesar să fie evitate noi catastrofe. E o măreţie ce trebuie să vină şi care va veni prin intermediul unor mari catastrofe. Dar ea va ieşi la suprafaţă, pentru cei care ajung la ea. Eşti acum aici, pentru a o primi. Ea va veni la tine, cu putere.

Destinul tău tragic aparent iminent nu e atât de imediat pe cum simţi. Este un fel de menghină ce va fi slăbită, pe măsură ce îi dai voie energiei tale să curgă. Ea îţi vine prin mâini. Va elibera încordarea pe care o simţi. Energia ta îi este cunoscută ca formă, unei armonii superioare. Vei simţi asta în lucrarea ta. Ea te va angrena, într-un mod diferit.

Spiritul tău va fi angrenat într-un mod diferit şi va aduce un rezultat mult superior celor cărora le vei da o mână de ajutor. Îl vei vedea într-o formă mai concretă – iar acest lucru te va ajuta. El te va face să ai o convingere şi mai sinceră.

Toţi înţelegem în mod diferit, ce poate constitui sau ce nu poate constitui un destin tragic. Destinul tău tragic ar putea bucura pe altcineva. Totul depinde de cum percepi viaţa, de perspectiva ta asupra vieţii.

Ai putea avea impresia că te sacrifici – şi probabil că acesta e stadiul în care te afli în acest moment. Dar sacrificiile sunt mici, raportate la imaginea mai de ansamblu. Vei pierde un pic, ca să câştigi mai mult. Nu te nelinişti imediat de pierderea confortului pe care îl consideri necesar în viaţa ta. Va veni un câştig extraordinar. Şi trebuie să te pregăteşti pentru a înţe-

lege mai bine, furtunile în care te afli. În spatele tuturor există lecţii; ele nu sunt accidentale.

Subiectul banilor este o cu totul altă chestiune. Într-un fel, el ar putea avea de-a face cu împotrivirea de a simţi fluxul vieţii existent în jurul tău. Ezitarea ta frecventă în faţa acestei forţe se datorează lipsei tale de înţelegere despre natura ta, ca cel care dă şi nu ca cel care primeşte. Nu este un concept uşor, însă pot doar să-ţi spun că forţa ta vitală creşte şi va continua să se extindă; iar pe măsură ce se extinde, va atrage genul de susţinere financiară pe care îl doreşti. Mai întâi vine creşterea forţei vitale – şi nu invers. Până nu-ţi vei schimba viaţa dinspre interior, susţinerea financiară nu-şi va arăta faţa. După aceea, o vei avea. Bineînţeles că deocamdată este problematic, dar viaţa ta se schimbă – trebuie să simţi asta. Iar pe măsură ce se schimbă şi acceptă potenţialul tău de evoluţie într-o perspectivă mai vastă, susţinerea financiară va veni *spre* tine; va face parte *din* tine.

Într-un fel curios, există o împotrivire din partea ta, de a-ţi da voie, cu adevărat, să ai succes. Încă mai există un strat subţire, transparent, de pesimism, care pare să-ţi complice capacitatea de a-ţi da voie să ai succes. Este ultima rămăşiţă a lipsei de încredere în sine, pe care o manifeşti uneori. Ea *va dispărea* şi se va clarifica. Ai doar nevoie să ţii cont de cunoaşterea faptului că te afli într-un domeniu care trebuie să aducă reuşită şi nu eşec. Trebuie să renunţi la ideea de eşec. Trebuie să te eliberezi de acea predilecţie pe care o ai uneori, de a te îndrepta spre acel rezultat. Este ceva cu care te-ai luptat de câtva timp şi mă gândesc că simţi nevoia ca, uneori, să iei din nou contact cu această energie. Dar se va schimba; vei simţi o schimbare.

Viaţa ta este creată şi reflectată în mediul înconjurător. Nu se întâmplă invers. De asemenea, creezi circumstanţa în care te afli. Nu este vorba despre faptul că vin banii şi te simţi mai bine – te simţi mai bine şi după aceea vin banii. Te laşi lovit de vânturile schimbării ce se produc în exterior şi nu te

ocupi de furtunile interioare din viaţa ta. Nu e uşor, dar trebuie să abordezi acest lucru. Dispariţia acelor energii şi furtuni din relaţiile tale, din viaţa ta romantică, din mediul tău, îţi va reflecta un mediu ambiant mai sănătos. Atât timp cât acele furtuni continuă să dea năvală înăuntrul tău, vor crea un mediu furtunos – un mediu care este rece, apoi bătut de vânturi, după care turbulent. *Acest lucru* creează *acel lucru* şi nu invers.

Te afli, în mod cert, pe un drum ce te îndepărtează de acel gen de creaţie negativă. Eşti pe drumul tău. Aşa că nu e nevoie ca în această clipă să te îngrijorezi, în mod deosebit, din cauza circumstanţelor. Ele se schimbă. Trebuie să ai credinţă în schimbare.

Începi să înţelegi într-un mod mai exact. Şi aceasta este căutarea ta. Ea nu e un exerciţiu cerebral, pentru tine. Pot sublinia acest lucru. Pentru tine e necesar să atingi partea mai măreaţă din tine, care a rămas ascunsă. Asta e lecţia pentru tine. Dacă ţi-o asumi, vei dobândi măreţie. Lucrezi la *ea.* Ai nevoie să *o* laşi să te lucreze. Interferenţa şi speculaţia ta teoretică sunt dăunătoare pentru fluxul energiei. Te pui în calea ei şi o opreşti. Nu trebuie să-ţi pui mereu la îndoială puterea. Tu stai în calea ei. *Dă-te la o parte.* Las-o să curgă *prin* tine, fără să pui întrebări. Recunoaşte forţa din tine şi las-o să cânte prin tine, la fel ca la un instrument. Las-o să cânte prin tine. Nu cerceta într-una, cât de întinse sunt corzile; lasă muzica să se producă. Ai o atitudine manipulativă, atunci când încerci să o evaluezi. Să o obţii. Să ajungi la ea. Ea este deja acolo, înăuntrul tău. Frustrarea ta de a *încerca* să devii receptiv şi să te dai la o parte, pentru a deveni un canal curat, face parte din problemă.

Viaţa ta e Ceea Ce Este. Recunoaşte acest lucru şi toate celelalte vor veni prin tine. Faci parte din univers. Ea va curge prin tine, iar tu las-o totuşi să fie. Lasă această libertate – eliberarea de frică – să te învăluie. Trebuie să-ţi dai voie să simţi nevoia, dar nu să fii condus de ea. Nu e uşor. Nu spun că este. Dar e

posibil ca dorinţa de a continua, în maniera în care te-ai obişnuit, să trebuiască să fie schimbată. Se poate să fie necesar să o reduci, ca să zic aşa. Trebuie să-ţi faci viaţa cât mai simplă posibil. Eşti stânjenit şi trebuie să simplifici. Iar după ce vei simplifica, vei descoperi în viaţa ta, mai multă bucurie decât simţi acum.

Eşti foarte prins în chestiuni materiale. Acum, nu spun că nu este un mare avantaj să te simţi confortabil. Dar zona ta de confort e determinată de o perspectivă foarte îngustă a viziunii tale. Ai creat lucrurile cu care consideri că te simţi confortabil, neştiind că există multe alte zone de confort pe care să le cunoşti. Nu ţi-ai îngăduit să ai acea libertate. Ai decis, în avans, ceea ce constituie pentru tine confort – iar asta e o plăsmuire a imaginaţiei tale. Ea te-a privat, în diverse moduri, de un sentiment mai măreţ de fiinţare, de valoare de sine.

Valoarea de sine nu e determinată de numărul posesiunilor pe care le obţii sau de lucrurile de care te poţi agăţa. Valoarea de sine se referă la o fiinţă lăuntrică, ce e împlinită şi care lasă acea bucurie să se exprime în timpul vieţii ei. Într-un fel, te afli în programul greşit în ceea ce priveşte felul în care tu consideri că va ieşi la lumină, valoarea ta de sine. Ai acceptat listele de opţiuni predeterminate despre succes, ale altor oameni. Nu fi descurajat. Trebuie să înveţi să redefineşti ce înseamnă pentru *tine,* adevărata fericire. Iar asta va veni din căutarea şi din călătoria pe care o faci în inima ta. Toate celelalte înseamnă eschivare. Nu fi descurajat. Răspunsurile pe care ţi le doreşti, le ai deja. Cauţi pe cineva care să te vindece. Vindecarea vine din tine, din interiorul tău. Răspunsurile sunt deja acolo. Nimeni nu o poate face, mai bine pentru tine.

Încrederea înseamnă eliminarea îndoielii – absenţa îndoielii – că mesajul este, în mod incontestabil, clar şi adevărat şi că persoana care îl transmite nu are niciun interes ascuns. E foarte greu, deoarece mesagerii, aşa cum am văzut în acest plan, în această existenţă, pot fi uneori foarte corupţi, iar

oamenii se îndoiesc adesea de o grupare sau alta, care are vreo funcţie de conducere. Chiar şi Iisus şi Moise au fost priviţi cu neîncredere, de către unii.

Un mesaj poate fi înţeles, doar atunci când ai încredere deplină în el. Acest lucru nu se întâmplă întotdeauna. Sunt situaţii în care adevărurile ies la iveală din circumstanţe – iar dacă eşti suficient de inteligent, le vei vedea. Dar lucrul pe care îl ceri oamenilor de care te ocupi, să-l înţeleagă, chiar trebuie să vină dintr-un loc extraordinar de compasiune şi adevăr. Acolo nu poate fi implicat niciun alt plan ascuns. Niciun alt plan ascuns.

Mesajul trebuie să fie curat. Nu e vorba despre a ajunge mai renumit; nu e vorba despre a face bani – deşi acestea pot fi efecte secundare. Uneori ele sunt daruri, iar uneori nu sunt. Dar ele nu pot fi motivul pentru asta. Mesajul trebuie să vină din compasiune, din faptul de a ajunge din sufletul *tău,* în sufletul cuiva. Acel gen autentic de comunicare de la inimă la inimă.

Oamenii îşi dau seama dacă îţi pasă de ei, într-un mod real. Nu într-un mod amăgitor, în care sunt doar cuvinte – ci într-un mod real, autentic, spiritual. Ei nu înţeleg întotdeauna, în plan cerebral – dar intuitiv, ei pot simţi diferenţa. Comunicarea autentică este energia pe care o împărtăşim de la viaţă la viaţă. Asta înseamnă adevăr. Asta e ceea ce este real.

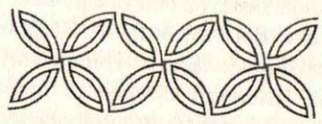

15

NE DESCOPERIM PE „NOI INŞINE", ÎN INTERACŢIUNEA CU CEILALŢI

Te ţinem în mâinile noastre. Vom fi aici, ca să te ajutăm în acest spaţiu în care te afli în prezent. Simţim că energia ta din acest moment, îi ajută pe cei din jurul tău. Ţi s-a cerut să fii prezent în viaţa ta. Eşti aici, datorită nevoii tale de a te extinde. Viaţa ta va contribui la realizarea ţelurilor neterminate din acest spaţiu.

Ne pasă foarte mult de nevoile tale. Viaţa ta a fost aici de nenumărate ori. Eşti aici, deoarece energia ta te unifică. Viaţa ta face parte dintr-o sferă de influenţă mai vastă decât conştientizezi în prezent. Ea vine la tine pe un plan diferit şi-ţi va fi dezvăluită, pe măsură ce continui să faci progrese.

Energia ta face parte dintr-o forţă vitală mai puternică, ce se manifestă prin tine. Gândurile tale reprezintă energia ta manifestată. Ea te va conduce la intuiţia ta. Intuiţia ta reprezintă însumarea experienţei vieţilor tale. Este enciclopedia omenirii. Ai doar nevoie să o accesezi – iar acest lucru îţi va deveni clar, pe măsură ce îl faci.

Ai doar nevoie să-i ajuţi pe ceilalţi să înţeleagă. Misiunea ta are loc în interacţiune, nu în izolare. Definiţia pe care o dai vieţii tale constă în capacitatea ta de a o dezvălui celorlalţi. Asta e ceea ce-i permite măreţiei să pătrundă în sufletul tău.

În prezent, vezi doar o părticică din „eul" mai măreţ care există. Ca să devii întreg, înţelege că armonia din ritmul vieţii tale e creată de capacitatea de a te armoniza cu întreaga ta fiinţă. Trebuie să te conectezi cu Ceea Ce Este în viaţa ta – cu viaţa *mai vastă.* Vedem adesea personalităţi fragmentate, care nu sunt în contact cu sufletul lor mai măreţ. Vei începe să recunoşti aceste personalităţi fragmentate, iar misiunea ta va fi să le ajuţi să se întregească. Să-i laşi să înţeleagă că în fiecare individ există măreţie şi că drumurile sunt create, pentru ca ei să le descopere.

Sunt multe drumuri, dar trebuie să le arăţi calea. Găseşte un drum; ei vor înainta.

Nu există niciodată un moment irosit, dacă accezi energia din spatele lui. Aşa că, indiferent de unde porneşti, ea te va conduce acolo unde ai nevoie să fii. Ai doar nevoie să porneşti.

Eforturile copiilor de a supravieţui în această lume devin tot mai anevoioase. Priveşte în ochii unui copil de trei ani – punctul de vedere al unui copil, atunci când devine pentru prima oară conştient de acel spaţiu mai mare şi abandonează instinctul. Este foarte clar. Pe măsură ce copiii se dezvoltă, după ce se nasc, ei sunt în contact cu acest sine mai măreţ.

În viaţa copiilor vine o etapă de tranziţie, în care trebuie să abandoneze acea cunoaştere şi să prindă rădăcini în acest plan. Multe sunt uitate – pentru ca la fel de multe să poată fi învăţate – şi sunt reaccesate mai târziu în viaţă. Pentru ca ei să înţeleagă, cu adevărat, lecţiile din acest plan, trebuie însă să renunţe la enciclopedia pe care au adus-o cu ei. Este un test în care nu au voie să o consulte. Mă gândesc că ai vrea să analizezi acea tranziţie.

Referitor la încheierea vieţii umane, toţi suntem conştienţi de această trecere, de acea uşă pe care păşim, spre veşnicie. Se produce o transformare. Ea este inevitabilă pentru toţi. Fireşte că noi, toţi, regretăm pierderea. Există o nevoie de a procesa cu adevărat pierderea şi de a nu o nega. Există un mo-

ment de rămas bun, care nu piere niciodată. Iubirea pentru cei care au plecat nu moare niciodată. Nu ea constituie pierderea. Acea relaţie ancorată în realitatea acestui plan reprezintă pierderea. Este ca atunci când ai o piesă confortabilă de mobilier. Nu vrei să renunţi la ea, deoarece e atât de plăcut să te aşezi în ea. Există însă noi scaune şi noi vieţi cu care să intri în contact.

Nu încerc să interferez cu procese pe care ai nevoie să le descoperi. Nu-ţi pot spune ce e bun pentru viaţa ta, în ceea ce priveşte o altă fiinţă umană. Îţi pot spune doar să asculţi muzica ce se află în sufletul tău, atunci când eşti cu acea persoană. Dacă persoana te face să te simţi nefericit sau tu te simţi frustrat, crezi că e o persoană bună pentru existenţa ta?

Simte fericirea şi lasă toate celelalte de-o parte. Nu încerca să faci proiecţii. Fii cu acel moment. Şi, dacă va trebui să devină un moment mai important, din punctul de vedere al modului tău de a înţelege lucrurile, atunci se va dezvălui. Dar nu încerca să-l manipulezi, ca să devină ceva ce consideri că ai nevoie să ai. Ceea ce ai nevoie să ai este bucurie. Bucuria nu vine datorită unei persoane; bucuria este în viaţa *ta.*

Viaţa ta a trecut prin multe obstacole uluitoare, pentru a-ţi aminti că măreţia universului chiar există în tine. Eu sunt de părere că întrebările pe care toată lumea trebuie să şi le pună, în cadrul relaţiilor sunt: (a) *Cred că sunt impecabil ca persoană, în această relaţie?... Cred că sunt întreg?* Şi (b) *Persoana aceasta respectă acest sistem de credinţe şi mă respectă?*

Dacă te trezeşti că umbli să găseşti pe cineva care să te facă întreg, cauţi relaţia nepotrivită. Dar tu chiar ai nevoie să fii validat. Acestea sunt două subiecte separate. Trebuie să crezi că inima ta e întreagă. Iar dacă relaţia în care eşti te face să te simţi „ne-întreg", ea nu e constructivă pentru evoluţia ta. Dacă simţi că inima îţi este sfâşiată în bucăţi, durerea ta a existat pentru a-ţi aduce înţelegerea vitală de a-i ajuta pe cei din jurul tău. Ai măreţie înăuntrul tău. Nu le poţi permite oamenilor

să nege această măreţie din tine. Iar dacă ei simt – sau dacă tu simţi – că o neagă, trebuie să analizezi acest lucru.

Sunt oameni care-şi măresc respectul de sine, furându-l de la ceilalţi. Acesta e un fel de test al relaţiilor. Dacă descoperi că aşa stau lucrurile, te afli într-o relaţie distructivă. Dacă e distructivă, ea nu este benefică pentru evoluţia ta. Acest lucru poate fi modificat în sistemul tău de credinţe despre tine. Durerea ta nu a fost de pomană. Compasiunea pe care o nutreşti pentru ceilalţi curge *foarte* în adânc, deoarece ai trăit experienţa respectivă. Nu lăsa pe nimeni sau nimic să-ţi nege acea cunoaştere. E uşor de spus.

Ai nevoie să-ţi acorzi timp pentru ca prin tine să curgă doar energie pură. Ai nevoie să o faci. Nu mă refer aici la izolare. Dar ai nevoie să găseşti momente în care te poţi armoniza cu universul. E necesar ca în viaţa ta să existe momente foarte tăcute, liniştite, în care să-ţi recunoşti frumuseţea. Trebuie să petreci astfel de momente şi să savurezi fiecare clipă din ele. Iar viaţa ta va evolua.

Aspectul important e să continui să interacţionezi şi nu să te izolezi. Uneori considerăm că în izolare ne descoperim pe noi înşine. Nu e adevărat. Ne descoperim pe „noi înşine", în interacţiunea cu ceilalţi. Din această cauză nu ne naştem pe o insulă pustie. Suntem aici ca să angrenăm alte vieţi în viaţa noastră. Să le invităm în ea. Lecţiile care trebuie învăţate se află în acea interacţiune.

E posibil să nu existe cuvinte care să poată fi exprimate. Dar iubirea ta de viaţă poate fi transmisă, iubirea ta pentru vieţile din jurul tău. Asta e ceea ce îi conduce mai departe pe oameni: capacitatea lor de a iubi. Atunci când oamenii îşi pierd acea capacitate, se descompun şi mor în interior. Concentrează-te pe iubire.

Atunci când eşti axat pe rezultate, lucrurile nu-ţi vor apărea imediat. Află unde se află iubirea în viaţa ta – acolo se află răs-

punsurile tale, în capacitatea ta de a decide unde se află iubirea în viaţa ta. Aceasta e calea. Toate celelalte se vor aşeza la locul lor.

De exemplu, legăturile pe care le ai cu familia ta sunt cele mai viscerale legături pe care le ai în acest plan. Ele dau naştere nu doar vieţilor tale, dar şi intenţiei tale, în această prezenţă pe care noi o numim viaţă. Ele îţi dau misiunea – circumstanţele în care eşti musafir – pe care tu ai ales-o. Acele legături care unesc sunt cele mai cruciale. Recompense neaşteptate decurg din împlinirea lor. Vii aici pentru a face parte din vieţile lor. Tu i-ai ales.

Eşti legat emoţional de ei. Ai multe de învăţat de la ei. Ei nu vor fi aici prea mult timp. Şi nici noi… tu… ei. Trebuie să încerci să primeşti de la ei, experienţa lor în iubire.

Întreabă-i despre iubirea din viaţa lor. Vei învăţa foarte multe. Nu neapărat despre oamenii pe care îi iubesc, ci care sunt lucrurile din natură pe care le iubesc?

Întreab-o pe mama ta despre lucrurile pe care le iubeşte în această viaţă. În cadrul tuturor acestor relaţii, unde este iubirea lor? Vor fi revelate câteva răspunsuri profunde. Acesta e aspectul măreţ pe care îl avem în comun: faptul că iubim. Atunci când împărtăşeşti acea măreţie, evoluezi pe un nivel mult mai înalt. Petrecem foarte mult timp, vorbind despre lucrurile pe care le urâm. E un lucru imatur. În iubire şi în familie, se deschid uşi.

Fă acelaşi lucru şi cu bunicii tăi. Întreabă-i ce au iubit în această viaţă; ce iubesc? Pare un lucru banal, dar nu va fi.

Fii foarte deschis cu ei şi spune-le ce iubeşti *tu*. Vei schimba totul. Dă-le voie să vadă cine eşti. Voi fi alături de tine, încurajându-te să o faci.

16

VALOAREA DE SINE CONSTĂ ÎN ÎNŢELEGEREA FAPTULUI CĂ TU EŞTI UNIVERSUL

A învăţa să accesezi acest nou nivel de vindecare, e similar cu a deveni foarte îndemânatic la jonglat. La început îţi cad multe mingi. Dar, cu cât te ocupi mai mult de ceea ce curge prin tine, cu atât poţi să o accesezi mai bine şi să o canalizezi, astfel ca ea să susţină viaţa. Te afli pe o curbă a învăţării. Într-un fel, nu vrei să te afli pe această curbă, dar eşti. Iar ea va continua pentru un timp. Dar devii mai priceput în gestionarea ei.

Începi să înţelegi atitudinea de a te da la o parte din calea ei. De a sta deoparte. De a o lăsa să circule prin tine şi nu de a o manipula. Cu cât mai pură vine prin tine, cu atât mai benefică va fi pentru oamenii cu care ea intră în contact.

Fii curat şi impecabil cu lucrarea ta. Vei descoperi că nu e necesar să invoci protecţii, în cadrul vindecării. Faptul de a fi atras de invocarea protecţiei produce adesea, prin acea intenţie, iluzia reală a înseşi lucrurilor de care încerci să te protejezi.

În esenţă, unii oameni atribuie multă superstiţie realizării muncii de vindecare. Dar ei au nevoie să creadă în superstiţie, întrucât nu înţeleg energia care vine prin ei. Aşa că ea ajunge să fie un fel de mit.

Se creează un mit cu privire la accesul la acea energie, pentru că nu credem că toată lumea e în contact cu ea. Prin urmare, cei care sunt în contact cu ea trebuie să fie vracii. În realitate, adevărul gol goluţ este că toţi avem acces la acel gen de vindecare. Doar că nu suntem conştienţi de acest lucru.

Există oameni care ies în faţă şi deschid acele uşi către conştienţă, astfel ca lumina să vină un pic mai clară şi mai puternică. Dar ei nu sunt mai excepţionali decât orice altă fiinţă umană de pe această planetă.

Uşa lor este doar un pic mai deschisă. Şi e în aceeaşi măsură procesul lor de a-i ajuta pe ceilalţi, pe cât este procesul celorlalţi de a folosi informaţiile lor.

O parte din procesul tău cu vindecarea o constituie procesul de a-ţi vindeca viaţa, de a-*ţi* înţelege existenţa, într-un mod mai profund. Nu este o acţiune total binevoitoare.

Sunt oameni care cred în toate absurdităţile care merg mână în mână cu foarte mult misticism. Atât timp cât îţi dai *cu adevărat* voie să ai o atitudine impecabilă faţă de lucrarea ta, nu e *nevoie* de protecţie. Unii oameni au nevoie de ea, totuşi: *au nevoie de ea, deoarece au nevoie de cârje.*

Unii oameni consideră că au nevoie să se protejeze de energia negativă sau de forţele demonice. Dar forţele demonice nu sunt altceva decât forme de energie contracarate, corupte şi contorsionate, pe care oamenii le primesc în viaţa lor şi le consideră ale lor.

Este o energie greşit înţeleasă, din punct de vedere al puterii, pentru nevoile din acest plan; spre deosebire de adevăr, care este bunătate.

Din punctul de vedere al realităţii pe care încerci să o înţelegi, nu există „Diavolul te-a pus să faci aşa ceva". Oamenii socotesc că puterea e un afrodiziac. În numeroase domenii din acest plan, totul se referă la putere şi la pierderea puterii.

Există energie pe care oamenii o socotesc rea, ca să o separe de ei, în loc să se ocupe de viaţa lor într-un mod direct. Oamenii primesc informaţii, iar apoi decid dacă vor să controleze puterea cu ajutorul lor sau să le furnizeze pentru ca alţii să aibă putere în viaţa personală. *Dacă eu controlez puterea, îi pot controla pe oameni – iar asta îmi permite să fiu mai mulţumit de mine.* Este o iluzie falsă şi devine brusc o casă din cărţi de joc – care, în final, se năruie.

Pe un alt front, mulţi oameni simt că trebuie să treacă prin ceea ce trec, din cauza karmei lor, iar dacă „intervii" cu o vindecare, e posibil să interferezi cu lecţiile lor karmice. Cei care vin să te caute, sau care caută orice persoană care să le dea posibilitatea să-şi amelioreze viaţa, se ocupă în acel moment de karma lor. Cu alte cuvinte, cineva care te caută, *se* ocupă de karma sa. Acea persoană face ceva pentru a o depăşi.

Tu nu vei împiedica efectele karmei, la niciun nivel. Dar, pentru acei oameni pentru care o parte din procesul lor karmic este să-şi depăşească frica sau care au de învins o boală, acţiunea de a-i căuta pe cei care pot deschide uşi pentru ei, *face* parte din procesul lor karmic.

Ei înaintează pe drumul lor. Tu faci parte din procesul lor de a se ridica şi de a căuta. Nu e acceptabil să priveşti cum cineva se îneacă şi să nu-i întinzi o mână.

Viaţa ta face parte din Ceea Ce Este. Un lucru perfect este cel care se află în acord şi în armonie cu muzica universului. Este o simfonie minunată, pe care fiecare viaţă o dirijează. Într-un fel, oamenii din acest plan consideră că le lipsesc instrumente în simfonia lor, astfel că sunetul lor devine discordant. Şi au puţină armonie în viaţa lor.

În valoarea de sine, toată căutarea înseamnă să înţelegi că noi suntem – fiecare individ în parte – o simfonie şi nu un singur instrument.

Odată ce simţi acest lucru în viaţa ta – că participi la o muzică grandioasă – eşti mult mai deplin capabil să cânţi cântecul pentru care te afli în acest plan.

Valoarea de sine constă în înţelegerea faptului că tu *eşti* universul. Că eşti *în armonie* cu alte forţe de viaţă minunate care sunt în jurul nostru, al tuturor. Nu suntem izolaţi sau incompleţi. Sunt o mulţime de cărţi de autodezvoltare, care să-ţi spună că o relaţie romantică nu te va face întreg şi nici alte diverse atitudini nu te vor face întreg. Nu e deloc *necesar* să te faci întreg. *Eşti* întreg.

Sarcina energiei din acest câmp o constituie procesul de conştientizare a acestui lucru, în această viaţă. Să ştii că eşti întreg. O poţi numi valoare de sine, dar eşti măreţ aşa cum eşti în acest plan. Am uitat-o şi am fost făcuţi să credem că nu suntem.

Valoarea ta de sine înseamnă să deschizi uşa către desăvârşirea ta. De aceea eşti aici – să-ţi aminteşti de ea. Este ca o vânătoare de comori.

17

DĂ-ŢI VOIE SĂ CREZI ÎN CAPACITATEA TA ŞI EA ŢI SE VA ARĂTA

Vrem să înţelegi că inima noastră este aici cu tine. Suntem conştienţi de existenţa ta în acest spaţiu. Îţi simţim foarte clar energia în spaţiul nostru. Ne dăm seama că simţi nevoia de a le întinde o mână de ajutor celorlalţi. De aceea suntem aici. Cauţi o parte din viaţa ta, pe care o consideri incompletă. Dă-i voie energiei tale să iasă la lumină, prin existenţa ta. În unele privinţe, eşti separat de sursa ta principală de energie, iar asta îţi produce adeseori nefericire, în acest plan. Nevoile tale există pentru a fi satisfăcute. Cauţi să ajungi la acel răspuns, iar el va veni în viaţa ta. Ştim asta foarte limpede. Trebuie doar să crezi că nevoile tale sunt onorate, pentru a se realiza în acest plan.

Viaţa ta de aici este de o importanţă uriaşă. Deschizi uşile, deschizând uşile pentru ca alte vieţi să lase să intre înăuntru, lumina. Cu siguranţă că eşti pe un drum mai bun şi un şuvoi de energie mai clară vine prin tine. Sunt convins că simţi acum acest lucru. Trebuie să-l laşi să continue să crească şi să nu te întrebi cum va apărea. Să ştii doar că el *va* apărea. Trebuie să continui să-i dai voie să iasă la suprafaţă pentru tine.

Preiei, în multe moduri specifice, energie reală, pură. Este cea mai clară formă de contact. Atunci când intrăm în contact unul cu altul, schimbăm energie. Energia pe care o combini cu altă fiinţă umană este, într-o foarte mare măsură, o parte din cine eşti.

Energia care se extinde, este acolo pentru a-ţi mângâia sufletul. Ea nu e acolo pentru a te înfricoşa. Trebuie să crezi asta în inima ta.

Schimbările vor continua să se producă pe multe niveluri, deoarece lecţiile au fost învăţate. Este ca atunci când ţi-ai terminat tema de acasă şi a venit timpul să mergi mai departe. Aşa că vei continua să te bucuri de un proces de vindecare extraordinar, pentru că nu mai ai nevoie de acele lecţii. Dar trebuie să-ţi aduci aminte să nu uiţi lecţiile pe care le-ai învăţat.

Te afli în procesul transformării personale. Ştii că uneori e foarte greu să crezi că evoluezi, atunci când eşti în plină schimbare. Este similar cu construirea sau redecorarea unei case – te face mai degrabă să ai senzaţia că eşti undeva pe la mijlocul lucrărilor. Când eşti în praf şi în mizerie până la gât, te gândeşti *Oare de ce m-am apucat de aşa ceva?* Oricine care începe să-şi urmeze calea are nevoie de foarte multe dificultăţi, pentru a se transforma. E uşor să stai într-un singur loc, dar a călători cere efort, într-un sens spiritual foarte real. Aşa că trebuie să răsplăteşti călătoria pe care o întreprinzi, prin efortul pe care îl depui. Faci eforturi de o bună bucată de timp şi *începi* să vezi o mare schimbare. Ascultă-ţi inima în această privinţă. Găseşte modalităţi de a-ţi asculta intuiţia. Intuiţia ta nu te va îndruma niciodată greşit. Trebuie să te angajezi să-ţi asculţi intuiţia. Găseşte momente în care să faci asta. Faci asta acum.

Ai nevoie să rafinezi acel proces. Vocile există pentru ca tu să le dai ascultare. Ele te vor conduce în direcţia bună. Asta înseamnă adeseori să ne eliberăm, să ne retragem din proces şi să lăsăm ca procesul în sine să ne îndrume. Devenim foarte cerebrali cu privire la direcţia pe care considerăm că ar trebui să o urmăm – iar asta reclamă multă risipă inutilă de energie şi nelinişte. E mult mai simplu decât o facem noi. Trebuie să te retragi şi să laşi ca viaţa ta să curgă prin el. Fluxul o va purta la fel cum râul duce cu el o frunză. Ai doar nevoie să pluteşti pe

el. El te va duce la ocean. De multe ori credem sincer că există un drum pe care avem nevoie să-l urmăm. Şi ne punem ochelarii de cal şi urmăm acest drum – ratând, în tot acest timp, foarte multe ocazii diverse. Trebuie să-ţi deschizi viaţa şi să-ţi dai jos ochelarii de cal, ca să poţi vedea că cineva de acolo îţi întinde o mână de ajutor. Trebuie să-l poţi *vedea* pe acel cineva, acolo. Nu poţi privi, având mereu o viziune foarte îngustă şi concentrată pe ceea ce e în faţă.

Această lumină e foarte specială. Cunoaşterea ei de către tine este ceea ce vindecă, cu adevărat, lumea. Foarte puţini pot canaliza eficient acel gen de lumină – chiar dacă mulţi au simţit-o. Ai o sarcină uriaşă în asumarea misiunii de a prelua această lumină. Dar eşti capabil de ea. *Această lumină este viaţă în sine.* Reprezintă esenţa universului. Suntem făcuţi din ea şi este ceea ce ne animă fiecare acţiune din acest plan. Să infuzezi această lumină, în sufletul celor care suferă, reprezintă cea mai înaltă formă de binefacere pe care o poţi aduce altei fiinţe umane. Este o lumină care vindecă. Modul în care faci asta, îţi vine din înţelepciunea de demult. Procesul de preluare face parte din transmiterea acelor informaţii către tine. El are loc aici cu regularitate, într-un mod subconştient. Cu timpul, o vei simţi mai clar. Mai întâi o simţi în mâini. E acolo. E acolo. Simte că trece prin tine şi emană în afară. O simţi venind prin palme. Ea transpare. E aceeaşi energie care creează aura. Dar este totodată mai vastă decât ea – o sferă ce se poate manifesta prin tine şi în jurul tău.

Dă-ţi voie să crezi în capacitatea ta – şi ea ţi se va arăta. Oricât de mult ţi-ai putea imagina, nu eşti aici ca să înaintezi fără efort. Ai o misiune. Şi aceasta e foarte evidentă, pe măsură ce te dezvolţi. Vindecarea ta va deveni şi mai completă şi va curge prin acel proces. Îi vei ajuta pe mulţi alţii. Ai nevoie doar să le întinzi o mână – iar apoi ei vor fi disponibili pentru a te sprijini.

18

IGNORĂ ACEA ATRACŢIE PENTRU SUFERINŢĂ

Viaţa ta e Ceea Ce Este. Ea e aici ca să direcţioneze forţa spirituală, prin cei cu care lucrezi. Această forţă le va da flexibilitatea care le-a lipsit în trecut. Judecata ta trebuie să fie eliminată. Şi trebuie să te ocupi de şedinţa de vindecare, pe cât de impecabil poţi. Pe cât se poate, lasă-ţi mintea de-o parte şi devino un canal *curat,* prin care curge acea energie. În realitate, noi o vedem drept lumină, dar este implicat un alt văz. E greu de explicat. E vibratorie. E mai mult o vibraţie. Lumina este vibratorie. Ceea ce curge prin tine, vibrează într-o formă de lumină. Vibraţia ei creează lumina. Este la fel cum radiază un reactor nuclear. Este vibraţia.

Există numeroase vibraţii care au aceeaşi sursă – foarte similar cu atunci când cânţi o notă la pian şi îl acordezi, se produce concomitent o vibraţie plăcută în acel câmp de ajustare. Ea atinge forţa energiei. De multe ori, atunci când preiei energie, faci experienţe cu ajustarea nivelului de vibraţie, pentru ca el să fie compatibil cu persoana cu care lucrezi – armonios – astfel ca energia să poată veni în acea entitate şi să fie o parte din ea. Lumina este un efect secundar al acesteia. Al acestei armonii. Ea este acea energie, în timp ce vibrează şi emite lumină. Lumina este un efect secundar al vibraţiei energiei care vine prin tine. *Este efectul secundar.*

Atunci când oamenii spun că folosesc lumina pentru vindecare, e ca şi cum ar spune: „Folosesc fum, ca să încarc locomotiva". Fumul este un efect secundar. Energia degajă fumul. Energia, tiparul de vibraţie, emite lumina. Considerăm că lumina este *sursa,* deoarece e ceva *de care* ne putem agăţa. Simţim că e consistentă. Dar în esenţă este vibraţia; este acel flux de energie. El eliberează lumina, în timpul procesului.

Dacă vezi culori, culoarea este un efect secundar – la fel cum este şi sunetul. Încercarea de a vizualiza culorile nu face ca experienţa să fie mai bună. Acesta e un exerciţiu absolut artificial, care nu are legătură. El te *scoate* din proces, în loc să lase *procesul să se desfăşoare.*

O vei simţi venind prin tine, iar din momentul în care îţi elimini complet mintea din proces, aceasta va fi un efect secundar natural. Dacă te gândeşti însă din perspectiva luminii albe, simţi că ea este elementul optim din procesul tău de vindecare. A *gândi* lumina albă nu o va şi produce, la fel cum faptul de a te gândi că ceva ar trebui să ia foc, aceasta nu îi va da foc. Te poţi gândi la asta cât de mult vrei, dar dacă îi permiţi să ia foc din interior, ca energia care emană din interior, *asta* dezvăluie lumina care se manifestă.

Referitor la oamenii care văd culori, acest lucru este foarte individual. De bună seamă că lumina albă a fost şi va continua să fie o lumină vindecătoare. Ea este energia pură care e manifestată. Acum, referitor la alte culori, ele sunt ceea ce nu este alb. Este ceea ce opreşte lumina. Atunci când apar culori, ele sunt adeseori manifestări ale forţelor sau ale energiilor negative care interferează. Lumina albă e ceea ce este potrivit, când vorbim despre unde anume continuă transferul de energie. Este ceea ce e pur, dar este cea mai centrată formă de energie, întrucât apare prin tine. Ea vine prin tine – acea energie, acea energie albă.

Ea vine din vieţile lor – acele imagini sunt din *vieţile* lor – iar dacă pentru ei nu este o experienţă plăcută, acesta e motivul pentru care trebuie să o schimbe. Este ca atunci când vomiţi, ca să te vindeci: dai afară substanţe nesănătoase. În această stare de vindecare, oamenii renunţă adeseori la imagini neplăcute, ce fac parte din ei. Şi se purifică de acea energie. E ca şi cum energia ta albă intră şi trebuie să disloce un gen diferit de negativitate din ei, care le împiedică procesul de vindecare, aşa că ceea ce ei dau afară sunt imagini. Tu le înlocuieşti cu energia ta bună. Energia ta bună înlocuieşte acele lucruri. Iar ei scot afară imagini negative care trebuie să fie eliminate din viaţa lor. Astfel că, în acel loc, se produce un proces de vindecare.

E foarte complicat să explici vindecarea, deoarece în procesul de vindecare sunt doi parteneri. Există partenerul, cum eşti tu – practicianul de vindecare. Apoi există persoana – care va fi numită pacient sau client – care vine pentru a fi vindecată. Dacă pacienţii se află la un nivel de vibraţie care nu îi va *permite* energiei să se infiltreze în existenţa lor, nu există *nimic* care să-i poată vindeca. Procesul lor e oprit. Este, în egală măsură, şi procesul lor în cadrul vindecării. *Ca să vindeci, trebuie să ai un partener.* Nu este ceva simplu şi unilateral, de genul: „Aici, vino la lumina mea – te voi vindeca." Nu funcţionează aşa. Lumina e aici pentru a le deschide viaţa. Iar dacă ei dau voie ca viaţa lor să fie deschisă, atunci, muzica poate fi auzită.

Dar multe procese legate de boală, ale oamenilor, le permit să-şi deschidă viaţa pentru a auzi muzica. Ei au nevoie să treacă printr-un proces. Nu îi putem scuti pe oameni de durere. Nu îi putem scuti pe oameni de greutăţile prin care vor trece, întrucât faptul de a învăţa din ele face parte din procesul lor. Dacă ajung într-un moment în care consideră că îşi vor da voie să fie vindecaţi, acela e momentul în care *tu* apari. *Tu* te conectezi cu acea conştiinţă a lor de a-şi schimba viaţa. Ei au ajuns în stadiul în care sunt *dornici* şi deschişi să se schimbe. Este

un stadiu la care oamenii ajung foarte greu. El necesită *foarte* multă introspecţie, în special atunci când oamenii s-au confruntat cu o boală debilitantă.

Prin urmare, este un parteneriat. Iar dacă cele două armonii nu sunt în ritm, el nu poate deveni întreg. E ca şi când ai avea un dar şi ai spune: „Uite, îl vrei?" Iar unii oameni consideră că acel dar e preţios. Cei care îl socotesc preţios, îl vor primi. Cei care îl consideră gunoi, îl vor arunca. De persoana care vine la tine depinde ca ea să poată percepe *valoarea* energiei care ajunge la ea. Viaţa ei trebuie să o perceapă.

Dacă simţi că prin tine vine un flux clar, acel lucru se realizează corect. Dacă nu simţi asta, înseamnă că există ceva care nu circulă cum trebuie. Este experienţial. Este experimental. Vei descoperi mijloacele prin care îl vei simţi mai bine. Repet, este un proces. Ai nevoie să urmezi procesul. Şi să-l trăieşti. Dar *există* ceva ce simţi. Trebuie să subliniez acest aspect.

De asemenea, e posibil ca uneori să auzi sunete sau să simţi presiune în urechi. Aceste sunete pe care le percepi reprezintă un efect rezidual al energiilor care trec prin tine. Ele sunt reziduuri a ceea ce faci. *Nu* fac parte din proces; ele rezultă din proces.

Cu alte cuvine, acolo unde e foc, este şi fum. Fumul există din cauza focului. Fumul nu împiedică producerea focului. Acestea sunt tipare vibratorii ce reprezintă eliberarea energiei care trece prin tine. Ele sunt caracteristica proprie acelei focalizări anume.

Dacă menţii sunetul sau laşi ca sunetul să devină foarte puternic, acest lucru nu intensifică lucrarea sau nu interferează cu ea. El reprezintă eliberarea energiei, pe măsură ce ea trece prin tine. Este ca o explozie sonică. Mai întâi are loc depăşirea pragului sonic. Sunetul provine din ea.

Dacă există un foc, iar tu te concentrezi asupra fumului, ar putea părea că fumul creşte sau scade, în funcţie de percepţia ta, de ceea ce alegi să percepi. Dacă te preocupă un lucru,

natura şi amploarea lui cresc. De pildă, dacă încerci să adormi şi auzi cum picură apa din baie, în planul existenţei cotidiene este un lucru neglijabil, dar atunci când eşti obsedat de acel zgomot, el devine asurzitor pentru urechea ta.

Este vorba despre a procesa şi a te detaşa de el. Atenţia nu ar trebui să fie concentrată asupra sunetului, ci asupra limpezirii minţii, pentru a-i da voie energiei să curgă prin tine.

În funcţie de natura energiei şi de locul în care se îndreaptă, e posibil să auzi sunetul energiei rezultante cum rezonează în corpul tău, pe diverse niveluri. Asta nu înseamnă că energia va suna mereu astfel sau că va produce mereu un sunet audibil.

Ai de-a face cu fiinţe individuale *foarte* diferite, de fiecare dată când lucrezi cu ele. Fiecare dintre ele vine la tine cu sunetul ei, ca să spun aşa – sunetul vieţii ei. Prin urmare, în timp ce energia ta se amestecă cu energia ei, *există* un supraton armonic natural, care rezultă din acele energii ce sunt transmise simultan.

La unii oameni, el poate fi foarte discordant, în funcţie de locul în care se află energia lor şi în care este acordată. Sarcina ta nu e să te concentrezi pe sunet, ci să te eliberezi, pentru a-i da voie energiei să treacă prin tine.

E posibil ca uneori să treacă prin tine şi prin client – o senzaţie de împingere sau atracţie. Există în numeroşi clienţi, o rezistenţă faţă de energia care vine în viaţa lor. Este ca un strat protector care-i înconjoară şi care îi împiedică să dea voie anumitor influenţe să vină în viaţa lor.

De multe ori, atunci când oferi acea energie, străpungi un zid ca să ajungi la acea persoană – iar ea, la rândul ei, simte cum presiunea energiei tale pătrunde în forţa ei vitală. Astfel că acest lucru e mai mult un *proces,* decât un *rezultat.*

La multe persoane, acest zid e foarte transparent, deoarece ele sunt foarte deschise şi au venit la tine cu inima deschisă. Dar sunt şi cei care, chiar dacă la un nivel fizic, superfi-

cial, îşi doresc ca viaţa să le fie vindecată, au foarte mult pesimism la baza acestei aparente dorinţe de a fi vindecaţi.

Dintre cei care vin la tine, mulţi îşi doresc să sufere în continuare. Suferinţa face parte din existenţa lor. Forţa ta le cere să ignore acea atracţie pentru suferinţă. Unora le este foarte greu să elimine suferinţa din viaţa lor. Ea reprezintă cine sunt ei.

Pentru unii oameni, acest aspect e foarte dificil de gestionat – căci fac parte dintre cei care au nevoie să sufere, ca să înveţe. Iar alţii consideră că suferinţa este pedeapsa lor – mai degrabă decât oportunitatea lor.

Energiile tale cresc şi descresc din cauza fluctuaţiei forţei tale vitale înnăscute. Această forţă trebuie să devină mai ritmică în viaţa ta. Ai nevoie să te armonizezi cu mediul tău şi cu oamenii cu care lucrezi. Forţa ta este la fel de puternică ca gradul de acceptare al pacientului sau al clientului de care te ocupi. Dacă uşile lui sunt deschise, forţa ta va curge liber prin tine, către el. Dacă în zona lui există negativitate – în aura lui, ca să spun aşa – aceasta acţionează ca un scut şi îţi dispersează fluxul de energie. El nu poate străpunge acel scut foarte real, care este creat în jurul lor. Aşadar, energia ta e la fel de puternică ca acele persoane care îi dau voie să pătrundă în fiinţa lor. Acalmia de negativitate pe care o manifestă, pentru a rămâne închişi, e cea care trebuie să fie abordată – şi nu neapărat de către tine.

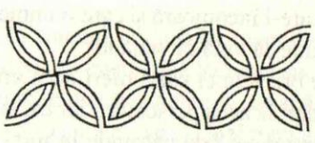

19

CHEIA ÎN ÎNŢELEGEREA ADEVĂRULUI ESTE CA EL SĂ SUNE ADEVĂRAT, ÎN SUFLETUL TĂU

Intri într-o formă diferită de energie, iar ea începe să fie mai intensă. Trebuie să te ocupi în continuare de legătura pe care o ai cu pacienţii tăi, în sensul să le asculţi viaţa. *Acel* gen de energie pe care îl vei obţine, făcând acest lucru, acea *ascultare*, este genul de energie ce le va fi foarte utilă clienţilor tăi. Este similar cu auzirea unei anumite frecvenţe de vibraţie. Viaţa vibrează la anumite vibraţii.

Iar pentru a veni în contact cu ele, trebuie să-*ţi scanezi* viaţa, pentru a găsi o vibraţie care să le fie accesibilă. Cu siguranţă că simţi acest lucru, atunci când eşti cu pacienţii tăi. Vine un moment în care simţi că energia se fixează.

Acest lucru se întâmplă, deoarece ai găsit energia vibratorie potrivită pentru acea persoană. Toate energiile variază, deoarece vibraţia persoanelor variază. Prin urmare, o parte din procesul de a te întâlni cu pacienţii tăi şi a te ocupa de ei este să simţi energia *lor* vitală din ei şi să-ţi armonizezi fiinţa, ca un canal care accesează acea energie.

Dacă din acea armonizare lipseşte o singură vibraţie, nu le vei putea mişca viaţa, într-o manieră profundă. Intuiţia lor nu o va auzi sau nu îi va răspunde. Toţi pacienţii sunt fiinţe unice.

Nu este numai un proces în care încerci, în mod conştient, să găseşti frecvenţa, ci este un proces în care te dai la o parte şi le dai voie frecvenţelor să se armonizeze. Momentul în care stabileşti legătura cu pacienţii tăi, înainte să lucrezi cu ei, seamănă însă cu o orchestră care îşi acordează instrumentele, chiar la începutul programului: simţi acea energie, în timpul discuţiei pe care o porţi cu ei.

Un element important este capacitatea de a-ţi deschide viaţa, dându-*le* şi *lor* posibilitatea de a avea încrederea să-*şi* deschidă propria viaţă. Iar acel schimb reciproc – şi vreau să subliniez *cât mai mult importanţa acelui interval de timp*, înainte de a-ţi începe lucrarea – este *crucial*, întrucât este procesul în care viaţa ta se întâlneşte cu viaţa lor şi vei simţi acest lucru. Şi este o acţiune în care te depărtezi de situaţie, ca să *poţi* stabili acea legătură. Amândoi aveţi nevoie să fiţi într-o stare de receptivitate şi consimţire, ca acea vindecare să aibă loc. Uşile trebuie să fie deschise. E necesar să existe, de ambele părţi, o disponibilitate.

Trebuie să-ţi dai seama că eşti înconjurat de o multitudine de energii care au ieşit în prim plan, pentru a ajuta pe oricine percepe acest gen de lucrare şi persevereză în ea.

În jurul tău există forţe care îţi susţin lucrarea. Orice persoană care face această lucrare are o echipă de Spirit, o resursă vastă de energie în spatele ei, iar în jurul tău acţionează forţe foarte reale, care ţi se alătură în acţiunea ta. Vei începe să fii foarte obişnuit să le simţi alături de tine.

Este de înţeles dorinţa ta de a comunica cu acele fiinţe din încăpere, care sprijină vindecările – şi desigur că nu este imposibilă, dar nu e esenţială. Deoarece, în multe privinţe, comunicarea nonverbală care are loc, este mai valoroasă decât comunicarea verbală,. Este genul de energie ce este transferată în timp ce eşti cu ele. Aceasta e comunicarea; acesta e nivelul la care ea va continua. Nu e ceva despre care poţi scrie pe hârtie.

Acel gen de comunicare este un limbaj în sine. Acea comunicare dintre tine şi acele fiinţe care îţi susţin lucrarea – acele *energii* care îţi susţin lucrarea – reprezintă un limbaj diferit de cel pe care îl foloseşti în mod normal. Nu poate fi tradus cu uşurinţă în acest plan. Poate fi tradus mai mult prin felul în care le simţi lângă tine. Acest lucru devine foarte clar. Ele sunt aici, acum. Le poţi simţi.

Atunci când realizezi acest gen de comunicare, vor apărea fiinţe care să *te* ajute să continui şi să prosperi în lucrarea ta. *Vor* fi aceia – în special dacă ai deschis canalul – care le vor apărea acelei persoane, fără să fie necesar ca tu să comunici verbal. Ei vor stabili legătura prin intermediul energiei tale. Ei vin prin intermediul energiei tale, la acea persoană. Ei sunt în fluviul care curge prin sufletul lor. Tu doar trebuie să deschizi ecluzele, iar cei care vor să curgă prin ele vor curge prin ele. Acest lucru face parte din transportul de energie care are loc.

Ai răbdare… ai răbdare. Vei găsi o cale de te ocupa de el. Vei găsi o cale de a integra acest lucru în viaţa ta. El va deveni cu atât mai evident, cu cât lucrezi mai mult cu el.

Există tot felul de energii, pe diverse planuri de existenţă, iar tu începi să te intersectezi cu acele planuri. Extinzându-te dincolo de acel zid, atragi resurse vaste de energie, de pe numeroase niveluri de existenţă ce au loc simultan. Astfel că, atunci când se aprind luminile sau poate dacă mobilierul este mutat, acestea sunt energii care apar deoarece tu îţi deschizi viaţa. Ele îşi împlinesc natura inofensivă de a te anunţa că sunt în preajmă, pentru a te ajuta să înaintezi în viaţă. Ele sunt ca un fel de spirit minunat, care îţi recunoaşte existenţa şi îţi spune, în esenţă, că eşti pe calea ta. Ele sunt acolo pentru a te urmări şi a te conduce mai departe. Nu trebuie să-ţi fie teamă de ele.

Comunicarea continuă, aşa cum ar trebui. Genul acesta de comunicare ce are loc între aceste niveluri variate, nu există în plan verbal. Primeşti mesajul într-un mod visceral, în viaţa

ta. El aproape că este în chinestezia ta, în muşchii tăi. El ajunge direct la sufletul tău. Pleci cu mai mult. Nu prea eşti sigur *ce înseamnă* mai mult. Dar este *mai mult.*

Tot ce-ţi pot spune e să-ţi retragi mintea din proces. Da, este real. Comunicarea e reală, dar nu o poţi anticipa. Şi, atât timp cât o manipulezi cu mintea, ea nu va fi pură. Trebuie să îi încredinţezi vieţii tale sarcina de a-ţi acorda instrumentul. Atunci când eşti pe această cale, are loc un proces de armonizare a existenţei tale, pentru a auzi vibraţia celor cu care vii în contact, pentru a dobândi o înţelegere clară că toţi sunteţi unul în acest plan de existenţă. Sunteţi toţi conectaţi.

Cheia în înţelegerea a tot ceea ce ar putea fi adevărat şi a ceea ce ar putea să nu fie adevărat este ca el să sune adevărat în sufletul tău. Acest lucru nu te va înşela. Noi spunem, în mod automat: „Înţeleg asta acum; acela e adevărul – simt acel adevăr". Atât timp cât ai acest sentiment, te afli pe calea cea bună.

Să ne oprim o clipă, ca să discutăm despre cabinetul tău, despre practica ta. Atunci când clienţii sau pacienţii dau telefon sau vin la cabinet, oricare ar fi persoana care vorbeşte mai întâi cu clientul, ea trebuie să dedice acel interval de timp exclusiv acelor clienţi. Rolul ei este cu siguranţă foarte, foarte important în acel contact, mai ales dacă aceea este prima voce pe care un pacient o aude în căutarea sa. De bună seamă că recepţionera ta nu te poate înlocui. Nu e o chestiune de număr de oameni. Nu e vorba despre mai mult şi mai mult. E vorba despre calitate şi despre calitatea timpului acordat.

Oamenii care telefonează la cabinetul tău sunt adesea temători, speriaţi, persoane rătăcite care solicită o mână de ajutor, ca pe o *ultimă* speranţă. Prin urmare, încurajarea şi compasiunea pe care o arată personalul tău e foarte importantă. Ne ocupăm de oameni care aproape că nu mai au nicio speranţă. Este o lucrare *extraordinar* de importantă. Pentru ei, acesta e punctul terminus. Aşa că vin foarte speriaţi. Au nevoie să fie încurajaţi.

Acum, faptul că se pot sau nu vindeca depinde de capacitatea lor de a-şi deschide viaţa. Dar primirea pe care le-o oferă personalul tău e foarte importantă. Personalul tău trebuie să permită ca viaţa *lor*, educaţia primită, să transmită acea compasiune, în timp ce le vorbesc.

În cazul în care un membru de familie sau un prieten apropiat doreşte să rămână în cabinet, împreună cu pacientul, există riscul ca energiile să fie denaturate, din cauza introducerii în încăpere, a unei alte energii. Odată cu ea, mai vine tot ce înseamnă existenţa acelei persoane, iar acea energie nu este niciodată a unui spectator neutru. Ea nu este niciodată *doar* a unui observator. Este un amestec, ca să spun aşa. Iar în fluxul direct de energie, din fiinţa ta către acea persoană este foarte angrenat şi acel aparent observator, iar asta poate complica procesul.

O bunică ce vine pentru pacient, tatăl care ţine copilul – evoluţia lor se află şi ea în acel proces. Dar eu m-aş ocupa de ei, în mod individual. Până când nu eşti mai expert în interpretarea comportamentului din acea frecvenţă, mă îndoiesc că aş mai introduce un alt acord în muzică, deoarece energia tatălui învăluie copilul. Energia lor este într-un contact permanent. Aşa că, în plan individual, toţi trebuie să fie vindecaţi, nu doar persoana care suferă de boală. Acele legături de viaţă i-a adus laolaltă. Prin urmare, ei au la fel de multă nevoie de vindecare ca şi persoana care are, după toate aparenţele, piciorul deformat, o viaţă care nu pare să înflorească – sau orice altceva.

În privinţa vindecării la distanţă, sunt multe lucruri care intră în acţiune în acel proces. Tu gândeşti liniar, din punctul de vedere al kilometrilor – deşi toţi suntem conectaţi la aceeaşi centrală telefonică. Procesul vieţii de a fi într-o încăpere sau oriunde altundeva nu are deloc de-a face cu contactul real.

Energia pe care toţi o manifestaţi provine dintr-o sursă unică. Astfel că poţi să mergi la sursă, iar sursa aceea atinge persoana respectivă. Totul se produce aproape simultan. Nu e

cazul ca ea să fie în încăpere. Cu siguranţă că uneori te-ai gândit la nişte persoane, iar ele ţi-au telefonat. Nu a avut nicio importanţă, dacă ele erau în Londra. Ele au auzit energia. Fiinţa lor a simţit energia. Această energie e vastă – mai vastă chiar decât oceanul. O monedă aruncată în Golful Santa Monica, *chiar* are efect de undă, până în India.

În procesul lucrului cu un client, ai descoperit probabil că mâinile tale pot sta într-un loc, iar energia ştie încotro să meargă – şi chiar face asta. Ceea ce faci acum seamănă foarte mult cu a turna ciment într-o formă. El se va nivela, găsind golurile. Tu nu vei turna mai mult aici şi mai puţin dincolo. El va respecta conturul formei pe care trebuie să o ia, omogenizându-se singur. Faptul că lucrezi cu mâinile, fără să atingi corpul sau atingându-l trebuie să fie determinat de natura energiei tale, în momentul în care eşti cu acea persoană. E ceva pe care îl vei face în mod instinctiv.

Dacă mâinile tale merg înainte, nu tu eşti cel care face asta, ci te ajută forţa energiei. Este un tipar instinctiv al forţei.

Locul în care stai în încăpere sau în care se îndreaptă mâinile tale nu sunt decizii conştiente. Ar trebui să-ţi laşi intuiţia să te conducă. Acest lucru elimină din vindecare, procesul tău de gândire cerebrală.

De îndată ce începi să manipulezi, energia e contracarată şi modificată. Intuiţia îţi va spune unde să-ţi plasezi mâinile. Ea îţi va spune unde să stai. Intuiţia te va conduce acolo. Ai descoperit asta, de la bun început.

Şi acesta e locul spre care practica ta trebuie să te îndrume – să-ţi asculţi intuiţia în a simţi energiile acelor oameni.

20

ACORDĂ-ŢI RĂGAZUL DE A TE ARMONIZA

Suntem aici ca să-ţi spunem povestea ta. Te afli la graniţa unui câmp energetic diferit. Simţi că viaţa ta ajunge la un fel de împlinire. Forţa ta este în armonie cu Ceea Ce Este. Noi vom fi aici cu ea, pe măsură ce apare.

Energia ta se află acum într-un alt tărâm de existenţă. Ea a accelerat numeroase schimbări, în cei cu care ai venit în contact.

În prezent, forţa ta se amplifică, într-o măsură ce-ţi va oferi o poziţie diferită. În inima ta, ai Ceea Ce Este. Trebuie doar să-i simţi prezenţa şi vei simţi că o forţă diferită circulă prin tine.

Ai un fel de a fi care le permite celor cu care vii în contact să se simtă în largul lor cu darul pe care îl ai. E nevoie doar să le simţi frica şi să te dispensezi de ea. Restul face parte din procesul natural care *se va desfăşura*, pe măsură ce este acceptat de clienţii tăi. Tu nu mai eşti implicat într-un mod direct. Acum eşti cu adevărat pe punctul de a fi un canal, care *va aduce* forţă neobstrucţionată, în existenţa lor. Vei simţi acest lucru, într-un grad mai intens, pe măsură ce câmpul tău energetic pătrunde în cei cu care vii în contact.

Există oameni care se împotrivesc la această energie şi nu o vor accepta – şi probabil că ai avut deja această experienţă. Ei au nevoie doar să-şi privească viaţa – şi aceasta ar trebui să fie prioritatea, când e vorba despre rezistenţa lor faţă de forţă. E posibil ca ei să nu o înţeleagă la nivel cerebral, dar trebuie să cerceteze obstacolele pe care le-au ridicat, ca să împiedice

acea forţă să vină prin ei. Ei îşi împiedică propria vindecare, din raţiuni foarte profunde şi complicate. *Acestea* trebuie descoperite, înainte ca procesul de vindecare să-i ajute în problemele lor cumplite de sănătate. Eşti aici ca să-i ajuţi pe cei care sunt deschişi la astfel de energii. Cei care sunt închişi au nevoie să-şi deschidă propriile uşi.

Ai mai putea simţi o oarecare agitaţie referitor la volumul de muncă de vindecare pe care o faci. Trebuie să-ţi acorzi pauze pe durata zilei, deoarece ai nevoie să-ţi refaci câmpul energetic, permiţându-i energiei să vină în mod clar prin tine. Ai da dovadă de înţelepciune ca, pe parcursul zilei, să găseşti momente în care să te desprinzi de tot ceea ce se întâmplă în jurul tău. Acordă-ţi acel răgaz, indiferent că e de unu, cinci sau zece minute, ca să-ţi cureţi mintea de energiile reziduale, de la pacienţii precedenţi.

Energia lor este implicată în munca ta şi ai nevoie să-ţi acorzi un interval de timp, înainte să treci la următorul pacient. Ai nevoie să creezi acel spaţiu. Ar fi bine să procedezi aşa între fiecare pacient, dacă ai putea găsi acele momente.

Vei constata că, odată ce îţi acorzi răgazul de a te desprinde de acea forţă vitală anterioară, vei fi mai receptiv şi mai deschis faţă de următorul client. Nu e bine pentru tine să treci de la un pacient la altul, fără să reflectezi între şedinţe. În acest fel, vei găsi mai multă forţă.

Câmpul tău de forţă reprezintă cine eşti tu. Suma energiei. Dacă acea energie e distorsionată, vlăguită sau epuizată în vreun fel, ea devine un instrument mai puţin util, pentru ca o altă energie să treacă prin el.

El nu mai este întreg. E o vioară dezacordată. Energia este arcuşul care produce sunetul, pe măsură ce iese afară. Atunci când corzile sunt slabe, armonia rezultată nu are o tonalitate vindecătoare.

Prin urmare, trebuie să-ţi acorzi acel răgaz de a te armoniza... pur şi simplu, ajungând în centrul stării de a fi una cu cine eşti. Vei începe să faci mai bine acest lucru, pe măsură ce ziua se desfăşoară – iar, la finalul, ei vei descoperi că nu eşti atât de extenuat. Dimpotrivă, vei fi mai energizat.

În privinţa acelor intervale mici de timp pe care ţi le rezervi între clienţi, vei constata că eşti absolut rapid capabil să ajungi în acea stare de centrare, cu cât exersezi mai mult. Acest lucru nu trebuie să dureze ore.

Ai nevoie doar ca în acel moment să fii singur. Iar apoi mergi înviorat şi ca nou, la următorul tău pacient, fără bagajul de prisos, rămas de la pacientul anterior.

Dacă intri în camera de vindecare, având bagaj în plus de la administrarea cabinetului sau de la lucrurile din viaţa lumească de zi cu zi, e necesar să te ocupi de acele lucruri ca să-ţi poţi trata clientul. Este ceva ce trebuie exersat. Nu există manuale cu explicaţii despre aceste lucruri.

Ce este, deci, descoperirea de sine? Pentru ca descoperirea de sine să-ţi devină mai clară, trebuie să te descoperi pe tine însuţi, acordându-ţi câteva momente ca să te retragi într-o încăpere pentru un timp şi să îndepărtezi zgomotul excesiv din viaţa ta. Odată ce este rezolvat acest lucru, doar *atunci* aş intra în tărâmul energiei persoanei care urmează.

Atunci când viaţa ta îşi urmează cursul şi se dezvăluie de la o clipă la alta, nu ai cum să grăbeşti acel proces. Este ca o carte ale cărei pagini sunt întoarse. Atât timp cât tu dai paginile, îţi este bine. Dar dacă vrei să sari la sfârşit şi să citeşti ultimul capitol, acest lucru nu-ţi va face niciun bine.

21

ESTE VORBA DESPRE A CLARIFICA, NU DESPRE A COMPLICA

Ești aici ca să-i descoperi, cu inima ta, pe cei care sunt aici. Îți susținem viața prin intermediul acestui medium. Suntem aici pentru a recunoaște o forță superioară ce trece prin ființa ta. Ea este aici pentru a dezvălui acele idei cele sunt străine celor cu care vii în contact. Viața ta e Ceea Ce Este. Ea poartă cu ea întreaga energie a universului, în forma sa minusculă.

Viața ta recunoaște acest fapt și excelează în a le spune celor care sunt prezenți, să simtă acele forțe din viața lor care îi vor conduce într-un spațiu mai profund. Simțim că viața ta recunoaște Tot Ceea Ce Este, care conține această forță. Există miriade de planuri de energie în jurul vieții noastre. Avem nevoie să înțelegem și să recunoaștem fiecare forță în parte, ca valoare pe care o are în sistemul nostru integrat de energii complexe. Aceste energii modelează un caracter care te susține.

Energia ta simte acea forță, în totalitatea ei. Ea îi permite acelui produs să apară îndeosebi prin mâinile tale. Sentimentele tale despre această energie sunt în contact cu acele entități care îți conduc viața spre înainte. Trebuie să recunoști că procesul de integrare a acestei energii, în modelarea ei prin ființa ta, este un proces foarte complex. El nu e simplist. Acum înțelegi varietatea acestei forțe și ai nevoie să rafinezi energii specifice, pe măsură ce le simți. Există miriade de energii – iar tu, într-un fel,

le tratezi ca pe o forță unică, când, în realitate, există numeroase tipuri de energii diferite într-un mod foarte clar.

Prin urmare, ai nevoie să recunoști acele forțe și să poți cânta acea energie, cât de atent cu putință. Ea se ajustează acum cu precizie pentru tine. Ai nevoie să simți energia specifică, în timp ce curge prin tine. Acest lucru va ajuta cel mai bine persoana cu care intri în contact.

Ceea ce este bine pentru o persoană, nu este neapărat bine pentru toate. Iar tu ai acces la o varietate de forțe. În esență, trebuie să-ți dai voie să creezi cea mai bună forță pentru acea persoană. Ea vine în sufletul tău, în spiritul tău. Ea îți armonizează spiritul, cu spiritul persoanei de care te ocupi.

Uneori simți că nu știi ce să faci cu acei oameni unici, dar trebuie doar să le recunoști viața spirituală și să-i dai voie să-ți direcționeze forța. Ea se va conecta automat. Iar tu vei simți o forță mai mare. E similar cu curentul alternativ și curentul continuu: e foarte distinctiv și diferit. Unii funcționează pe baza unui tip de forță, iar alții acceptă alte energii. Ai doar nevoie să-ți rafinezi capacitatea de a te conecta cu viața spirituală a oamenilor cu care interacționezi.

Ai făcut experiențe în trecut; acum ai nevoie nu neapărat să faci experiențe, ci să te eliberezi de preconcepția despre ceea ce faci și să-ți asculți ritmul interior al vieții. Asta te va ajuta mult mai mult decât încercarea de a proiecta, mintal, un tip de câmp energetic asupra cuiva.

Este vorba despre a clarifica, nu a complica.

Viața ta are multe de oferit acum. Ea ajunge într-un spațiu mai vast, ce îi va permite să vină cu adevărat în contact cu acele forțe. Și mă refer la alte forțe care te vor motiva în diferite domenii. Primește-le cu bucurie, căci ele sunt aici ca să te propulseze spre treapta următoare, pe care îți rămâne să o descoperi.

Ar putea exista momente în care te simți rătăcit. Deconectat de tine însuți. Te-ai putea simți mai puțin centrat, confuz. Confuzia ta face însă parte din proces. Lasă-mă să explic. Acum te afli într-o stare de tranziție și trebuie să renunți la preconcepții, deoarece modifici forma energiei, în timp ce ea vine prin tine. Iar energia va fi intensificată, pe măsură ce te eliberezi de vechiul tău mod de a gândi.

Dacă vorbești dintr-un punct de vedere egocentric, acest lucru are totodată mult de-a face și cu faptul de a-i da voie să se dea la o parte. Trebuie să te concentrezi pe lucrare. Nu trebuie să te concentrezi pe ceea ce rezultă din lucrare.

Altfel spus, este vorba despre a cânta melodia și nu despre a te gândi la public. Ai nevoie să simți cu adevărat procesul a ceea ce faci și nu să te îngrijorezi despre ce fel de efect vei obține din el, din mediu, de la cei cu care intri în contact – acele lucruri care urmau să-ți întărească egoul.

Trebuie să scoți asta din ecuație. Ai nevoie să-ți concentrezi energia asupra conexiunii cu persoana cu care lucrezi și nu să te gândești la rezultat, la reușita sau eșecul momentului respectiv, ori la succesul sau eșecul carierei tale în ce privește reputația ta. Este invers. Uneori pui în ecuație acest lucru, iar el trebuie eliminat. Va apărea, dar nu trebuie să te concentrezi pe el. Concentrează-te pe lucrare; concentrează-te asupra energiei. Dă-i voie să vină, în mod clar, prin tine. Iar apoi, restul se va aranja cum se cuvine.

Ar putea exista momente în care să simți că energia e pierdută. Nu e pierdută; e doar reformulată. Cred că trebuie să înțelegi că procesul va lua o formă constantă, deosebit de ușoară. O mare parte din el are de-a face cu conexiunea cu acea persoană. Dacă nu există conexiunea, energia se blochează. Și nu are niciun efect. Nu o vei simți. Nu va exista nicio conexiune.

Este o înțelegere reciprocă – această vindecare. Să fii vindecare, să vindeci și să vrei să fii vindecat. Energia cu care vine

acea persoană e uneori întunecată. Uneori e foarte trepidantă. Uneori este blindată, agitată; speriată. Iar ceea ce ai nevoie să faci este ca, pe cât de mult poți, să simți starea în care se află acea persoană, să-i simți energia atunci când vine la tine. În acel moment, ai nevoie să te eliberezi de ego. Și nu spun să uiți cine ești. Ci să te eliberezi, ca să înțelegi ce se întâmplă din punct de vedere fiziologic, în acea persoană, în acel moment. E aproape ca și cum devii una cu acea persoană și te vindeci pe tine.

Îi înțelegi durerea. Îi înțelegi neliniștea. O simți. Și apoi energia vine prin tine. Și vă vindecă pe amândoi, în același timp.

Este vorba despre a-ți da voie, pe cât de bine poți, să te unești cu acea energie. Te reunești cu persoana și ai încrederea că, cu cât te reunești mai total cu ea, cu atât mai ușor va curge energia. Așadar, pentru a face asta într-un mod foarte clar, ai nevoie să te retragi din ecuație. Asta, deoarece acel transfer de energie se desfășoară într-un plan foarte profund și, totodată, la un nivel subconștient foarte profund. Deoarece vindeci și mintea. Nu vindeci doar corpul fizic.

Trebuie să înveți cum să elimini din ecuație, procesul tău mental. Asta face parte din aptitudinea ta de a rafina. Dar trebuie să înveți cum să o faci.

Trebuie să înțelegi că acele gânduri produc vibrații. Ele chiar produc vibrații fizice. Și se pot interpune în calea energiei. E ca și cum canalul devine aglomerat. Gândurile îți blochează energia.

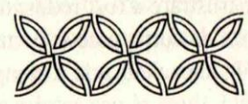

22

DEZVĂLUIE-ȚI SUFLETUL

Inima ta vine aici ca să înțeleagă un sens mai profund al adevărului tău. Ai nevoie să recunoști faptul că inima ta se află în spațiul care îți permite să-ți arăți ființa mai măreață. Sentimentele tale sunt acum susținute pe un alt plan. Energia ta există în această sferă de influență, care e fundamentală pentru înțelegerea ta despre o altă sferă de influență.

Ai voie să acționezi în acest plan. Vei descoperi că recunoști, cu mai multă ușurință, nevoile celor cu care vii în contact. Nu trebuie să te descurajezi, lăsând să intre în ființa ta, energii discordante. E suficient să spun: simte-ți viața, condu-i forța într-o direcție variată și multidimensională.

Sentimentele tale de imperfecțiune par să provină dintr-un simț mai profund al valorii. Trebuie să-ți dai voie să-ți împlinești așteptarea și să-ți dai permisiunea de a duce asta mai departe.

Gradul tău de frustrare a fost redus, dar ai nevoie să filtrezi printr-un alt gen de forță, care-ți permite să descoperi o influență mai mare în capacitatea de a ajunge în sufletul celor cu care vii în contact.

Sunt multe lucruri care trebuie spuse. În numeroase privințe, ne înțelegem pe noi înșine, într-un mod limitat. Și avem nevoie să susținem această înțelegere, ca pe un proces al vieții. Este dezvăluirea unei forțe multifațetate din viața noastră. Pen-

tru ca ființa interioară să radieze spre cei cu care lucrăm, avem nevoie să dăm la o parte exteriorul.

Acest suflet veșnic, care există în structura noastră, e acoperit în multe feluri de capacitatea noastră de a înțelege evenimentele. Suntem în câmpul de forță, din lipsa unei înțelegeri mai bune. Sufletul luptă să-și croiască drumul prin asta, iar noi îl ținem izolat, ca să ne păstrăm un sentiment de siguranță. Multora li se pare periculos să-și arate sufletul altor oameni. Atunci devenim cel mai vulnerabili. Iar în lucrarea ta, asta e ceea ce ai nevoie să faci; ai nevoie să-ți dezvălui sufletul.

Nu e un proces simplu. Iar această înlăturare a egoului e un proces veșnic. Altruismul trebuie să radieze prin ființă. El poate ajunge în ea, fără interferență din partea altor părți din energie sau structuri ale minții. Mintea ta interferează cu procesul. Acțiunea continuă de a dezvălui acel suflet, acea prezentare a energiei tale esențiale, a acelei lumini pure, reprezintă sufletul în forma lui cea mai idilică. Odată ce acea forță pură radiază din el, fără a fi refractată de diverse mentalități, ea va curge într-o manieră mai directă, iar tu îi vei putea controla amplitudinea.

Asta, deoarece această amplitudine e cea care acționează nemijlocit, în ființa cu care vii în contact. Tiparul de vibrație, frecvența, se contopește în acea persoană. Noi, toți, operăm pe forme de frecvență variate.

Așadar, pentru a stabili cu adevărat un contact, pentru a avea acea conexiune directă, frecvențele trebuie să se armonizeze. Iar uneori, ori de câte ori apare frustrarea, frecvențele sunt un pic descentrate. Și acela e momentul în care încep să apară perturbații în mintea sau în mediul tău. Frecvența nu s-a armonizat cu cea a persoanei respective. Este întrutotul vorba de acea acordare fină.

Odată ce-i dai voie sufletului, acelei purități lipsite de ego, să iasă la lumină, el este un numitor comun, care are capacitatea

de a se contopi automat cu frecvența persoanei pentru care faci litezi vindecarea.

Sarcina ta în acest proces este să înlături scuturile; să înlături mintea; să înlături mecanismele de control, tehnicile pe care le ai în acest plan. Lasă-le să plece! Lasă-le să facă parte dintr-un exterior care nu are *nimic* de-a face cu tine. Și prezintă-ți acel suflet în încăpere. El va face *automat*, lucrarea. Acea energie reprezintă limbajul universal, comun, al cosmosului. E înțeles imediat și este simțit în mod intrinsec.

În multe cazuri, în aceste planuri de energie, egoul reprezintă identitatea. El îi dă o stare de separare, o formă, fapt care este esențial pentru a funcționa în acest plan. Ne este greu să înțelegem conceptul că suntem cu toții unul. Iar dacă am înțelege că *suntem* cu toții unul, nu ar mai exista lecțiile care trebuie să fie trăite.

Egoul ne dă identitatea, pentru a trăi lecția referitoare la un punct de vedere foarte exact. E ca și cum am privi situația, printr-o fereastră foarte exactă. Acel cadru din fereastră este egoul nostru. El ne dă forma prin care să privim, din perspectiva foarte pătrunzătoare a *acelui* aspect, al *acelei* probleme. Seamănă foarte mult cu situația în care există orizontul și există perspectiva întregului univers. Egoul devine un telescop prin care vedem aspecte foarte exacte din acel univers. În funcție de gradul de conștiență, el stabilește cât de mult poate fi văzut prin acel telescop, dacă el e difuz, dacă e colorat în roz sau dacă refractă lumina într-un mecanism foarte distorsionat.

Ceea ce exersăm și ceea ce ne „procesăm" să fim capabili să facem, este să privim prin acel telescop, la *acel* aspect din acest plan, având o viziune clară și neobstrucționată. Iar lecția aceea devine parte din această experiență, prin intermediul egoului, care e acel telescop ce vede acel eveniment specific din acest plan. Și care ia din acel eveniment, lecția. Aceasta devine o parte din experiența mai vastă.

Așa că, egoul înseamnă mai mult. El este un vehicul în care trăim experiența identității, dintr-un punct de vedere foarte exact.

În ultimă instanță, el este o reamintire a lucrurilor demult trecute. Este o aducere aminte despre ceea ce suntem cu adevărat, din ce facem parte cu adevărat. Iar asta face parte din lecție. O parte din lecție e să ne naștem cu acest telescop. Dar să te naști cu un telescop și să dobândești înțelepciunea, cu ajutorul acestor evenimente deosebite, ca să recunoști faptul că telescopul este, în ultimă instanță, depășit.

Ne putem antrena viața ca să vedem fără ajutorul lui, iar ceea ce vedem este mai clar. Dar începem prin a ne focaliza pe lucruri exacte. Și, în cele din urmă, sufletul nostru dorește să vadă, să vadă cosmosul, în funcție de ceea ce am văzut.

Să spunem că ai o serie de evenimente în viața ta, în care la un moment dat vizualizezi o experiență foarte ciudată și neobișnuită, în care cineva moare, de exemplu, iar tu nu înțelegi deloc de ce s-a întâmplat acel eveniment – iar apoi te întorci și privești la altceva, poate la o căsătorie, poate pe cineva care călătorește cu trenul sau care vorbește la telefon, însă nu știi cine, nu știi unde, nu știi de ce. Știi, o serie de întâmplări, în care vezi prin telescopul tău lucruri exacte, ce se produc fără a avea un context.

În cele din urmă, vine un moment în care aceste experiențe urcă în spirit, pentru a recunoaște: *Există o vedere mai de ansamblu, pe care vreau să o văd dintr-odată. Am nevoie să înțeleg de ce asta, asta și asta. Și nu o mai pot face cu ajutorul unei perspective foarte înguste, cu ajutorul acestei tehnici. Am cunoscut-o prin intermediul perspectivei. Dar acum am nevoie să o cunosc ca pe un întreg, să o văd fără să fiu restrâns la acel domeniu specific, din viața mea.*

Așadar, căutăm să putem vedea imaginea de ansamblu. Iar atunci când facem acest lucru, trebuie să punem telescopul

jos şi să avem încredere că o vom vedea cu sufletul. E posibil să pară puţin complicat, dar porneşte de la microcosmos şi ajunge la macrocosmos.

Scopul pentru care ţi se dă acel gen de vedere telescopică limitată este ca să o depăşeşti. Este capacitatea de a dori înţelepciunea, de a vedea imaginea de ansamblu. Ştii, e ca un săritor în înălţime, care trebuie să treacă peste ştachetă. Ştacheta e acolo, pentru ca persoana să poată sări peste ea. Ea devine obstacolul, iar săritura peste ea devine răsplata. Ni se dă un ego. Răsplata vine atunci când ne putem elibera de el, ca să vedem perspectiva mai vastă.

Nu ne naştem cu capacitatea de a vedea imaginea mai vastă, deoarece nu dobândim nicio cunoaştere experienţială din asta. Întregul proces de aici, din acest plan, în special de pe Pământ, e să înţelegem compasiunea fiinţelor umane, să înţelegem că suferinţa cuiva este, în esenţă, suferinţa noastră. Că atunci când un copil plânge într-o ţară, altcineva varsă lacrimi în altă ţară, din acea cauză. Chiar atât suntem de conectaţi. Iar în procesul descoperirii acelui adevăr – că suferinţa unei persoane înseamnă suferinţă pentru mulţi oameni – dobândim compasiune şi înţelepciune, pe care le ducem în lumile noastre. Pentru a vedea imaginea de ansamblu, avem nevoie să urmăm calea experienţei. Dacă fiecăruia i s-ar da imediat imaginea de ansamblu, nimeni nu ar aprecia-o şi nici nu ar înţelege procesul necesar pentru a vedea imaginea de ansamblu. Nimic nu este câştigat în confortul obţinut automat şi nici nu poate fi apreciat.

Importanţa faptului de a fi prezent în momentul de acum este o acceptare şi o apreciere a acelei forţe vitale care există acum, care e aici, în această clipă – a faptului că ai fost înzestrat cu o energie care se manifestă în carne şi oase, respiră şi trăieşte. El nu înseamnă să nu apreciezi mecanismul, ci să te bucuri şi să-l sărbătoreşti. Aceasta este *adevărata* garanţie a faptului de a cădea de acord cu un anumit gen de iluminare din

acest plan – că în absolut fiecare clipă pe care o trăim, există o bucurie şi o celebrare extraordinară, care trebuie apreciate. În fiecare clipă. *Fiecare* clipă. Nu doar din când în când.

Într-un fel, facem o diferenţă între ceea ce considerăm a fi momente fericite, extraordinare şi momente triste. Le compartimentăm oarecum, ca fiind experienţe dezirabile şi experienţe indezirabile.

Nu există experienţe indezirabile, dacă îţi deschizi sufletul faţă de ele. În fiecare experienţă se află germenele unei înţelepciuni extraordinare – *dacă* el este cules, *dacă* este recunoscut.

Aruncăm ceea ce considerăm a fi material lipsit de valoare, fără să-l privim mai atent, fără să recunoaştem învăţătura extraordinară ce rezultă din fiecare experienţă. Suntem foarte critici – iar asta provine din ego. Totul depinde de punctul pe care focalizăm acel telescop, de locul în care ne trimitem lumina.

Sunt miriade de motive pentru care o persoană se îmbolnăveşte. Vreau să spun, dintr-un punct de vedere fiziologic, ai putea vorbi despre transfer de energie… Dar, ştii, experienţa suferinţei e adesea interconectată cu cei din preajma ta. Face parte din lecţia ce trebuie dusă la bun sfârşit.

Pentru cineva care trece printr-o criză foarte debilitantă, provocată de cancer, în acel proces este învăţată o lecţie – o lecţie la care s-a angajat anume, atunci când a venit în acest plan, ştiind prea bine că ea face parte din călătorie, că va trebui trecut prin ea.

Acest gen de boală le este însă de folos şi celor care sunt în preajma acelei persoane. O persoană care este foarte bolnavă dobândeşte uneori o înţelegere de sine mai profundă, dacă acea alegere este făcută în acea boală – apreciere mai profundă a forţei vitale în sine, a cărei valoare a fost subestimată înainte de boală. O nouă schimbare a valorilor, pe măsură ce înaintează prin boală.

Unii oameni nu ajung niciodată la stadiul în care învaţă lecţia, în care apreciază însăşi capacitatea de a mai inspira o gură de aer, în acest plan. Acea gură de aer este o mare realizare; căci e ceva de o bucurie şi de o frumuseţe nemărginită, să poţi face acest lucru în acest plan. Prin urmare, o parte din el este procesul oamenilor care reuşesc să înveţe să-şi aprecieze natura. De asemenea, uneori e posibil ca, atunci când eşti bolnav, pe măsură ce treci prin boală, să te simţi mai bine decât te-ai simţit vreodată până atunci. Este o curăţare a unei energii „rele", care e eliminată în proces; este o purificare a eului, la un nivel profund. În structura fiinţei există impurităţi ce trebuie eliminate, în ceea ce priveşte sursa energiei. Ea trebuie purificată. Boala facilitează acel proces.

Boala are o cauză. Există totodată şi acele boli în care oamenii sunt receptorii negativităţii pe care au trăit-o, de care se agaţă cu putere şi prin care au trecut în acest plan, prinzându-i în plasa ei.

Cancerul este un prim exemplu în acest sens, în care oamenii au dat dovadă de negativitate, într-o forma fizică foarte pură – până în punctul în care ea trebuie extirpată din ei. Ştii, asta nu înseamnă că orice persoană care suferă de cancer a fost o persoană negativă şi s-a agăţat de acea negativitate. O parte din ea există din necesitatea de a cunoaşte o altă latură a unei probleme. Mai există apoi acele boli cauzate de faptul că oamenii se cramponează, cu înverşunare, de o energie negativă care a survenit în viaţa lor şi de care nu şi-au dat niciodată voie să se elibereze.

Vezi, procesul de vindecare devine foarte complicat, deoarece ai de-a face cu o varietate, cu miriade de forme diferite de expresie, care sunt manifestate în acest plan. Nu există o singură cauză a bolii. Unii trec prin lecţii. Unii se agaţă de energii vechi. Capacitatea ta, natura ta, natura ta înnăscută, acea lumină

a sufletului curat este cea care recunoaşte zona pe care oamenii trebuie să o vadă şi asupra căreia îşi proiectează lumina.

Unii oameni trebuie să dea drumul la acea energie. Unii trebuie să aibă un câştig mare din înţelegerea validităţii şi a darului extraordinar care este viaţa. Aşa că, atunci când sufletul tău profund este dezvăluit şi îşi revarsă lumina, el recunoaşte automat natura bolii.

În multe cazuri, bărbaţii, femeile, copiii care vin la tine au fost la medici, au încercat diverse forme de terapie şi tratament; au încercat metodele convenţionale. Ei sunt acum constrânşi să pătrundă în domeniul spiritual. Sunt constrânşi să intre în el. Nu li s-a mai dat altă opţiune. Asta e lecţia lor – să vină în contact cu viaţa lor spirituală, la un nivel subconştient mai profund, să aprindă acea lumină. Şi, da, unii pricep. „Înţeleg." Odată ce acea înţelegere, acea conexiune este făcută, nu mai e nevoie de boală. Ea este înlăturată.

Cuvinte ca *dezirabil, indezirabil, util, inutil, bun, rău* sunt funcţii ale egoului. El are legătură cu nevoia noastră de a face să ajungem la fericire relativă, cum e în situaţia fericirii relative, versus fericirea absolută. Fericirea relativă se referă la: *Această experienţă e mai bună decât acea experienţă. Această sumă de bani e mai bună decât acea sumă de bani. Această maşină e superioară acelei maşini.* Iar oamenii urmăresc acest gen de fericire relativă. *Dacă aş avea mai mult decât au ei…* totul e relativ.

Compară asta cu fericirea absolută – fericirea care izvorăşte din interior, din însăşi sursa sufletului, care recunoaşte faptul că fiecare secundă din această experienţă are valoare. Ea nu se referă la ceea ce a venit înainte… la ceea ce o să vină în viitor. Ea este o piatră preţioasă, întrucât există acum.

23

NU PUTEM FACE PROGRESE, PREAMĂRIND CEEA CE NE DIFERENȚIAZĂ

Cu siguranță că Eric are capacitatea de a transmite cumva această energie, altor oameni. Trebuie să se înțeleagă că este vorba despre calitatea armoniei și energiei care e transmisă, care e antrenată prin aceşti oameni, astfel încât ei să-şi poată adapta armonia la univers, astfel încât ei să-şi poată ajusta viața interioară, muzica lor interioară, să o audă și să-şi amintească că suntem cu toții unul.

Această predilecție a ființelor umane, de a descoperi cât de diferite sunt, cât de deosebite sunt, are de-a face, în totalitate, cu egoul. Acel eu care ne ține cu rădăcinile în acest plan. Acum am reușit să „creăm" cât de diferiți suntem toți. Iar în acea diferență ,apare dizarmonia.

În prezent avem nevoie să ne concentrăm energia pe cât de asemănători suntem, pe cât de multe similitudini avem, care pot fi împărtășite. Cât de asemănători suntem toți, în ceea ce privește bucuria, durerea, suferința și buna dispoziție. Avem nevoie să împărtășim acum, aceste informații.

Nu putem face progrese, preamărind ceea ce ne diferențiază. Am făcut asta.

Ne aflăm acum într-o stare de masă critică. Din cauza individualităților noastre variate și distincte, suntem atât de izolați, încât suntem în stare să distrugem pe altcineva, sperând sau gândind că am avut de câștigat din asta. Vorbesc despre terorism;

vorbesc despre crimele din ură… și orice lucru de acest gen. Că, într-un fel, dacă putem elimina o reflectare de-a noastră, vom deveni mai întregi. Este un punct de vedere absolut deformat. În cuvintele lui John Donne*, „Clopotul bate pentru tine".

Prin urmare, acesta e lucrul pe care trebuie să-l recunoaștem. Iar parte din conectarea stringurilor, atunci când ele au venit prima oară la Eric, a fost recunoașterea faptului că suntem cu toții unul, într-un sens ombilical, fiind conectați la aceeași forță. Similar cu reconectarea stringurilor. Deoarece am pierdut acea conexiune, înțelegerea faptului că măreția fiecărui om este bazată pe măreția celeilalte persoane, prin recunoașterea măreției ei și nu a incapacității ei.

Este o trezire, o reamintire, deoarece oamenii sunt foarte rupți de creația lor.

Unii ar putea întreba de ce am pierdut amintirea, dacă tot trebuie să ne reconectăm sau să trezim amintirea. Ceea ce cred eu că s-a întâmplat de fapt este că, de-a lungul secolelor, oamenii s-au rătăcit în această existență și e foarte greu să te descurci cu toată această gândire liniară. Dar este foarte dificil aici, în acest plan.

Odată cu trecerea timpului, a generațiilor, oamenii au procreat în acest colț, până în punctul în care acum oamenii se oferă voluntari pentru a coborî aici și a-i reconecta. Asta, deoarece, lăsați să acționeze potrivit dorințelor sau înclinațiilor lor, au ajuns să fie separați. Au pierdut conexiunea; au simțit că ea nu are valoare.

Iar acum, „cei iluminați" (îmi displace acest termen) – oamenii care sunt dornici să depună efort pentru a recunoaște

* John Donne (1572 – 1631), poet englez, cel mai important reprezentant al Școlii metafizice, renumit predicator din secolul al XVII-lea. Citatul face parte dintr-o poezie scrisă de Donne, *For whom the bell tolls (No man is an island)/Pentru cine bate clopotul (Nimeni nu e o insulă)*. N.tr.

și a retrezi în masele de oameni, conexiunea lor cu Tot Ceea Ce Este – aceasta e sarcina lor, acum.

Acest lucru se rezumă, pur și simplu, la a recunoaște că toate creaturile au în ele o măreție înnăscută. Iar suferința uneia este suferința întregii omeniri. Există o cale pentru fiecare ,de a fi vesel și de a nu depinde de ceea ce eu numesc fericire relativă. Acea fericire este legată de faptul că ai sau nu mai mult sau mai puțin decât un alt individ, în ce privește bunuri materiale, putere de atracție sau toate celelalte poziții sociale care au fost create. Fericirea relativă este o energie foarte distructivă. Fericirea absolută, care vine din interior, care este produsul recunoașterii acelei conexiuni – *aceasta* este veșnică. Ea nu e dobândită pe seama altcuiva. Este recunoașterea vieții însăși. Atunci când oamenii își dau voie să retrăiască asta, ei recunosc bucuria existentă în toate.

În iluzia multor oameni, prosperitatea e cea care, pe undeva, le va aduce fericirea financiară. Asta înseamnă pentru ei, prosperitatea.

Pot fi fericit acum, pentru că acum pot cumpăra casa care îmi va aduce fericire. Știu mulți oameni singuri, care au case foarte mari.

Hai să vorbim mai degrabă despre trăirea bucuriei. Hai să trecem la conceptul de *bucurie.* Trebuie să ne îndepărtăm de oamenii care consideră că prosperitatea înseamnă *O, mi-e teamă să devin cu adevărat prosper, pentru că, știi, nu merit* – iar totul este confundat cu problemele de respect de sine.

Am fost plasați pe această planetă, pentru a cunoaște bucuria. Pentru a înțelege frumusețea, profunzimea, emoția experienței vieții. Pentru a o întrupa perfect, pentru a deveni veseli în ea – și, făcând astfel, pentru a deveni plini de compasiune față de ceilalți oameni. Asta e tot.

Nu trebuie să asociem acel termen de *prosperitate,* cu faptul de a ne bucura de această existență. Prosperitatea și bu-

curia sunt două subiecte separate. Bucuria nu are preț. Poți fi la fel de fericit – dacă ai codul în viața ta – poți fi la fel de fericit în acest plan, în această existență, în această clipă, pe cât vei fi în toată viața ta, dacă alegi asta. Dacă alegi asta. Azi poți fi mai fericit decât vei mai fi vreodată, dacă alegi asta.

Necazul e că noi căutăm în locurile nepotrivite, ceea ce considerăm a fi bucurie – și că am crezut în alte concepte în care socotim că e trăită bucuria. Sau ne îndoim de bucuria pe care o simțim, considerând că nu e validă și că nu are valoare socială. Așa că, ideea principală de aici este: bucuria e ceva care există, care se poate produce înăuntrul tău și care poate fi o parte din Lumină, în fiecare clipă a vieții tale, dacă alegi să trăiești așa. Iar atunci când o simți, orice alt lucru este rezolvat. Nu trebuie să-ți faci griji. Toate vor fi rezolvate pentru tine, deoarece devii această Lumină strălucitoare. Oamenii vor dori să fie acolo, cu tine.

Ceea ce faci, misiunea ta, este o sarcină de a deschide uși pentru oameni. Îi ajuți să-și vadă potențialul. Faptul că păşesc sau nu pe ușă este alegerea lor, drumul lor, misiunea lor. Ei vin la tine, ca să găsească o alternativă. Tu le-o arăți. Faptul că păşesc pe ușă reprezintă, în totalitate, drumul lor – mai exact, *dacă* îl pot accepta.

Toți avem capacitatea de a ne vindeca. Toți avem acea energie. Noi, toți, facem parte din toată acea energie. Tu le aduci aminte de asta. Le arăți. Îi însufleţești. Faptul că ei merg mai departe sau nu; depinde de cât de mare e scutul din jurul ființei lor. În mod sigur vei vedea oameni care vin la tine și sunt total închiși. Iar tu le spui: „Fii atent. Aici e o mică fisură de potențial. Vrei să treci prin ea, cu mine? Te voi ajuta pe tot parcursul."

Unii vor spune „Da", iar alții vor spune, „Nu simt nimic", deoarece nu pot să-și *dea voie* să simtă. Dar tu ai aruncat totul în amestecul de energii. Ei *vor fi* o parte din el. Ei îl simt. Indiferent că neagă sau nu. Va fi cu ei. Acel transfer pe care li-l oferi este

foarte real. Ei îl iau cu ei. Aşa că, fie că sunt pregătiţi peste o oră, fie că sunt pregătiţi în viitor, este cu ei. E drumul lor.

Tu le spui: „Eşti Ceea Ce Este; ai acest potenţial. Uite, energia asta care trece prin mine, la tine, *e* deja în viaţa ta. Doreşti să o activezi? Te voi ajuta să o activezi."

Fluxul energiei tale prin ei, *le* activează forţa vitală. El luminează ungherele întunecate din viaţa *lor*. Le luminezi existenţa. Faptul că pot sau nu pot înţelege şi accepta acest lucru este alegerea lor. Dacă vor să recunoască măreţia care se află înăuntrul lor – şi unii nu o vor face – prin însuşi faptul că ai adus-o în mediul lor, vor trebui să se ocupe de ea, cândva. Le-ai dat potenţialul de a vindeca. Şi îi poţi ajuta să se vindece. Dar ei *vor* să fie vindecaţi? Atunci, trebuie să treacă prin procesul personal, cu ea.

Trebuie acum să se ocupe de ea, într-un fel sau altul, pentru că ea există; o simt. *Am o stare plăcută, trăind acest sentiment? Nu o am? Chiar vreau să rămân unde sunt? Vreau să merg înainte?* Dintr-o dată, trebuie să se ocupe de o întreagă serie de întrebări, deoarece mulţi oameni se simt foarte confortabil cu boala lor. Ea îi hrăneşte într-un mod foarte ciudat, negativ. Adesea, ei au parte de multă acceptare, datorită bolii lor. Atenţie. Tu le ceri să renunţe la o mare parte din acea încercare, ca să o înlocuiască cu o forţă mai pozitivă, când ei s-au obişnuit foarte mult să-şi primească atenţia, aprecierea de sine, dintr-o energie negativă – o boală, o afecţiune handicapantă.

Ca în orice fel de evoluţie, atingi platouri în viaţa ta, pe diverse niveluri, în care poţi gestiona şi asimila foarte mult – iar acest lucru continuă, până când depăşeşti acel nivel, trecând la un nivel superior. O provocare există doar pentru a îngădui ca viaţa acelei persoane să simtă adevărul. Acest lucru face parte din procesul ei – să învingă dificultăţi, să continue, să învingă dificultăţi, să continue. Dacă nu ar fi avut această provocare, nu s-ar fi putut extinde niciodată.

Provocarea reprezintă pentru ea *ocazia* de a-şi dezvălui viaţa. *Nu* este nici răspunsul şi nici rezultatul. E ceea ce-i permite procesului să continue. Ea consideră că asta se întâmplă din cauza provocării – dar e din cauză că viaţa i se deschide şi informaţii importante vin prin ea.

E foarte dificil. De fapt, la toţi clienţii care vin la tine – bolile, malformaţiile sau provocările lor există doar în scopul evoluţiei lor. Ei sunt motivul pentru care uşa se deschide. Aşadar, pe multe niveluri, ei sunt foarte norocoşi – chiar dacă nu pot înţelege că au această experienţă, pentru ca ea să le îngăduie să simtă o forţă vitală mai puternică.

Trebuie să-ţi dai voie să ai încredere în forţa ta vitală – şi nu să o ghiceşti. Ai încredere în intuiţia ta. Ea este o însumare a întregii tale existenţe. Este o *vastă* bibliotecă de informaţii.

Devenim orbi faţă de ea, atunci când ne închidem accesul la biblioteca noastră. Ea încorporează toată acea existenţă, toată acea muncă, în *acest* moment unic din timp. Iar faptul de a respira prin ea şi de a lăsa *acel* canal să vină să producă genul de *forţă* care va modifica existenţa… asta va schimba vieţi.

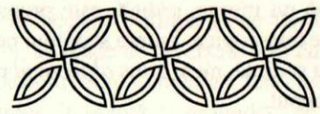

Dr. Eric Pearl şi Frederick Ponzlov

foarte real. Ei îl iau cu ei. Aşa că, fie că sunt pregătiţi peste o oră, fie că sunt pregătiţi în viitor, este cu ei. E drumul lor.

Tu le spui: „Eşti Ceea Ce Este; ai acest potenţial. Uite, energia asta care trece prin mine, la tine, *e* deja în viaţa ta. Doreşti să o activezi? Te voi ajuta să o activezi."

Fluxul energiei tale prin ei, *le* activează forţa vitală. El luminează ungherele întunecate din viaţa *lor*. Le luminezi existenţa. Faptul că pot sau nu pot înţelege şi accepta acest lucru este alegerea lor. Dacă vor să recunoască măreţia care se află înăuntrul lor – şi unii nu o vor face – prin însuşi faptul că ai adus-o în mediul lor, vor trebui să se ocupe de ea, cândva. Le-ai dat potenţialul de a vindeca. Şi îi poţi ajuta să se vindece. Dar ei *vor* să fie vindecaţi? Atunci, trebuie să treacă prin procesul personal, cu ea.

Trebuie acum să se ocupe de ea, într-un fel sau altul, pentru că ea există; o simt. *Am o stare plăcută, trăind acest sentiment? Nu o am? Chiar vreau să rămân unde sunt? Vreau să merg înainte?* Dintr-o dată, trebuie să se ocupe de o întreagă serie de întrebări, deoarece mulţi oameni se simt foarte confortabil cu boala lor. Ea îi hrăneşte într-un mod foarte ciudat, negativ. Adesea, ei au parte de multă acceptare, datorită bolii lor. Atenţie. Tu le ceri să renunţe la o mare parte din acea încercare, ca să o înlocuiască cu o forţă mai pozitivă, când ei s-au obişnuit foarte mult să-şi primească atenţia, aprecierea de sine, dintr-o energie negativă – o boală, o afecţiune handicapantă.

Ca în orice fel de evoluţie, atingi platouri în viaţa ta, pe diverse niveluri, în care poţi gestiona şi asimila foarte mult – iar acest lucru continuă, până când depăşeşti acel nivel, trecând la un nivel superior. O provocare există doar pentru a îngădui ca viaţa acelei persoane să simtă adevărul. Acest lucru face parte din procesul ei – să învingă dificultăţi, să continue, să învingă dificultăţi, să continue. Dacă nu ar fi avut această provocare, nu s-ar fi putut extinde niciodată.

128

Solomon vorbeşte despre reconectarea vieţii tale

Provocarea reprezintă pentru ea *ocazia* de a-şi dezvălui viaţa. *Nu* este nici răspunsul şi nici rezultatul. E ceea ce-i permite procesului să continue. Ea consideră că asta se întâmplă din cauza provocării – dar e din cauză că viaţa i se deschide şi informaţii importante vin prin ea.

E foarte dificil. De fapt, la toţi clienţii care vin la tine – bolile, malformaţiile sau provocările lor există doar în scopul evoluţiei lor. Ei sunt motivul pentru care uşa se deschide. Aşadar, pe multe niveluri, ei sunt foarte norocoşi – chiar dacă nu pot înţelege că au această experienţă, pentru ca ea să le îngăduie să simtă o forţă vitală mai puternică.

Trebuie să-ţi dai voie să ai încredere în forţa ta vitală – şi nu să o ghiceşti. Ai încredere în intuiţia ta. Ea este o însumare a întregii tale existenţe. Este o *vastă* bibliotecă de informaţii.

Devenim orbi faţă de ea, atunci când ne închidem accesul la biblioteca noastră. Ea încorporează toată acea existenţă, toată acea muncă, în *acest* moment unic din timp. Iar faptul de a respira prin ea şi de a lăsa *acel* canal să vină să producă genul de *forţă* care va modifica existenţa… asta va schimba vieţi.

129

24

NU ÎȚI LIMITA DEFINIȚIA LEGATĂ DE CE ESTE SUCCESUL

Folosesc uneori cuvinte precum *bun, rău, mai bun, mai rău, util, inutil, pozitiv, negativ,* pentru că ele fac parte din vocabularul acestui plan. Aceste cuvinte fac parte din acea experiență. Le folosesc pentru a putea comunica, în măsura în care pot găsi cuvântul potrivit...

Nu există ședințe bune sau ședințe proaste. Este vorba mai mult despre obiectivele tale prestabilite. Are legătură cu faptul că ți-ai atins sau nu ți-ai atins obiectivul. Acest lucru chiar devine relativ. Altfel spus, pe baza punctului tău de vedere telescopic, îi *impui* un anumit obiectiv, ședinței pe care o faci – ca de exemplu: *La încheierea acestei ședințe, această persoană va putea umbla.* Așa că faci ședința, iar dacă persoana respectivă nu merge, ședința este proastă. Iar pe baza perspectivei tale telescopice, asupra scopului pe care ți l-ai stabilit pentru acea ședință, nu ai atins *obiectivul* pe care l-ai avut în vedere, la început.

Haide să privim însă acest lucru, astfel: Poate că a fost dobândită o altfel de înțelegere, care nu are nicio legătură cu obiectivul pe care i l-ai impus acestei ședințe. Din *acest* punct de vedere, a fost o ședință *bună*, deoarece a fost atins un obiectiv de alt gen.

Dacă ei nu își fac lecția, asta nu înseamnă că pentru ei a fost o experiență proastă, deoarece poate că acum trebuie să înlăture mai multe lucruri referitoare la înțelegerea pe care o au

despre principiile de bază ale acestui plan. Poate că trebuie să caute mai în profunzime. Poate trebuie chiar să exploreze. Este excelent pentru ei! Deoarece acum vor trebui să-și parcurgă și *mai* hotărâți, călătoria – iar asta le va întări caracterul și îi va face *și mai* puternici.

Așa că, în această privință, da, nu există ședințe proaste. Există ședințe care nu sunt încununate de succes, în funcție de ceea ce stabilești la începutul lor.

Dacă, la început, definești succesul într-un anumit mod, asta înseamnă că la sfârșitul ședinței se va întâmpla „asta" – dar dacă nu se întâmplă, prin definiție, ți-ai dat voie să gândești că ai eșuat, deoarece ai stabilit dinainte ce înseamnă succesul. Nu funcționează întotdeauna așa – și nici nu te poți gândi la succes, în termeni specifici. Așadar, chestiunea în discuție este să nu-ți limitezi, în mod automat, definiția despre succes.

Ce este succesul? La tine vor veni oameni care au boli foarte specifice. Motivul pentru care vin, depinde și el de procesul prin care trebuie să treacă. E posibil ca boala să dispară. Poate că există numeroase procese.

Sunt multe lucruri pe care ei trebuie să le ia în considerare, înainte de această ședință. Chiar dacă e posibil ca, la sfârșitul ședinței, să scape de diversele boli cu care vin la tine, ei *vor* simți încotro trebuie să meargă, lucrarea pe care trebuie să o facă, deoarece, în esență, tu te vindeci pe tine. Iar energia ta le stimulează, într-un fel, acel proces. Ea răspândește lumina asupra locului în care ei au de mers.

Unii oameni nu vor putea privi acea lumină. Unii nu vor să vadă ce au de făcut, resping acel lucru și se strâmbă, spunând: „Nu, nu merg acolo".

Procesul de vindecare este, cu adevărat, o înțelegere reciprocă la care ajungeți amândoi. Tu poți radia Lumina; faptul că ei sunt sau nu sunt gata să o primească sau să o vadă – ori să fie dor-

nici să treacă prin procesul care îi va conduce în punctul în care își vor arunca cârjele și vor merge – depinde, în totalitate, de ei.

Tu poți doar să radiezi Lumina. Poți doar să le-o arăți. Depinde doar de ei dacă sunt pregătiți să fie vindecați, dacă au învățat din acea boală, lecția de care au nevoie... iar unii nu vor să învețe imediat.

Asta nu e o judecată. Asta înseamnă că ei au nevoie de experiențe mai profunde. Trebuie să lupte mai îndârjit. Poate că au nevoie să sufere mai mult, înainte de a ajunge la stadiul în care acceptă: „Ei bine, acum sunt gata să mă ocup de asta". Unii oameni rezolvă totul, în momentul morții. Și își ating iluminarea, exact în acea clipă, la ultima lor suflare. Iar în acel moment, viața lor este un succes și au înțeles lecția.

Așadar, chiar și în moarte, chiar și în acel proces, există o înțelepciune extraordinară de câștigat – și multă bucurie.

Apoi ne reîncarnăm. Și învățăm ceva mai mult.

25

FAPTUL IMPORTANT E CĂ ÎNAINTEZI

Putem simți cum inima ta se manifestă în viața noastră. Îți înțelegem integritatea și vom face parte din Ceea Ce Este. Îți înțelegem nevoia de a interacționa cu cei care sunt în contact cu forța ta. Viața lor e prezentă în spațiul care le este necesar ca să-și înțeleagă sinele superior.

Sentimentele tale pentru ei sunt acordate într-un grad mai mare și ai găsit o cale de a ajunge în viața lor, care nu a existat înainte. Vei descoperi că, pe măsură ce-ți continui lucrarea, vei atinge un grad mai mare de perfecțiune, în atragerea cu atenție, a energiei, spre zonele foarte exacte. Acel canal va deveni foarte direcțional în ceea ce privește modului în care e folosită energia. Ea nu va fi transmisă automat prin entitate, ci va fi transmisă cu foarte mare precizie. Acea intensitate a focalizării îi va fi de mai mare folos vieții celui care o primește, în ceea ce privește procesul de vindecare

Astfel că devine mult mai specifică câmpului lor de forță. Ea va vindeca acele zone în care există lipsuri legate de totalitatea ființei lor. Trebuie să recunoști unde se află acele zone, în persoana respectivă. Energia multor oameni se scurge din ei într-un fel ciudat, difuz. Iar tu vei fi mai capabil să oprești acest lucru. Fiecare ființă umană are un înveliș invizibil – un înveliș secundar, exterior corpului – pe care tu cauți să-l faci să fie desăvârșit.

Există un plan de existență, planul palpabil şi în jurul lui se află câmpul energetic. Iar acel câmp are o formă definită. În unele zone, câmpul s-a deschis şi lasă să se împrăştie energia în afară, în mediul înconjurător, iar în acele zone el nu este întreg. Iar ceea ce poți face tu, este să găseşti acele zone în care pare să existe o slăbiciune, aproape o ştirbitură.

În timp ce-ți mişti mâinile deasupra acelei senzații aparent consistente, pe care o întâlneşti, în timp ce simți câmpul de forță al persoanei, vei găsi zone în care el devine foarte slab – aproape ca un fel de supă groasă – cam aşa îl percepi – prin care poți trece.

Referitor la instruirea ta – acesta este un proces. Şi ai nevoie să găseşti unde sunt acele zone de slăbiciune. Trebuie să fii un participant la proces.

El devine absolut instinctiv. Să simți zona în care există slăbiciune, în ceea ce priveşte viața lăuntrică a pacientului. El devine mai focalizat. Iar tu vei putea focaliza acea energie. Simte-o – în ceea ce priveşte direcția ei foarte clară.

Nu e neapărat un lucru conştient. O vei simți instinctiv. În timp ce lucrezi cu pacientul, îi simți spațiul. Vei descoperi zonele care au nevoie, în mod clar, de ajutor. Mâinile îți vor fi atrase spre ele. Vei simți. Prin urmare, nu e o chestiune de genul: *Păi, cum simt asta? Simt aia?* Lasă-ți mâinile să urmărească corpul fizic. Locul în care ele stăruie, este locul în care trebuie să stăruie. Vei simți asta.

Aş vrea să subliniez un mic aspect, aici. Uneori va veni la tine un pacient care suferă de o boală foarte exact localizată. E posibil ca locul în care se manifestă ea să nu coincidă neapărat cu locul în care trebuie să-ți plasezi mâinile. Ştii, e posibil ca o problemă la un picior, să fie vindecată în partea de sus a corpului. Prin urmare, dacă el se plânge de dureri articulare la gleznă, asta nu înseamnă să te gândeşti că acolo trebuie să-ți plasezi mâinile.

Iar, uneori, oamenii ascultă cuvinte negative, ce rulează într-una în mintea lor. Aceste cuvinte nu sunt ale lor; sunt cuvintele altor oameni. Tu le auzi cum răsună, iar totil devine foarte intens şi complicat, iar oamenii se blochează. Se opresc. Încetează să se mai mişte. Se opresc din drumul pe care îl merg. Se opresc. Rămân nemişcați. Încep să asculte de energia care îi conduce într-un spațiu diferit. E foarte distructiv.

Ori urci în spirală, ori cobori în spirală; ori mergi înainte, ori mergi înapoi. Atât timp cât continui să mergi înainte, te mişti într-o direcție care-ți va asigura iluminarea.

Dar în momentul în care te opreşti, eşti o victimă. În momentul în care te opreşti. Şi aici apare problema. În acest punct oamenii intră într-un conflict foarte mare. Ei încetează brusc să asculte acele voci sau se opresc din cauza îndoielii ori se opresc întrebându-se: *Sunt pe calea cea bună?* Acest lucru e realmente irelevant.

Important e să te mişti, să înaintezi, să te îndrepți spre Lumină. Atunci când te-ai oprit, eşti vulnerabil la tot felul de energii ambiante, ce te pot atrage şi întoarce în cealaltă direcție, pe spirala descendentă.

În ceea ce priveşte universul, lumina reprezintă începutul şi sfârşitul. E Tot Ceea Ce Este. E ceea ce ne hrăneşte pe noi, toți. Ea este cea din care dobândim înțelegerea. Este sursa vieții noastre. Din ea am venit şi la ea ne întoarcem. Suntem unul. Suntem cu toții unul. Suntem cu toții aceeaşi ființă.

În univers există forțe care converg pentru a ilumina şi a conduce mai departe. Ele preiau forma de manifestare care îi este cea mai accesibilă individului. Oamenii cred că îngerii sunt aici ca să-i ajute; atunci, forțele se manifestă într-un mod care este acceptabil pentru aceste ființe umane.

În ceea ce îl priveşte pe individ, este şi o chestiune de receptivitate. Ştii, forțele care există – acele entități care sunt în jurul tău, multitudinea de forțe ce te înconjoară în lucrarea

ta – sunt toate una. Nu există o ierarhie. Nu există sergenți şi locotenenți. Nu există cei care au obiective exacte; cei care au şi cei care nu au aripi. Nu există ghizi care să îndeplinească această funcție. Acestea sunt forțe care se întrunesc pentru a contribui la misiunea proprie individului – şi sunt forțe care au fost cu tine de-o veşnicie şi care s-au manifestat. Unele dintre ele s-au manifestat în forme ce pot fi identificate cu uşurință de persoană... forme pe care ea le poate recunoaşte.

Dacă cineva se află într-o încurcătură şi are nevoie să vadă un înger care să-l ajute să treacă prin următoarea perioadă, prin următoarea dificultate, îngerul va apărea, – întrucât aşa primeşte informațiile, persoana respectivă.

Totul se referă la manifestare; totul se referă la ceea ce este manifestat. Personificarea spiritului, energia care este în jurul tău, alege să se manifeste şi să apară într-un mod mai uşor accesibil. Şi poate că acea energie a găsit cea mai bună cale pentru ea şi alege să se manifeste în acel mod. E o alegere la care persoana va fi receptivă, care îi este uşor accesibilă.

E vorba despre energie. Nu e vorba despre indivizi. Este energia care vine din lumina atotcunoscătoare şi înțelegătoare. Nu e vorba despre personalitate. Energiile devin atrăgătoare, doar pentru ca oamenii să le poată recunoaşte şi accepta.

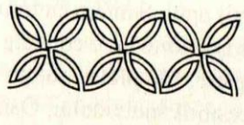

26

RECONECTEAZĂ-TE CU FORȚA SUPERIOARĂ CARE ESTE

Îți simțim energia. Simțim cum energia îşi croieşte drumul cu putere. Înțelegem unde ne aflăm. Asistăm la un flux mai mare de forță. Ne supunem forței care vine prin această ființă. Recunoaştem capacitatea acestei ființe de a ne ajuta să facem față acelor forțe care luminează energiile ce fac parte din noi toți.

Simțim că viața ta ajunge la centrul ei de interes, atunci când energia ta interacționează cu Ceea Ce Este. Ea îşi amplifică automat forța, într-un mod care e semnificativ pentru publicul cu care ea este în contact. Simțim că acea forță va recunoaşte o mare libertate a energiilor, ce se va angrena având un scop mai măreț. Acest scop – acest mesaj, ca să spunem aşa – este esențial pentru viitorul acestui plan.

Există o interferență importantă în câmpurile de forță. Iar acum există un impas în ceea ce priveşte modul în care vor renunța la forța lor, pentru a se armoniza în vederea ameliorării. Procesul acestor planuri aflate în conflict între ele produce interferențe în toate câmpurile seismice şi în relațiile spațiale cu mediul înconjurător. În prezent eşti în conflict – iar el va continua mult timp, până va veni o rezoluție. Ea este, în realitate, un gen de masă critică, ce este abordată – iar atunci când e atinsă masa critică, va avea loc o eliberare extraordinară de

energie. Un câmp puternic de forţă care, într-un fel, va exploda în acest mediu. El începe să fie în acord cu el însuşi, dar acum e în contradicţie; este în conflict.

Acest conflict produce forme ciudate de energie, tipare climatice şi perturbări naturale, care recunosc impactul acestei energii. Asta se va schimba, pe măsură ce e pusă în libertate această forţă măreaţă. Pentru câtva timp, va fi un impas pentru mulţi oameni, întrucât sensibilitatea lor se schimbă, de comun acord cu această forţă puternică, mai vastă.

Până atunci, va fi mult conflict. Iar soluţionarea acestui conflict va dura mulţi ani. Dar este vorba despre a trece cu bine prin furtună, iar toţi cei aflaţi în acest plan se pregătesc, spiritual, pentru furtuna spirituală care vine. Ei se întăresc, pentru a găsi acea înţelegere mai profundă. Aceste pregătiri sunt esenţiale, pentru a trece cu bine prin această perioadă. Cei care nu întind mâna după această hartă meteo a previziunilor spirituale, nu vor fi capabili să supravieţuiască. Ei vor cădea pe marginea drumului şi se vor reîncarna altădată. Este o perioadă nemaipomenită, în ceea ce priveşte încercarea şi eroarea, încercarea şi supravieţuirea. Ea le va întări pe acele fiinţe, pe măsură ce trec prin acest gen de spălătorie cosmică de maşini. La final, ele vor reapare ca nişte oameni mult mai înţelegători, cu voci mai puternice care vor fi auzite în mod incontestabil în lume. Totuşi, ca să creezi acest lucru, e posibil să fie nevoie de conflict.

Există o urgenţă reală, care trebuie înţeleasă; avem o perioadă de timp foarte limitată, ca să ne pregătim pentru ce urmează să vină. Aşa că trebuie depus mult efort în căutarea dezvoltării acestui sine spiritual – dacă e să devenim iluminaţi, în urma experienţei care vine.

Este ca o potecă pe care ai nevoie de o busolă. Dacă nu ai busola, te *vei rătăci*. Această căutare spirituală asigură busola necesară ca să-ţi găseşti calea şi să accesezi cunoaşterea care va veni odată cu ea. Cu alte cuvinte, trebuie să înţelegi

franceza, ca să studiezi franceza. Dacă nu există o căutare de a înţelege – de a învăţa să înţelegi limba – vei fi dezorientat, atunci când va apărea franceza.

Această cunoaştere va veni, dar dacă nu ai înţelegerea necesară pentru a o accesa, ea nu-ţi va fi, efectiv, de niciun folos.

Aşadar, metoda de a te pregăti pentru asta este să urmezi căi spirituale şi să recunoşti că ele nu sunt doar o pasiune şi nici un simplu mod de a-ţi petrece timpul într-o conversaţie interesantă, la un cocteil – să recunoşti că ele sunt la fel de esenţiale ca apa, pentru această viaţă. Chiar atât de importante trebuie să devină ele, pentru oameni. Repet, nu ai cum să forţezi pe cineva să bea apă. Dar trebuie să înţelegi că urmează secetă. Nu contează ce cale urmezi. Important e să fii pe cale – deoarece, în acel proces încerci, în ultimă instanţă, să deschizi uşi. Procesul de a deschide uşi e cel care-ţi deschide viaţa spre experienţa celuilalt plan. Devii receptiv la alte posibilităţi. Acum, dacă închizi acea uşă, nu vei vedea niciodată ce se întâmplă dincolo de ea.

Un lucru important este că orice cale spirituală deschide uşa şi te face apt să accesezi indiferent ce urmează să vină. Dar trebuie să fii implicat în acel proces de deschidere a uşilor. Încercările ne fac mai puternici.

În ceea ce priveşte înţelegerea compasiunii pe care o avem în viaţa noastră, această viaţă nu e menită să fie neapărat uşoară, pentru că, dacă ar fi uşoară, nu ar mai fi nimic care să ne facă să evoluăm.

Nu spun că vei suferi. Nu eşti aici ca să suferi; eşti aici ca să te bucuri. Dar important este procesul de a învăţa cum să te bucuri – ca să nu devii victima unui eveniment, ci să obţii bucurie din el, oricare ar fi evenimentul. Poate fi o multitudine de experienţe variate. Unele lucruri care par a fi negative deţin, în realitate, germenii unei iluminări extraordinare. Vin schimbări care, pentru unii, nu vor fi neapărat plăcute, iar eu nu te

pot feri de acest lucru. Aşa că e dat un semnal de alarmă. O transformare a conştiinţei – pentru că, în esenţă, ne-am separat de univers. Iar acum universul ne atrage înapoi şi spune: „Ascultă, faci parte din întregul mai vast".

Trebuie să recunoşti că nu mai poţi nega faptul că faci parte din întregul cosmos. Nu funcţionezi izolat. Şi, într-un fel, în acest plan şi în acest moment, am devenit insensibili şi foarte deconectaţi de ritmul care curge prin noi toţi. Ritmul va deveni mai puternic. Vei fi constrâns să-l auzi. Iar cei care-şi acoperă urechile şi-şi închid ochii – da, ei vor fi nevoiţi să se întoarcă din nou, ca să încerce să înţeleagă faptul că acel proces face parte dintr-un ritm mai amplu.

Rolul egoului este, în multe privinţe, esenţial… şi distructiv. Este un paradox. Asta înseamnă să găseşti un echilibru între cele două. Tendinţa noastră este să dorim să ne individualizăm până în punctul în care ne separăm complet de Tot Ceea Ce Este – şi, făcând acest lucru, ajungem să fim distructivi. E nevoie să existe un echilibru.

Aşadar, din cauza acestor evenimente despre care vorbim, a acestor perioade care vin, în unele părţi va fi un gen de suferinţă. Dar acest lucru face parte din funcţia întregului proces. Ştiu că pare contradictoriu, dar aşa este.

Adevărul este că nu va exista traumă, dacă înveţi lecţiile. Vei înţelege totul. Asta e toată căutarea.

Este vorba întru totul despre cum e interpretată – în loc de a fi victima ei.

Cea mai importantă lecţie este că ea este foarte individuală. Repet, asta nu înseamnă să spui: „În regulă, toată lumea, fiţi alături de mine, iar eu vă voi împărţi acest tip de hrană pentru sufletul vostru". Nu despre asta e vorba.

E vorba despre recunoaşterea conexiunii tale. Conexiunea ta cu nemărginitul, cu Tot Ceea Ce Este. Şi reamintirea lui, recunoaşterea lui. Toate răspunsurile sunt deja acolo. Toate lec-

ţiile pe care ai nevoie să le înveţi, le-ai învăţat deja pe un plan sau altul. Toate fac parte din acest pachet. Pentru că, dacă faci parte din nemărginit, faci parte şi din înţelepciunea nemărginită. Ai acces la ea. Acum ai toate răspunsurile de care vei avea, vreodată, nevoie.

Este vorba despre stabilirea accesului la ea, de rafinarea acelei conexiuni. Iar asta începe deschizând uşi, fiind atent şi nu privind într-o parte şi fiind distras. Acest lucru devine foarte individual. Felul în care cineva deschide uşa ar putea fi foarte diferit de felul în care o deschide altcineva. Nu există o singură modalitate. Şi nu există absolut niciun lucru pe care ţi-l pot spune, ca să eviţi ceea ce urmează să vină.

Pentru unii oameni, este esenţial ca ei să treacă prin ceea ce vine. Acest lucru îi va obliga să se ocupe de ceea ce vine – şi din această cauză şi vine. Există o mare discordanţă în ceea ce priveşte energiile de acum, din acest plan. Ele luptă una împotriva alteia, încercând să-şi găsească locul cel mai potrivit. Încercând să-şi găsească confortul. Iar în acel proces, în acea revoltă, apare o mare schimbare.

Vine o mare transformare. O schimbare minunată, în ultimă instanţă. Este ca o renaştere totală, o viaţă nouă. Iar în acea renaştere, în acea realiniere a forţei, e multă durere.

Atunci când o femeie dă naştere unui copil, e foarte multă durere – iar apoi există viaţă. Dar ea se dezvoltă din acea traumă, pasărea Phoenix ce se înalţă din cenuşă. Face parte din întregul ciclu al vieţii şi al morţii.

Suferinţa nu e neapărat ceva ce trebuie evitat. Ea este extraordinar de benefică, dacă e privită din perspectiva adecvată. Iar ceea ce facem noi este ca, de-a lungul drumului nostru spiritual, să ne pregătim să privim această suferinţă dintr-o perspectivă înţeleaptă, pentru a vedea cum ne va face ea să ne extindem evoluţia în cadrul universului. Apoi ea devine esenţială; devine satisfăcătoare. Pentru întreaga experienţă.

Unii oameni nu o vor distinge niciodată, fără trauma în sine. Alții o vor distinge. Iar alții o vor interpreta într-o manieră care îi va propulsa mai departe pe drumul lor. Insist ca oamenii să înainteze pe cale. Știi, înaintează pe cale. Atunci când aceste evenimente vor avea loc – aceste întâmplări de tot felul – ea te va impulsiona. Vei învăța cum să o folosești. Dar trebuie să fii pe o cale; altfel ești fără țel.

Durerea nașterii are un rol. Are un rol în ceea ce privește forța energiei care vine prin ea. Acest câmp de energie care intră și capătă viață are nevoie de spațiu creat pentru el, în privința impactului lui asupra mediului. Iar acel proces e similar cu depășirea pragului sonic. Acea forță a energiei acționează împotriva elementelor, pentru a aduce o nouă manifestare a acestei forme particulare a energiei.

Cel mai minunat lucru care s-a întâmplat, a fost atunci când Eva a mâncat mărul. Dacă nu îl mânca, probabil că Adam și Eva ar fi fost extrem de plictisiți. Firește că vorbesc în sens metaforic – căci viața nu înseamnă să lenevești și să ai confort. Nu de asta vii pe Pământ.

Vii ca să-ți recunoști valoarea pe care o ai în cosmosul vast, cu privire la recunoașterea de către tine, a Ceea Ce Este în viața ta. E un fel de joc care este jucat. Vii aici având șterasă memoria despre legăturile profunde pe care le ai. Iar apoi jocul este cine își dă primul seama de asta. Asta nu înseamnă că e vorba despre competiție – cu siguranță că nu este.

Dar o recunoști tu, pe durata acestei vieți? Te reconectezi și găsești calea de a folosi acea forță în mediul tău, pentru a-i lumina pe cei din preajma ta, pentru a ridica vibrația calității experienței? Îi restitui forței. Găsești o cale de a te conecta cu ea. Pentru că ești separat. Iar atunci țelul tău, ca să mă exprim astfel – țelul tău e să te reconectezi cu ea: separare, reconectare.

Ai nevoie să înțelegi mortalitatea. Există o experiență ce trebuie trăită și care e unică în acest plan – aparentul zbucium

al morții prin care trecem, faptul că există un început și un sfârșit. În legătură cu asta, venim cu aceste lămuriri.

Uneori, ei bine, adeseori, este esențial să existe această perspectivă, astfel ca experiența să fie înțeleasă în totalitate. Cu alte cuvinte, pentru ca tu chiar să-ți aloci timp pentru a mirosi florile, căci timpul e limitat. Ei bine, în realitate, timpul este infinit. Iar în viitor vor fi alte feluri de flori metaforice de mirosit.

Dar dacă ai ști asta, atunci când vii aici, nu ar mai fi nicio încercare de a înțelege cu adevărat planul în care ești acum, în privința a cât de prețioasă este clipa. Experiența nu ar mai avea nimic deosebit, dacă ar fi doar faptul că *O să fiu aici pentru o durată X de timp imaginat și o voi suporta oarecum, până vine următoarea viață.*

Un aspect deosebit cu privire la experiență este iluzia că ea are un început și un sfârșit. Iar asta îi dă întrucâtva structură, în ce privește trăirea ei. Calitatea fiecărei clipe care vine, a cât de prețios este acel moment unic.

Acum, odată ce începi acest proces, adaugă-i ulterior cunoașterea faptului că este infinită... *infinită.* Dacă ea este o infinitate, în ceea ce privește întreaga structură a forței vieții, ea înfrumusețează și mai mult trandafirul care este mirosit.

Cu alte cuvinte – încerc să-ți dau o analogie foarte clară despre ea, cu trandafirul – iată un trandafir. Dacă vii, știind că ești nemărginit și că viața va continua la nesfârșit, e posibil să nu îl privești deloc ca făcând parte din experiență. Nu vei fi pe deplin în această experiență. Nu vei avea toate acele energii care curg în tine, dacă încă ești înrădăcinat într-un alt plan.

Pentru a valorifica, din plin, planul în care te afli, trebuie să fii puternic înrădăcinat în el. Iar o parte din înrădăcinarea în acest proces o constituie acel început, mijloc și sfârșit. Așa că zărești trandafirul și începi să-l apreciezi. Odată aflat în proces, te reconectezi cu forța superioară care există – Tot Ceea Ce Este – trandafirul din ea devenind mai frumos, deoarece ai

avut cadrul de referință. Ai reușit să treci prin încercarea lui și apoi ți-ai redescoperit conexiunea. Este un proces foarte frumos, în cele din urmă.

Într-un fel, e ca și cum ai înflori odată cu trandafirul. Dacă îl poți sincroniza de o asemenea manieră, încât să înfloreșți total, odată cu momentul, iată – devii una. Iar apoi apare un mod mai profund de a înțelege veșnicia vieții.

Cred că l-am trimis pe Einstein aici, ca să explice timpul. El nu este liniar; totul se petrece simultan și ne deplasăm prin diverse planuri, în aceeași clipă. Această chestie numită timp – în mod sigur, planurile bidimensional, tridimensional și tetradimensional – constituie un etalon al experienței impuse formelor de viață, în ceea ce privește capacitatea lor de a se regenera. Dar, în realitate, el poate fi extins; adică, modul în care măsori nemărginirea este infinit.

Vreau să spun, cum măsori asta? E o idee abstractă. Nașterea și moartea sunt cele care generează această linie temporală. Atunci când, în cele din urmă, vezi imaginea mai de ansamblu, dacă ești pe calea ta, te eliberezi de acea frică de moarte. Moartea înseamnă timp. Prin natura lui, timpul conține moarte inerentă. Iar noi măsurăm lucrurile, din cauza acelui act al morții. Îl scoți din ecuație și, dintr-odată, nu mai există niciun temei pentru el. El este mai important. Mai important de atât. Este mai multidimensional de atât.

Este o chestiune de accesare... accesarea acelei cunoașteri... accesarea acelei înțelegeri, a acelei reconectări, devenind reconectat.

Cel mai simplu lucru pe care l-aș putea spune oamenilor ar fi să-și aloce timpul de a-și cunoaște adevărata natură. Iar acest lucru are loc, prin faptul că ești în contact cu natura. Deoarece natura o recunoaște. Ea este deja acolo. Ea are deja imaginea de ansamblu. Atunci când ești într-un loc din natură, acea energie îți este transfuzată într-un grad foarte profund, dacă îi dai voie.

Acest lucru poate fi la fel de simplu ca meditația. Poate fi la fel de simplu ca atunci când privești marea și urmărești cum vin valurile, dar retrage-ți mintea din proces – mintea, care stabilește, într-un fel, granițele perspectivei tale, pune limitele de mișcare, pune cortine în jurul a ceea ce vezi.

Retrăgându-ți judecata conștientă din ceea ce vezi și dându-i voie nemărginirii acelui proces, să pătrundă în sufletul tău, începi să te vindeci – începi să te reconectezi cu acea conexiune superioară, cu acea nemărginire a ceea ce ești. Și începi să accesezi răspunsurile de care ai nevoie în acest plan. La început, într-un mod foarte simplu – iar apoi, pe măsură ce trece timpul, într-un mod mai specific.

Ca să găsești acel moment în care ești total în largul tău – indiferent că ești budist și incantezi, că stai pe un vârf de munte și cânți sau că mergi pe țărm și simți cum valurile curg prin viața ta – acesta e începutul. Indiferent ce scrie în cărți sau ceea ce spun eu are doar scopul de a te readuce la acele lucruri foarte simple. Acel acces foarte simplu. În esență, tot ceea ce face orice drum este doar să curețe calea pentru ca acea energie să curgă prin tine, pentru ca acea conexiune să fie realizată. În final, trebuie ca tu să-i dai voie; tu îi deschizi ușa. Deschide ușa și las-o să intre.

După ce ai făcut primul pas, chiar nu e nevoie să mai fie și al doilea, deoarece ai toate răspunsurile... toată nemărginirea pe care vei fi vreodată capabil să o gestionezi. Este aici pentru tine.

Dacă ar exista un al doilea pas, aș spune că el îi ajută pe ceilalți să-și deschidă ușile, fiind un exemplu. Prin faptul că ești în contact cu Tot Ceea Ce Este și manifestând pe deplin acest lucru, în viața ta. În consecință, îi vei influența pe cei din mediul tău – iar ei vor fi atrași spre energia care a venit prin tine. Vor fi atrași puternic către tine. Iar acel pas este pentru a-i ajuta pe alții să-și deschidă ușile.

Cum ameliorezi comunicarea? Este vorba despre acordarea instrumentului tău. E la fel ca a-ţi orienta antena în direcţia potrivită. Mai întâi, dându-ţi seama că ai o antenă. Ai o senzaţie despre ea. Ai o cale de a o accesa. Iar apoi perfecţionând-o, până în punctul în care o auzi mai clar, pentru ca să începi să înţelegi acea voce dinăuntru, existentă în toţi. Unii oameni pot auzi prin intermediul îngerilor. Unii o pot auzi prin intermediul apariţiilor ciudate care li se arată. Alţii, au senzaţia unei stări de vis în care ea vorbeşte prin ei. E vorba despre găsirea antenei care funcţionează cel mai bine pentru tine.

Pentru mulţi oameni, folosirea rugăciunii reprezintă felul lor de a căuta. Dificultatea cu rugăciunea este că uneori, pentru cei din planul nostru, monologul este atât de zgomotos, încât nu mai e nimic de auzit. Altfel spus, în realitate, rugăciunea e o încercare de a asculta – însă mulţi oameni au transformat-o într-un monolog care iese în exterior. Ai nevoie să laşi informaţiile să *intre*. Nu păşeşti pe uşă; doar o deschizi – şi informaţiile vin.

Comunicarea cu natura diferă de comunicarea cu oamenii. Are o calitate diferită. Un lucru minunat referitor la un spirit sau o fiinţă din natură şi la faptul de a o lăsa să pătrundă în tine este că, de obicei, nu există paraziţi. În natură, în mod cert nu există. Nu se produc niciun fel de paraziţi. Ea lucrează direct de la sufletul tău, la sufletul naturii – şi vă conectaţi. Din acea legătură rezultă un mod de înţelegere. În comunicare există atât de multe lucruri, încât faptul că devine cerebrală îţi bagă bețe în roate. Iar uneori… uneori acea discuţie cerebrală poate stimula o reacţie instinctuală faţă de mediu, astfel încât începi să-ţi asculţi instinctul, astfel încât înţelegi un concept. Dar conceptele sunt bune, doar dacă pot fi folosite. În lumea abstractă, ele nu înseamnă nimic.

Să citeşti ceva pe hârtie şi să dai din cap a încuviinţare este un mic exerciţiu minunat. Dar dacă nu-ţi influenţează viaţa, la ce folos?

Dacă activitatea cerebrală te conduce, într-un fel, înapoi la intuiţia ta şi începi să ai încredere în ea şi să o întăreşti, atunci acea discuţie ce are loc între oameni e utilă – este esenţială. Ea poate fi esenţială pentru unii oameni. *Unii* oameni. Aceasta e singura cale prin care egoul lor le va îngădui să înţeleagă – dacă ea vine de la cineva care e mult mai „important" decât ei. Eu găsesc că acest concept este extrem de amuzant.

E ca şi cum aş spune că această mână e mult mai importantă decât cealaltă. Toţi suntem făcuţi din aceeaşi substanţă – şi totuşi, unii oameni au nevoie să admită sau să simuleze că există un fel de „coeficient de importanţă". Iar unii pot înţelege ceva, doar dacă cineva mai important sau mai cunoscător decât ei le-o poate împărtăşi, deoarece atunci şi *ei* pot deveni mai importanţi, astfel că o pot împărtăşi altcuiva. Dar lucrurile nu stau deloc aşa.

Dar, pentru unii oameni, singura cale prin care pot accesa cunoaşterea este prin intermediul cuiva despre care ei cred că ştie mai mult decât ei. Iar adevărul este că noi toţi ştim; toţi suntem conectaţi la aceeaşi forţă măreaţă.

27

ORIUNDE TE AFLI, POATE AVEA LOC O VINDECARE

Te simţim acum, aici şi dorim să-ţi exprimi dorinţele cele mai profunde. Ai făcut mult timp parte din Ceea Ce Este şi ţi-ai croit drumul spre un loc în care influenţa face parte din domeniul tău. Acum ţi-ai putea permite răgazul de a fi în largul tău, cu cine eşti tu şi să te acomodezi cu spaţiul pe care îl ocupi. Eşti neliniştit în privinţa multor lucruri, dar nu trebuie să simţi nevoia de a te forţa şi de a te dezvolta într-un program care nu are nimic de-a face cu realitatea ta. Deja pui în mişcare toate acele entităţi care vor veni să te sprijine. Aşa că, acum trebuie doar să laşi acest câmp de forţă să vină prin tine şi să ştii că eşti într-un loc în care acest lucru e posibil. Nu vrem să ai senzaţia că eşti împovărat sau să simţi că te-ai aflat în circumstanţe stresante. Uneori acţionezi pe baza energiei pure, care te epuizează. Trebuie să ai grijă de cine eşti, pentru a-i putea fi de folos lumii.

De asemenea, ai în tine aptitudinea de a ajunge în sinea ta şi de a te ocupa de chestiunile care sunt, în mod profund, o parte din tine. Poate că adeseori te-ai eschivat şi nu te-ai ocupat de lucrurile care chiar te stimulează să mergi înainte. Le-ai pus de-o parte şi te-ai lăsat consumat de acest drum. A venit timpul să începi să te vindeci pe tine însuţi, să vindeci infirmitatea din viaţa ta lăuntrică. Aceasta este aptitudinea *ta*. Ai acest

acces. Există o tendinţă de eschivare, în câteva dintre aceste aspecte, pe care acum trebuie să o învingi.

Acum, hai să vedem cum ne putem ocupa de asta. Energia ta e acordată cu precizie. Ştii ce funcţionează şi rezonează pentru tine; ai capacitatea de a te acomoda cu acea vibraţie şi o poţi face când doreşti. Dar acum trebuie să găseşti o cale de a face asta pentru tine însuţi. Trebuie să-ţi acorzi răgazul de a te vindeca în condiţiile spaţiului în care eşti. Există un câmp pe care rămâne să-l descoperi şi care-ţi va aduce o nouă iniţiere în altă dimensiune a lucrării tale. El este unitar, iar tu vei face parte din această vibraţie nouă, doar dacă te acomodezi cu natura ta reală, cu sinele tău real. Iar apoi, el va rezona în adâncul fiinţei tale. Asta înseamnă că trebuie să găseşti timp pentru a fi cu *tine*. Trebuie să găseşti timp pentru a te acomoda cu viaţa ta. Această tendinţă de a fugi nu funcţionează întotdeauna. Dacă vrei să fii de folos, de mai mare folos, şi să fii în această nouă dimensiune, acum începe munca în ceea ce te priveşte.

Trebuie să faci loc. Trebuie să-ţi faci timp pentru asta. Trebuie să fii împăcat în viaţa ta. Energia pe care o produci interferează cu această nouă dimensiune. Pe măsură ce înveţi să gestionezi această forţă vibratorie diferită, vei face şi asta, dar la un nivel mai profund. Iar pentru ca să se întâmple acest lucru, trebuie să existe o pace extraordinară în viaţa ta. O siguranţă extraordinară. Încredere. Nu genul de încredere la care lucrezi, ci acea încredere care face parte din tine, care îţi aparţine. Nu trebuie să se lucreze asupra ei, să fie dirijată sau arătată. Iar asta vine în tăcere. Vine în momentele tăcute. Mi-aş dori să poţi auzi o vibraţie mai puternică, dar ea va veni în curând. Nu crezi că ai toate capacităţile pe care le ai – şi ai capacităţi cu mult mai extraordinare. Vor veni mai multe. Dar trebuie să lucrezi asupra ta. Aici există spaţiul. Creează spaţiul. Creează spaţiul.

Ai multe de oferit aici. Concentrează-te asupra forţei tale, asupra propriei forţe vitale. Menţine-o în armonie. Altfel, uneori ea e dizarmonioasă. E ca un cântec. Este ca şi cum ai auzi o melodie în care este numele tău. Ea are o calitate vibratorie ce este, în totalitate, a ta, în mod distinct a ta. Iar tu te apropii de ea, de această armonie deplină cu universul. Dar mai ai un ultim pas de făcut. Iar el te va conduce la o descoperire. Ai doar nevoie să găseşti pace în viaţa ta.

Ceea ce ne dorim este claritate, nu confuzie. Lucrează pentru claritate. Lucrează pentru a ajunge la claritate. Şi ea vine. Ea chiar vine. Dar trebuie, trebuie, trebuie să găseşti spaţiu pentru *tine*. Nu-ţi stabili un program în care nu există spaţiu pentru tine. Pentru viaţa ta.

Sunt sigur că ai cunoscut o stare încântătoare de bucurie, care uneori îţi umple viaţa. Ea îţi este în permanenţă accesibilă. Iar pentru ca ea să rezoneze cu tine, ai nevoie să linişteşti orice altceva. *Orice* perturbaţie, *orice* forţă care te îndepărtează, *orice* moment de panică trebuie să plece. Vei găsi asta. Dar nu îţi poţi face rău, în timp ce toate acestea se întâmplă. E posibil să fii foarte ambiţios, dar acum e timpul să te bucuri de călătorie.

Noul nivel care vine e mai intens şi mai profund. El are valoare. Are dimensiune. E profund. Şi nu va exista nicio îndoială în privinţa lui. El e ceea ce *este*. Este însăşi esenţa existenţei. Atunci când vei avea acces la el, odată ce îl vei înţelege, nu va exista nicio îndoială cu privire la el. *Nicio* îndoială.

Cât de mult vrei să te extenuezi şi cât de mult vrei ca viaţa ta să te lase să mergi acolo unde are nevoie să meargă (a doua alegere fiind cea optimă)?

Uneori, un instrument este doar un pic dezacordat şi, câteodată, el nu produce tiparul vibratoriu necesar, pentru a fi cât mai eficient. E vorba despre a acorda cu precizie. Foarte multă acordare cu precizie. Trebuie să-ţi dai voie să fii receptiv, foarte receptiv, la acea acordare exactă ce va apărea, pe care o simţi. *Tu* o simţi. Şi ea face toată diferenţa.

E ca atunci când ai încercat să telefonezi cuiva şi ai greşit o singură cifră din număr. Nu vei găsi persoana. Dar dacă modifici o singură cifră, acum eşti conectat. Şi atât eşti tu de aproape. Eşti în apropiere. Ascultă, calea de a găsi acea cifră e să creezi înăuntrul tău, liniştea, pacea, certitudinea.

Ceea ce ai nevoie să faci este să simplifici – oricum poţi face asta. Oricum poţi simplifica. Ea are ritmul ei; nu are niciun sunet discordant. Există planul pământesc – dar planul pământesc influenţează energia. E exact acelaşi lucru. Vindecarea e vindecare. Mă gândesc că trebuie să simţi că devii un pic mai maleabil. Un pic mai puţin rigid în această privinţă. Un pic mai puţin înverşunat. Un pic mai accesibil. Oriunde te afli, poate avea loc o vindecare.

28

ENTITATEA ÎN SINE ŞTIE DE CE ANUME ARE NEVOIE

Eşti în zona existenţei tale, în care ajungi la o rază de acţiune mult mai profundă a energiei. Caracterul tău se schimbă acum aşa cum are nevoie, pentru a pune în libertate o formă diferită de energie.

Ai avansat acum la un plan superior, ce va cuprinde alte forţe. Îţi vei extinde domeniul de influenţă, accesând aceste forme superioare de energie. Există rezervoare pe care trebuie să le accesezi, iar tu îi dai voie acelei forţe să iasă la suprafaţă, în propria-ţi existenţă. Viaţa ta trebuie să-i dea voie acestei forţe să se manifeste mai puternic. Din când în când te simţi „dezorientat", atunci când e vorba de canalizarea energiei foarte specifice, spre oamenii cu care vii în contact. Nu este un flux constant.

Această forţă e mai puternică decât rezistenţa pe care o opui. În perioadele în care lucrezi apare o rezistenţă, iar această forţă mai mare care vine la tine va învinge acea rezistenţă. Ai întrezărit-o în trecut şi ea a părut a fi trecătoare. Ea vine la tine cu mai multă putere şi o vei simţi foarte curând. Faptul de a fi capabil să o procesezi prin tine, îţi va permite să satisfaci o nevoie mai mare decât ai avut înainte.

O parte din misiunea ta implică să înţelegi că acesta este un proces şi că el îşi va amplifica frecvenţa, pe măsură ce îţi

dai voie să simţi fluxul, pe măsură ce îndepărtezi alte forţe. Îi pregăteşti o cale.

Există obstacole care apar în perceperea acestei forme şi trebuie să le dai la o parte, aşa cum ai separa neghina de grâu. Trebuie să creezi calea. Ea este aici deja; are doar nevoie să curgă. În clipa de faţă, ea nu e direcţionată. Curge în diverse forme. Iar ceea ce trebuie să faci seamănă mai mult cu laserul. Dă-ţi voie să creezi o cale mai liberă, pentru ca ea să curgă.

Ai nevoie să înţelegi că importanţa sau puterea ta nu este cea care se înfăţişează în mod obişnuit. Ea vine într-un alt mod. Acum ai înţeles o mare parte din ceea ce încerci să realizezi. Ai obiective imediate, pe care încerci să le îndeplineşti şi vei realiza aceste obiective, cu timpul. Ele sunt deja predeterminate. E ca şi cum ai juca o rundă de golf: în apropierea unghiului ascuţit, există o viziune care va fi împlinită. Nu e nevoie să-şi faci griji pentru ea sau să lucrezi foarte intens pentru împlinirea ei. Ea va veni din proprie voinţă.

Ai nevoie să-ţi petreci timpul, pregătind calea – pregătind calea pentru ca energia ta mai măreaţă să se manifeste; iar ea o va face, dacă eşti conştient de Ceea Ce Este, pe măsură ce este desăvârşit. Şi trebuie să simţi asta cu viaţa ta. Trebuie să înţelegi semnificaţia în tărâmul tău. Ea măreşte intensitatea acestui tipar vibratoriu. Este ca lungimile de undă care sparg sticla în bucăţi. Înainte de asta, sticla doar trepidează, apoi ele depăşesc un prag şi sticla se sparge. La fel se întâmplă cu această forţă a energiei: eşti foarte aproape de a o transforma, până în punctul în care ea va creşte de o sută de ori. E foarte puternică, iar acum trebuie doar să pregăteşti calea. Ea va fi mult mai stabilă, iar tu eşti la un pas de asta. Trebuie doar să ai încredere şi să-i permiţi energiei din jurul tău să se liniştească … dă-i voie să fie în largul ei. Acum ea este într-o stare de încordare. E tensionată. Trebuie să elimini starea de încordare.

unile cu câmpurile de energie şi ceea ce produc acestea. Uneori există bariere care trebuie dărâmate. Iar uneori, barierele cele mai rezistente sunt cele care sunt cele mai reci.

Ideea este ca în timpul procesului să-ţi liniştești mintea, cât de mult poţi. Este ca o stare de meditaţie. Şi cu cât poţi să ajungi mai aproape de ea şi să eliberezi neliniştea legată de ceea ce se întâmplă, cu atât mai liber şi mai pur va curge ea şi va rezona mult mai mult cu pacientul tău.

Trebuie să te întrebi ce faci ca să ajungi la orice stare de linişte. Iei parte, în mod activ, la ceva? Dacă nu, trebuie să o faci. Trebuie să găseşti acel timp. Este crucial. Nu spun asta ca pe ceva de genul „O, apropo, dacă ai câteva clipe libere". Este ceva cu adevărat indispensabil pentru proces – iar dacă te ocupi de acest aspect al lui, vei avea mai mult succes. Asta nu înseamnă că dimineaţa trebuie să meditezi timp de ore – nu despre asta vorbesc. Trebuie să găseşti acele clipe din viaţa ta, în care energia îţi poate fi furnizată. Iar asta se poate întâmpla zilnic, dacă te stabilizezi în acea energie care este perfectă şi deja configurată.

În mod optim, energia este configurată atunci când eşti în natură. Ea nu e contracarată; nu e manipulată. Este ceea ce este. În acel aspect, ea este pură. Şi pentru că în natură nu există anticipare în ceea ce priveşte calitatea ei, ea doar se eliberează. Îi încurajez pe cei care sunt în căutarea unui sine spiritual mai profund să stea în natură, deoarece armonicele acesteia îţi îngăduie, ţie însuţi, să auzi energia într-un mod în care nu ai mai auzit-o înainte şi să-ţi reajustezi automat propria energie, datorită diferenţei ei calitative, faţă de ceea ce tu îi aduci.

Metafora pe care aş vrea să o folosesc este: dacă tu cânţi fals într-un cor – dacă cânţi fals în raport de *o altă* persoană – e foarte uşor să continui să cânţi fals. Dar dacă intri într-un cor de o sută sau de o mie de persoane, sunetul devine atât de asurzitor, încât eşti nevoit să cânţi în acord cu ei. În acel

mediu, energia ta începe să fie automat acordată. Începe să fie conectată. Începe să fie conectată din nou.

Cu cât îţi vei putea găsi mai mult timp – 15 minute, 20 de minute – în grădina ta, acolo unde sunt copaci, unde există natură care să fie apreciată... cu atât mai multă energie vei primi. Va fi ca un fel de dispozitiv de acordare. El te acordează şi te face să fii mai armonios în interiorul propriului tău sistem.

Cu cât zădărniceşti mai mult acest lucru, cu cât te distanţezi mai mult de el... cu atât mai greu îţi este să transmiţi genul de energie pe care vrei să-l transmiţi în timpul unei anumite zile. Acordă-ţi răgazul de a face acest gen de activitate, de a fi în natură.

Găseşte timpul; fă-ţi timpul. El îţi va economisi foarte mult timp petrecut în cealaltă extremă – a îngrijorării inutile, a energiei inutile, irosită în moduri ciudate.

Dacă te poţi centra la începutul zilei, cu atât mai bine. Energia pe care o emani devine mai armonioasă şi este mai bine primită în mediul tău. E integrată mai uşor, de către cei cu care vii în contact. Este mai pură. Iar dacă nu îţi acorzi acel răgaz, în fiecare zi, încep să se formeze ziduri, până când vei deveni atât de contracarat, încât vei fi constrâns să încetezi să mai lucrezi. Iar noi considerăm că acesta este un motiv de a o lua la fugă.

Există, cu adevărat, o nevoie foarte profundă de a face din nou parte din ceva care este firesc, care este natural. Într-un fel, noi explicăm asta prin prisma faptului că serviciul ne solicită prea mult şi, ştii, există prea mult haos în viaţa noastră de zi cu zi. Considerăm acest lucru drept motivul de care avem nevoie ca să fugim. Dar, în realitate, motivul e mult mai profund. *Motivul* este că nu am inclus faptul că există tot acel haos. Entitatea în sine ştie de ce are nevoie. Ea ştie de ce are nevoie, pentru a-şi împlini dorinţa.

Ai fost în contact cu acest proces, de câtva timp: să laşi Ceea Ce Este să vorbească prin tine... pentru ca acea forţă să

reconecteze alte energii la o energie superioară. Este procesul de conectare la sursa energiei superioare. Asta e ceea ce se transmite prin tine, în acea persoană. Este linia lor intravenoasă directă, de la forţa dătătoare de viaţă a universului.

Adesea, oamenii care au venit la tine au ajuns să fie deconectaţi de orice forţă din viaţa lor. Au devenit victimele acestui fapt. Ei nu au putere lăuntrică. Cei mai mulţi oameni care vin la tine nu au putere lăuntrică. Ei caută să găsească pe altcineva care să le-o dea.

Iar asta nu este tocmai natura experienţei de vindecare. Ea nu înseamnă că tu le dai puterea. Înseamnă că tu îi conectezi la forţa superioară care deja îi revitalizează. Ei au deja toate mecanismele pentru a face asta – au nevoie să li se dea semnalul. Unii au fost deconectaţi de atât de mult timp, încât viaţa lor s-a deteriorat şi este izolată. Iar contactele nici măcar nu sunt suficient de pure, pentru ca ei să fie conectaţi.

Prin urmare, e foarte greu din cauza zidurilor de împietrire ce au crescut în jurul lor – e greu să te conectezi cu ei prin ele, deoarece sunt devotaţi faptului de a fi separaţi prin ziduri şi de a fi decuplaţi. Tu, cu puterea ta, încerci din nou să-i conectezi cu orice deschidere mică şi firavă, pe care o au faţă de această forţă superioară, faţă de această energie mai măreaţă. Odată ce ei o simt, ea poate fi autogenerată. Odată ce este stabilit contactul cu acea deschidere, ea poate deveni mai mare.

Odată ce o persoană îşi simte propria vindecare, aceasta poate continua în circumstanţele create de ea însăşi. Nu are nevoie de un facilitator – nu are nevoie de nimeni care să-i amintească – dacă ea alege să înţeleagă că îşi poate vindeca viaţa. Iisus a spus-o acum mult timp: te poţi „vindeca pe tine", dacă permiţi acest lucru. Acum, se poate ca oamenii care au venit la tine să fie atât de închişi – să fie atât de izolaţi, atât de neştiutori despre ce este acea forţă – încât au nevoie de cineva care să le amintească de conexiune. Şi aici intervii tu.

Îi conectezi cu acel câmp energetic mai vast, din care facem cu toţii parte. Din care suntem alcătuiţi cu toţii. Şi în care suntem cu toţii unul.

Există unii a căror misiune directă este să deschidă aceste uşi. Eric are acea misiune. Fred are, într-un fel, acea misiune. Care deschide uşi, pentru o înţelegere mai înaltă. Este o uşurinţă care vine din vieţi întregi de experienţă.

Există oameni care sunt meniţi să facă această lucrare – care s-au oferit voluntari pentru ea, care s-au oferit voluntari, special ca să vină în acest plan pentru a ajuta omenirea. Asta e misiunea lor.

Se strânge o întreagă gamă de cunoştinţe, iar uneori oamenii simt că îşi pot îmbrăca roba şi lucra la acest gen de proces, dar se poate ca ei să nu înţeleagă lucrurile fundamentale. Acum, toată lumea îşi poate vindeca viaţa. *Toată lumea* poate. Iar uneori, pentru aceşti oameni care au trăit experienţe cu energia – infuzia acestei energii despre care tocmai vorbeam – această cale li se clarifică dintr-odată şi începe să se deschidă, într-un fel.

Ea îşi găseşte locul cel mai potrivit – dar, la început, va avea aceste valuri. Iar uneori, interferenţa pe care ei o simt reprezintă aceste valuri care se produc. Prin urmare, faptul că trăiesc acest lucru nu înseamnă, neapărat, că şi ei au capacitatea de a vindeca.

Ceea ce o să se întâmple este că vei descoperi că sunt mulţi chemaţi, dar puţini aleşi. Tot ce poţi face e să deschizi uşa, pentru ca ei să trăiască experienţa.

Tot ce poţi face este să prezinţi informaţiile – indiferent că ei le pot înţelege sau nu. Acei oameni care chiar sunt meniţi să continue să facă această lucrare vor fi, în mod automat, motivaţi. E ca şi cum li se reaminteşte şi începe să apară o lumină, care dă naştere unei dorinţe mai puternice, care aduce mai multă oportunitate, care aduce mai mult succes, care aduce... înţelegi ce spun?

În felul lor propriu, ei îşi vor descoperi capacitatea de a manifesta forma de energie pe care au nevoie să o transmită, pentru a lucra, pentru a merge mai departe.

Cei care nu au antecedente, care nu au experienţa bogată care este necesară, o *vor* descoperi – dar poate că nu în această viaţă, poate că nu în viaţa următoare… poate că într-o viaţă din viitor.

Aşa că, nu poţi forţa pe nimeni sau nu-i poţi spune cuiva: „Bine, tu ai un talent. E nevoie să faci asta." Ei înşişi trebuie să ajungă la asta. Trebuie să o simtă într-un mod foarte pasionat, întrucât e o lucrare făcută din pasiune. Vindecarea se referă la pasiune.

Şi niciodată nu trebuie să-ţi fie frică că-ţi pierzi capacitatea, odată ce o ai. Ea nu te va părăsi. Este ceva care doar devine mai măreţ. Ca să o pierzi, ar trebui ca, în ultimă instanţă, să-ţi închizi ochii în faţa ei. Să încerci, în mod deliberat, să i te împotriveşti. Asta, deoarece din clipa în care apare, ea nu face decât să se dezvolte.

Un alt lucru pe care chiar trebuie să-l discuţi cu tine însuţi este acesta: Acele forţe care încearcă să-ţi zădărnicească lucrarea – acele forţe reprezintă negativitatea ta care e scoasă în evidenţă în acest mod.

Negativitatea existentă în viaţa ta se va manifesta prin intermediul altor oameni din mediul tău. Ei vor reacţiona la ceea ce simt în tine. Iar în zilele în care te simţi oarecum timid sau nesigur, cu privire la viaţa sau lucrarea ta, acest lucru va fi reflectat în acei oameni care spun: „Păi, ştii, te pierzi". Pentru că asta spune viaţa *ta*. Asta exprimă îndoiala *ta*.

Momentul în care percepi negativitate, constituie pentru tine o invitaţie de a-ţi redirecţiona armonia. Nu trebuie să discuţi aprins cu ei. Ţinta căutărilor tale de acum nu e să le spui că se înşeală. Nu-ţi irosi timpul, încercând să influenţezi sau să

combaţi ceea ce spun ei. Acela e *gestalt*-ul* lor – în lipsa unui cuvânt mai bun. E ca un fel de semnal de avertizare pentru vindecător. Ceea ce ai nevoie să faci de îndată ce vezi negativitate, auzi despre ea sau o recunoşti, este să spui: „În regulă. În regulă. Acum am nevoie să mă armonizez din nou. Am nevoie să mă regrupez. Am nevoie să înţeleg asta, pentru că, dacă sunt absolut impecabil cu privire la energia mea, acel semnal de avertizare nu va mai apărea."

* Gestalt: o configuraţie sau un tipar de elemente atât de unificate ca un întreg, încât poate fi descris doar ca o sumă a părţilor sale. N.tr

29

TREBUIE SĂ ŞTII CĂ EŞTI UN MAESTRU

Relaţia maestru-discipol a existat dintotdeauna. Mentorul şi studentul, maestrul şi discipolul. Este natura relaţiei. Ţi se reaminteşte acest lucru. Ai venit în lumea aceasta, ca maestru.

Există mulţi maeştri instructori, în numeroase domenii din mediul nostru. Dar ţi se reaminteşte că aceasta e o lucrare care este importantă pentru viaţa ta. Ea chiar nu are nicio legătură cu egoul, deoarece se referă la a sluji. Nu se referă la a obţine un câştig. Înseamnă a sluji, a fi de folos cuiva… îngăduindu-i ca viaţa să-i fie îmbunătăţită, datorită faptului că îţi eliberezi energia, în timp ce te pui în serviciul lui.

În unele societăţi, toată această idee de „maestru" înseamnă să ai o mulţime de oameni la picioarele tale. Nu aceasta e conotaţia de aici. Noi ne referim la faptul că ai venit aici cu o anumită capacitate de a sluji şi că te-ai oferit voluntar pentru a face acest lucru. Ţi-ai stabilit misiunea să vii în acest loc pentru a sluji omenirii, pentru a ridica nivelul de vibraţie. Şi spunem asta, pentru a-ţi aduce aminte că asta e misiunea ta. Deja o ştii.

Aşa că, atunci când auzi asta, avantajul de a cunoaşte acest lucru este să ţi se reamintească genul de serviciu pe care îl poţi prezenta. Pe care îl poţi oferi. Genul de impact pe care viaţa ta din acest plan îl poate avea asupra multor, multor oameni, fără să te simţi „separat". Nu e vorba despre ei şi noi. E vorba despre noi şi noi.

Cu cât te separi mai mult, cu atât succesul tău este mai mic. Cu cât eşti mai unit cu persoana din încăpere, cu atât mai mult îţi dai voie să slujeşti… cu atât mai plin de succes vei deveni. Nu e vorba despre ego. Este vorba despre a accepta. A-ţi accepta rolul.

Din când în când, e posibil să fie unii care pun sub semnul întrebării valoarea în bani a lucrării tale. Într-un fel, asta e negativitate manifestată. E negativitatea *lor*. Iar ceea ce exprimă ei este faptul că, de fapt, într-un fel, ei nu-şi dau voie să facă parte din proces, deoarece au această grijă financiară. *Ar trebui să pot primi asta gratuit, deoarece face parte din natură, iar eu fac parte din natură şi ar trebui să fie doar un proces care are loc.*

Îngrijorările legate de bani nu sunt cuantificabile cu uşurinţă, de la persoană la persoană. Fiecare are ataşamentele sale faţă de ea – grija, grija financiară. Mulţi oameni au o mulţime de probleme de stimă de sine, care au de-a face cu banii – *multe* probleme de stimă – deoarece ea a devenit o unitate de măsură a validităţii în această societate, într-un mod atât de injust. Şi noi am acceptat drept valid, conceptul ca valoarea noastră să fie măsurată într-o formă monetară.

Astfel că, de multe ori, acei oameni care consideră că tu „ceri bani" pentru ceea ce faci, găsesc că ţi se întâmplă ceva egocentric, poate că te gândeşti că ai nevoie să câştigi sume enorme de bani, datorită talentului tău special. Asta e mai mult proiecţia lor, decât ceva care are de-a face cu realitatea. E doar o manifestare a negativităţii lor.

Şi nu e necesar să te îngrijorezi din cauza lor. Ei trebuie să ajungă singuri la pace cu acest lucru. Ceea ce poţi spune este doar: „Asta face parte din convenţia noastră. Acesta e schimbul nostru. Poţi face acest schimb, dacă alegi – sau poţi să nu-l faci. E alegerea ta. Alegerea mea nu este să-ţi schimb

punctul de vedere în această privinţă. Faptul de a justifica sau nu, această preocupare financiară nu face parte din rolul meu."

Banii sunt destinaţi să-i ajute pe oameni să fie în contact cu sinele superior. Nu ne referim la bogăţii uriaşe, însă hrana trebuie să fie pusă pe masă. Acest lucru este esenţial. Şi nu trebuie să te reţii să spui că aceasta face parte din natura schimbului.

Fiecăruia îi sunt oferite daruri. Să începem de aici. Multe daruri sunt răsplătite. Când are darul de a cânta un concert la pian – acelei persoane îi este dat un dar. Beneficiază ea de pe urma lui, în plan financiar? Da, beneficiază. Deoarece a muncit asiduu la talentul ei şi ştie cum să comunice cu el. Şi, cu cât se pricepe mai bine să facă asta, cu atât e mai bine plătită.

Uneori, oamenii pot înţelege doar dacă există un schimb – dacă el este de „valoare". Aceasta nu depinde întotdeauna de beneficiarul schimbului financiar. Depinde şi de persoană, ştii, de cine este pacientul care cere ajutor. Uneori, el trebuie să-şi extindă viaţa. Trebuie să facă un sacrificiu, după câte s-ar părea – însă nu e un sacrificiu – de a-i da forţă propriei vieţi. Uneori, el îl va înţelege doar dacă există o etichetă cu preţul.

De pildă, să spunem că vagabondul de la colţul străzii ar avea remediul pentru cancer – remediul *adevărat.* Nimeni nu l-ar folosi, deoarece este prost ambalat. Şi s-ar putea foarte bine ca vagabondul să aibă remediul. Uneori, o persoană trebuie să vadă forma de prezentare, înainte să poată accepta conceptul. Asta e firea omenească. Aşa că uneori, pentru ca ea să-l accepte, e necesar un schimb care este just. Pentru ea, provocarea este să vină cu banii, deoarece viaţa ei este importantă şi merită asta, iar ei îi onorează viaţa.

Întrebarea este ce e „echitabil" – ce înseamnă echitabil? Iar acest lucru trebuie să-l stabilească fiecare, în inima sa. Ceea ce este echitabil pentru un grup de oameni, nu este automat echitabil pentru un alt grup. Ce *înseamnă* echitabil? Dacă preţul unei vindecări este de un milion de dolari, probabil

că el nu este echitabil pentru toată lumea – este extrema. Dacă ea e gratuită, poate că nu este corect pentru toată lumea. Asta e extrema. Prin urmare, undeva la mijlocul celor două extreme, există „echitabil". Iar ăsta e un lucru pe care chiar trebuie să-l stabileşti în inima ta. Consider că poţi să-l descoperi. Tu chiar *eşti* capabil să-l descoperi.

Iar uneori, persoana beneficiară are nevoie de acea provocare – are nevoie de acea provocare de a respecta schimbul. Acest lucru face parte din gestaltul ei. Ea are nevoie să facă sacrificiul, ca să poată integra asta în viaţa ei. Nu e chiar un sacrificiu – dar aşa i se pare, în acel moment. Pentru că este vorba despre evoluţia ei. Uneori, oamenii nu o vor preţui, decât dacă există o etichetă cu preţul.

Este intenţia beneficiarului. Uneori e posibil să faci ceva gratuit, doar pentru că acea persoană beneficiară are o dorinţă foarte sinceră de a-şi schimba viaţa. Poţi simţi acest lucru, atunci când te întâlneşti cu ea.

Există mult cenuşiu în această lume. Vrem să gândim în termeni de alb sau negru. Aşa cum există multe, multe fiinţe umane, la fel există multe tipuri diferite de relaţii.

Lumea este axată pe o măsură universală, iar oamenii sunt sensibili la ea; uneori trebuie trasate acele linii de demarcaţie. Dar ar trebui să existe flexibilitate. Şi o vei simţi. Stabileşte care e valoarea ta şi ce anume transmiţi, atât pentru beneficiar, cât şi pentru persoana care este vindecătorul.

Justificarea înţelegerii financiare este inutilă. E total inutilă. Tot ce poţi face este să prezinţi datele. Repet, faptul că oamenii aleg sau nu să participe, reprezintă alegerea lor. De multe ori, acel fapt reprezintă negativitatea lor, care e reflectată în atitudinea pe care o au faţă de propria vindecare. Şi faţă de capacitatea lor de a-şi da voie să fie vindecaţi.

Ei caută o cale de a rămâne în inerţie. De a rămâne undeva în starea de ne-sănătate. Iar dacă ei o pot adăuga la grija

financiară, care îi ajută să rămână în punctul în care au nevoie să fie, o vor adăuga. Aşa că, vor spune: „Păi, ştii, chiar nu pot fi vindecat, pentru că eşti scump sau ceri o sumă de bani pentru sănătatea mea".

Prin asta, ei spun: *Aleg, cu adevărat, să nu fiu vindecat. Mă simt în largul meu, cu boala mea. Nu vreau să o învinge.*

Dacă cumva o abordezi din acea perspectivă, fără să critici sau să arăţi cu degetul spre niciun alt aspect, în afară de dorinţa lor – dar care este *dorinţa* lor, în privinţa sănătăţii? – şi dacă ei nu vor să participe la asta, atunci în ei există o parte care vrea, în continuare, să nu fie sănătoasă.

Iar, uneori, acest lucru va apărea atunci când tu, vindecătorul, eşti cel mai lipsit de forţă. În acest caz, *tu* ai nevoie să te rearmonizezi. Ai nevoie să-ţi rearmonizezi viaţa. Armonizeaz-o. Găseşte acele clipe. Nu pot sublinia îndeajuns de mult nevoia de a face acest lucru pentru viaţa ta – deoarece, atunci când nu eşti în acord sau în armonie, iei decizii care nu sunt în avantajul tău, întrucât la baza lor stă vulnerabilitatea şi nu puterea. În acel caz, iei decizii de nevoie, dar nu pe baza unei viziuni.

Atunci când vindeci, are loc o reconectare. O acţiune de a reconecta. Este vorba despre redeşteptarea capacităţii lor înnăscute – stimulându-i să o simtă. Şi astfel se întâmplă că tu pregăteşti calea pentru asta. Îi reconectezi cu forma lor superioară de energie. Şi le dai posibilitatea să simtă asta. Este ca şi cum ai lăsa sângele să ajungă la ei.

Tot aşa avem acele circuite energetice pe care le moştenim, în acest plan, cu care suntem foarte conectaţi. Şi, ca urmare a experienţelor din viaţa noastră, le închidem – din cauza traumei, din cauza multor altor lucruri. Ca vindecători – întrucât eşti un vindecător – scopul nostru este să le reamintim acelor oameni şi să le dăm posibilitatea să simtă, din nou, acea conexiune. Iar, în cele din urmă, ea se poate reface. Ei îşi pot reface legătura cu forţa. Dar natura energiei şi tiparele vibratorii sunt cele

care rezonează cu viaţa. Într-un fel, eşti ca un diapazon: tu faci să reverbereze această senzaţie autentică a energiei, iar corpul ajunge la ea, o recepţionează şi intră într-un fel de tipar vibratoriu, în care energia poate fi primită. El nu este discordant. Nu se modifică, atunci când ajunge la câmpul energetic. Este acceptat.

Trebuie să te consideri mai degrabă un *facilitator* – decât un vindecător. Cineva care facilitează transferul de energie. Dacă vrei, vindecarea reprezintă un acord. Iar el are loc la un nivel vibratoriu. Persoana care doreşte să fie vindecată, îşi deschide viaţa pentru a primi acea energie din care am venit cu toţii şi de care ne-am deconectat.

Este vorba despre a reface acea conexiune şi a ne da voie să fim conectaţi cu Ceea Ce Este. Asta e ceea ce suntem noi, toţi. Manifestată în diverse planuri de existenţă. Dar în centrul ei, suntem conectaţi unii cu alţii. Iar eu consider că o parte din ceea ce se întâmplă în această lume – şi care a produs atât de multă discordanţă – este faptul că nu suntem conştienţi că suntem cu toţii conectaţi. Că a ne lupta unii împotriva altora nu îi este de folos nimănui.

Dacă înţelegem, cu adevărat, că persoana pe care o rănim chiar face parte din noi înşine, vom avansa foarte mult în crearea păcii în lume. În momentul de faţă, nu recunoaştem acest lucru. Nu înţelegem că, în esenţă, suntem cu toţii unul. Irosim foarte mult timp, vorbind despre cât de individualizaţi suntem. Şi cât de specială e naţiunea, rasa sau personalitatea noastră, în loc să cheltuim orice fel de energie, pentru a discuta despre cât de multe avem în comun.

Vrem să fim aparte. Nu vrem să fim *o parte din.* Te voi lăsa cu acest gând.

30

NOI NE CREĂM FIECARE CLIPĂ DIN VIAȚĂ ESTE OPERA NOASTRĂ DE ARTĂ

Sunt aici pentru tine, acum. Am așteptat ceva timp, ca să ne împărtășim energia cu tine. Îți simțim nevoia de contact. Am dorit să te lăsăm să faci parte din ceea ce a venit la tine în trecut. În viața ta există o nevoie de a exprima un tip nou și divin de comunicare, pe care ai crezut că l-ai simțit.

Noi știm că în acest moment vine o formă diferită de energie. Ai nevoie să-ți dai seama de avantajul pe care îl ai cu această formă mai nouă de energie. Ea te va ajuta să înțelegi o cale de existență, care ți-a fost închisă până acum.

Știm că ai acest gen de capacitate, pentru această formă de exprimare. Nu ai explorat încă acest teritoriu, dar îl vei simți în momentul în care va apărea în viața ta. Știm că asta are o importanță capitală, pentru un domeniu ulterior de succes. Acum a venit timpul în care ai nevoie să întrupezi acest lucru în viața ta. El nu e în afara ta.

Prin urmare, ai nevoie să găsești o cale de a accesa asta de-a lungul vieții tale, fără judecată, fără interpretarea existenței tale. Acest lucru îți va veni într-un mod natural, pe măsură ce treci în acest nou tărâm. În trecut ai încercat să faci multe și te-ai simțit contracarat în multe domenii din viața ta. Ai nevoie să recunoști acest gen de baricade și să le lași să dispară din fața ta. Faptul de a da peste baricade, nu îți va favoriza planul.

Trebuie să le lași să-și găsească locul pe care îl au în existență, iar apoi să le îndepărtezi, fără să investești energie în ele.

Pe măsură ce avansăm în această căutare a ta, ai nevoie să te centrezi altfel decât ai făcut-o până acum. Trebuie să te împământezi într-un altfel de fundament, în care energia vine prin sursa vieții tale. Ea vine prin tine și iese. Ai nevoie să-ți acorzi răgazul de a dezvolta acest lucru. Dacă a existat conflict în viața ta, ai nevoie să creezi spațiu în jurul lui. Ai nevoie de mai mult spațiu.

Tu chiar deții controlul asupra acestui lucru, dar el trebuie să înceapă mai întâi cu pacea ta interioară. Ea nu îi poate fi încredințată mediului înconjurător. Pacea ta trebuie să fie mai întâi fondată în interior. Tu trebuie să întruchipezi acel gen de pace. Iar după aceea, ea va comunica. Nu poți aranja umbra. Trebuie să te ridici, iar umbra se va ridica.

Pacea lăuntrică este un ritm al vieții. Este o conexiune cu energia universală, ciclul ei. Ea înseamnă să intri în ritm cu muzica universului. Dacă te împotrivești muzicii, sunetul nu e foarte plăcut.

Trebuie să găsești o cale de a te armoniza cu universul, iar asta rezultă din a fi în acord cu tine... *fiind.* Acordându-ți răgazul de a te pregăti, înainte să interacționezi cu oamenii din preajma ta. Trebuie să simți acel ritm în viața ta – și îl vei recunoaște, imediat ce îl simți. Mult prea adesea mergi înainte, fără să stabilești mai întâi acea fundație, iar rezultatul este că muzica devine disonantă și le face rău urechilor oamenilor, în clipa în care aud comunicarea. Trebuie să găsești o cale de a fi în acord cu tine și împăcat. Acest lucru ar putea lua ceva timp, înainte de a merge mai departe, dar ai nevoie să-ți *acorzi* răgazul. Acum ești într-o măsură foarte mare la extrema efectului lucrurilor. Trebuie să fii la extrema cauzală. Iar acest lucru este realizat cu ușurință, printr-o simplă punere la punct a conștiinței tale. Dar trebuie să nu o faci în grabă.

Ai nevoie să creezi spațiu pentru ea. Asta înseamnă că *trebuie* să creezi spațiu pentru ea. Înseamnă că trebuie să aloci timp, pentru a fi în acord cu tine însuți, programând timp pentru ea. Nu poți alerga de la o comunicare la alta.

Sunt multe metode de a te ocupa de asta, dar chiar ai nevoie să-ți aloci răgazul de a sta cu tine în liniște, eliminând acel gen de perturbații negative care vin în viața ta. Acest lucru trebuie să fie diminuat. Volumul trebuie să fie redus. În viața ta se petrec multe perturbații, iar asta te împiedică să devii, cu adevărat, puternic. Te contracarează. Trebuie să elimini perturbațiile. Mesajul este mai greu de primit, atunci când există perturbații.

Există energie care poate fi accesată de către oricine. Așa cum bine știi, oricine din lumea asta are un canal pentru ea – acest gen de energie. Acum, ai nevoie să definești canalul și să găsești cea mai bună cale în care poate fi conectat la energia mai extinsă.

Odată ce oamenii simt pacea a Ceea Ce Este în viața și în conexiunea lor, e mult mai ușor să meargă mai departe, în existența lor de zi cu zi. Acel tărâm care poate fi accesat este ceva pe care poate ai dori să-l cercetezi. Cum te conectezi, ca ființă spirituală, cu ființa mai extinsă?

Asta le va permite oamenilor să-și găsească calea spre înțelegerea faptului că ei sunt unul *alcătuit din* mulți – nu unul *dintre* mulți. Conștiința mai vastă din care cu toții ne hrănim. Iar la acel nivel, la nivelul „conștiinței mai vaste", are loc o comunicare ce poate fi accesată. Ceea ce se întâmplă adesea este că ne divizăm – ne înfrânăm. Construim ziduri în jurul nostru. Ne ascundem de aceste energii, deoarece ne este frică de puterea pe care o avem. Ne este frică că vom fi cu adevărat puternici. Contăm pe alții să ne întărească, ceea ce este o treabă din care nu se câștigă nimic.

Fricile provin din frica asumării responsabilității vieții – faptul că, dacă la un moment dat ești responsabil pentru viața

ta, asta e cheia. Oamenii nu vor să aibă acea responsabilitate. Ei vor să fie într-o stare de lipsă. Ei vor să aibă „lipsă" în viața lor. Acest lucru devine oarecum generatorul existenței lor – când, în realitate, nevoia este un obstacol. Nevoia e cea care ne împiedică să ne conectăm. Dacă am ști cu toții că nu aveam nevoie de anumite lucruri și că toți avem puterea pe care o vrem, atunci când ne conectăm cu conștiința mai vastă, ce am mai face cu timpul nostru?

Încercarea de a te proteja cu ajutorul cristalelor și a amuletelor are la bază frica. Este frică, bazată pe energia negativă – în loc să-ți dai voie să recunoști că este o iluzie. Nevoia aceasta de a fi dependent este cea care te atrage spre acele obiecte, în loc să-ți asumi propria putere.

Repet, este vorba despre a nu-ți recunoaște puterea. *Dacă am cristalul potrivit, sunt puternic.* Asta înseamnă să cauți desăvârșirea în afara ta, în loc că recunoști că desăvârșirea deja există. Căutăm să ne desăvârșim din exterior. *Dacă am această amuletă, dacă am acest cristal, voi fi puternic.* Ei bine, în acel caz, puterea e cu totul în afara ta.

Înzestrezi acele obiecte cu putere, protecție sau indiferent ce și nu ai niciun control asupra vieții tale, pentru că amuleta deține controlul. Cristalul deține controlul.

Ne dăm puterea. Oamenilor le e frică să-și asume responsabilitatea reală pentru viața lor. În această societate am fost instruiți să ne bazăm pe ceilalți. Unele dogme religioase cer să avem pe cineva care să intervină pentru noi, deoarece noi singuri nu o putem face. Iar acest lucru e fals.

Practicianul trebuie să-și retragă egoul din abordarea vindecării, atunci când simte că vrea să adauge ceva ca să devină „mai mult", să poarte costumul ori hainele speciale sau să se miște în sensul acelor de ceasornic, în loc să se miște și în sens invers. Este un canal la care toată lumea are acces. *Toată lumea.* Toată lumea are acces. Este vorba despre curățarea drumului.

Să poți vedea acea conexiune cu conștiința mai vastă, deoarece există toate obstacolele din lume, care *nu* ne lasă să o vedem.

Uneori, oamenii doresc să intuiască medical – să diagnosticheze cumva, cu ajutorul unui pendul sau al ghizilor – ca să descopere problema. Să o diagnosticheze și apoi să încerce să o rezolve în conformitate cu ceea ce înțelegem, în loc să fie dispuși să devină doar observatorul și să fie prezenți ca un catalizator al vindecării.

Acesta este cu adevărat un subiect amplu de abordat. Unul dintre motivele pentru care facem cunoștință cu viața din acest plan este să facem acea călătorie de la lipsa puterii, la putere. Venim codificați cu faptul că suntem dependenți de altcineva; și, în esență, chiar *suntem* – de părinții noștri, atunci când suntem copii.

Acea codificare are loc aproape în mod organic, iar noi credem că așa trebuie să ne continuăm toată viața, deoarece la început le-am transferat toată puterea părinților noștri, dar după aceea vine o trezire. Parcurgem o călătorie și, într-un final, începem să fim noi înșine. Devenim proprii părinți. Ne revendicăm acel rol pentru noi. Iar atunci când acționăm ca părinte al nostru, devenim independenți. Devenim ființa întreagă, care putem fi. Iar pentru mulți oameni, acest concept este greu de înțeles – cum acționăm ca părinți ai noștri și transferăm responsabilitatea. Așadar, aceasta e una dintre călătoriile care au loc – această tranziție de la a fi un individ dependent, la un individ independent, care se poate baza pe sine însuși.

Dar, foarte frecvent, acel nivel de conștiință nu e niciodată depășit. Apoi ne dăm puterea unui partener. O dăm unui prieten. Creăm genul acela de relație codependentă, „trebuie să fii aici pentru mine". Toate acele paradigme care există în societate. Iar, într-un fel, călătoria este să ajungi în stadiul în care devii întreg, în și din tine însuți, accesând energia care există pentru toată lumea. Nu e un rezervor limitat. Este ne-

sfârșit. Ai nevoie doar de silință. Iar uneori necesită un pic de efort. Dar acela e momentul în care apare armonia – atunci când poți atinge și poți simți pe deplin, în viața ta, acel centru în care nu ești dependent, în care ești stăpânul propriei vieți.

Foarte mulți oameni nu sunt stăpânii vieții lor. Ei au vândut părți din ea, le-au dat-o altor oameni. Iar apoi încearcă să și-o revendice și sunt frustrați, pentru că acea persoană, spun ei, le-a luat o parte din viața lor – dar, de fapt, ei i-au *îngăduit* să ia o parte din viața lor.

Este vorba despre revendicarea vieții tale, după primii ani, când ai fost copil. Înseamnă să te reîntregești. Atunci când pare că tot ceea ce ai făcut este *dat*, e foarte ușor să intri în drama vieții. Totul se transformă într-o dramă, atunci când avem oameni pe care să-i învinuim pentru neajunsurile noastre, deoarece ei ne-au făcut ceva – sau percepem că ne-au făcut ceva. Iar acum suntem victime, ne putem simți foarte confortabil în starea noastră de victimă și putem căuta pe cineva care să ne salveze din ea. Însă asta nu va conduce niciodată la o viață satisfăcătoare, deoarece puterea nu e la ei. Ea e aici. Este aici, aici, *înăuntrul* tău. Nu ai nevoie să o extragi din alți oameni și să duci acea luptă, acel război.

Ea înseamnă să-ți reamintești. Este un proces de reamintire, deoarece atunci când nu suntem în acest plan, o recunoaștem. Înțelegem acea conexiune și renunțăm la ea, doar pentru a găsi în această viață, călătoria pentru a o redescoperi – și, făcând acest lucru, să schimbăm mediul în care trăim. Așadar, o parte din misiunea oricărei ființe umane, născute în acest plan, este să-și revendice puterea – să-și aducă aminte de puterea la care a renunțat înainte de a veni în acest plan.

Seamănă foarte mult cu o vânătoare de comori. Toți am venit în acest plan, ca să participăm la o vânătoare de comori – iar comoara se află înăuntrul nostru. Și, până când nu vom recunoaște acest lucru, vom căuta mereu comoara, în afara

noastră. Vine un moment care se transformă în momentul „Aha". Ne dăm seama, de fapt, că cine suntem noi reprezintă comoara și o respectăm pentru ceea ce este. Cu toții suntem comori. Aceasta este redescoperirea. Toți suntem aici, ca să jucăm acest joc.

Dacă ești în acord cu tine – dacă ești foarte în armonie cu viața ta interioară – nicio alegere pe care o faci nu e greșită. Fiecare alegere are valoare. Nu are importanță. Nu are importanță ce alegere faci. Unii oameni se gândesc: *„Să merg pe ușa asta sau să merg pe ușa aia?* Și petrec foarte mult timp, încercând să se decidă pe care ușă să intre. Toate ușile duc la același drum. Dar suntem înțepeniți, încercând să găsim o cale: *Ce ușă să aleg? Ușa asta are valoare sau ușa aia are valoare? Comoara e în spatele acestei uși sau e în spatele acelei uși? Nu știu. Poate că am nevoie de cineva care să mă ajute să pricep pe care dintre uși să o aleg.* Iar ei își petrec acest timp, în acest soi de existență de viață-purgatoriu, în care nu există mișcare.

Chestia e să alegi o ușă și să pășești prin ea. Ea te va duce acolo unde ai nevoie să mergi. Nu trebuie să-ți faci griji că ai putea lua o decizie greșită. Asta, deoarece fiecare clipă are valoare; fiecare alegere are valoare – în fiecare alegere pe care o faci, există o lecție – dacă alegi să vezi asta. Nu are importanță. Mișcă-te. Pășește prin ușă. Nu contempla ușile. *Aceea e mai frumoasă. Aceea arată cam sobră.* Nu are importanță. Nu are importanță. Pășește prin ușă.

Dacă există vreo alegere care să fie cea mai puțin de dorit sau apropiată de o alegere greșită, ea ar fi să nu faci nicio alegere. Iar unii oameni dau înapoi. *Nu o să intru pe nicio ușă. Mă simt confortabil aici, contemplând ușile. Aici este existența mea. Îi voi privi pe ceilalți oameni cum pășesc prin ele. Nu știu ce se întâmplă de cealaltă parte a lor, dar îi voi lăsa să aleagă. Voi aștepta să văd cât de mulți pășesc prin această ușă și câți pășesc prin acea. Voi aduna păreri despre uși. Le voi măsura.*

Așadar, toată acea frică este legată de a decide – ceea ce nu contează. Nu contează. Mișcă-te. Oamenii nu se mișcă, pe parcursul vieții lor. Nu evoluează. Se obișnuiesc foarte mult cu camera în care se află – iar asta poate fi uneori foarte dureros. Cu toții cunoaștem oameni care investesc în suferința lor. În acele cazuri, au nevoie să se miște. Nu contează în ce direcție, pe care drum. Nu contează. Dar locul în care sunt, este locul în care există durerea, iar evoluția constă în mișcare. Înțelegerea profundă se află în mișcare, nu în inerție.

Este vorba despre a-i determina pe oameni să se miște – să se miște în decursul vieții lor. Să se miște sub aspect spiritual.

E posibil ca oamenii să nu capete întotdeauna vindecarea pe care crezi că ar trebui să o primească. Rolul tău e să înțelegi că ai o capacitate de a-i conecta la o energie superioară. Uneori, bolile oamenilor – diformitatea lor, lipsa energiei din orice parte a corpului – fac toate parte din ceva ce au nevoie să trăiască, ca să învețe lecția pe care trebuie să o învețe. Ei refuză să învețe lecția pe care le-o aduce acea afecțiune. Iar, uneori, au nevoie să rămână în acea stare, până când învață lecția, oricare ar fi ea, din acea limitare – din indiferent ce. Dacă ea înseamnă să-și mărească compasiunea pentru ceva, atunci se pot elibera de ea.

Niciuna dintre ele nu e întâmplătoare. Niciuna dintre aceste boli care apar, nu e întâmplătoare. Ele sunt acolo pentru un scop. Și, până când oamenii nu înțeleg scopul ei, lecția nu a fost învățată.

Ca vindecător, tot ce poți face este să oferi o oportunitate – iar uneori e o oportunitate foarte bună. Asta este tot ce poți face. Nu poate exista atașament față de rezultat. Repet, ea asigură o ușă. Este deschisă o ușă. Alegi să pășești prin ea sau nu? Noi deschidem uși. Ca vindecători, deschidem uși către energie. Deschidem uși către o existență mai vastă, mai bogată.

Deschidem uși către o viață care e în armonie cu universul. Deschidem uși. Acum, faptul că acea persoană este sau nu

capabilă ori dispusă să păşească pe acea uşă este gestalt-ul ei, e provocarea ei, este motivul pentru care s-a născut în acest plan. Nimănui nu i s-au dat aceste boli, din întâmplare. Există o lecţie mai importantă de învăţat.

Permite-mi să fiu foarte explicit în această privinţă. Nu e o lecţie care trebuie învăţată la nivel cerebral. Uneori ea poate fi la un nivel celular. Iar ei sunt dispuşi să accepte şi să aprecieze boala, pentru compasiunea pe care le-o aduce, pentru înţelegerea profundă pe care nu au avut-o niciodată. Dacă nu pot găsi o cale de a începe să considere aceste lucruri drept oportunităţi de a schimba ceva profund în viaţa lor – de a-şi intensifica viaţa – nu se vor vindeca. Aceasta reprezintă oportunitatea lor de evoluţie.

Orice boală pe care o avem, orice obstacol pe care îl avem, este pentru noi o oportunitate de a evolua. Sunt experienţe unice. Toate sunt experienţe variate, care aduc lumină asupra unei părţi diferite din Ceea Ce Este. În unele vieţi, noi o vedem din această perspectivă, iar ea devine foarte închisă şi mioapă. Iar alteori ne oferim oportunitatea de a avea o perspectivă mai extinsă asupra naturii acelei sculpturi, dintr-un alt unghi. Şi uneori trebuie să mergem de jur împrejurul sculpturii, ca să-i înţelegem adevărata frumuseţe şi natură. Ca vindecători, tot ce poţi face e să atragi atenţia asupra ei şi să spui: „Iată uşa. Eşti pregătit?"

Deci, cu cât experienţa pe care ne-o oferim e mai variată, cu atât mai bună este înţelegerea pe care o avem despre toată această experienţă... despre tot acest nivel din care facem parte.

Şi indiferent că alegerile pe care le facem la acest nivel sunt din frică sau din iubire – nu are importanţă, deoarece există un dar care trebuie câştigat. Nu are importanţă.

Alegerile sunt alegeri. Valoarea pe care le-o atribui este un concept străin universului. Le atribui valoare acestor alegeri – frică, iubire sau indiferent ce. Ştii, tu califici alegerea.

Alegerea e alegere. Ea trebuie să te ducă acolo unde ai nevoie să mergi. Nu contează dacă e bazată pe frică, pe iubire sau oricum vrei să o califici. Ea este pentru ca tu să înaintezi prin ea şi să găseşti împlinire de cealaltă parte a ei – compasiunea din cealaltă parte a ei.

Dacă începi să analizezi, *Alegerea asta e bazată pe frică?* – acum eşti într-o stare de inerţie. Te uiţi la uşi.

Acelaşi nivel de vindecare nu va fi adus de practicianul care tremură de frică şi se protejează folosind lumini strălucitoare şi ritual, aşa cum ar fi adus de către aceeaşi persoană, dacă ea ar începe să simtă o libertate a iubirii şi a interacţiunii cu universul. Ceea ce e necesar să se întâmple este că toată judecata trebuie să fie scoasă din ecuaţie.

Toată acea judecată, toată. Cu alte cuvinte, dacă ai un vindecător care are amulete, ca să folosim un exemplu – sau cristale – pentru protecţie sau indiferent ce, el nu-şi întrupează cu adevărat puterea. El are o călătorie de făcut. Dacă foloseşte ceva din afara lui, se bazează pe o altă putere. Aşadar, în esenţă, el nu şi-a acceptat în totalitate puterea şi îi *lipseşte.* Energia *este.* Ea *este.* Punct.

Acum o vei bloca, folosind cristale, amulete, ritual şi...? Asta e ceea ce vei face – să împiedici curgerea ei liberă? E ca şi cum ai împodobi un furtun. *Poate că voi lega asta în jurul lui; poate că voi lega aia în jurul lui* – şi, după aceea, apa nu mai curge.

Nu există niciun lucru pe care îl poţi face ca să te „deschizi", pentru a interacţiona în totalitate cu vederea sau auzul tău. Sarcina furtunului nu e să recunoască apa. O parte o constituie faptul ca tu să nu judeci procesul – eliminarea judecăţii tale, neutralitatea ta faţă de el – asta îl face să fie încununat de succes. Dacă ai accepta asta, dacă ai interacţiona, nu ai mai servi unui scop.

Este energia persoanei... asta e ceea ce se întâmplă. Tu eşti canalul care să-i permită să aibă loc acest lucru. Dacă tu, ca şi canal, începi să te retragi şi *nu* mai îndeplineşti acea funcţie într-o manieră total neutră, lipsită de judecată, întreaga conexiune dispare, deoarece acum tu te retragi dincolo de ea. Nu mai eşti prezent acolo, ca să-i dai voie acelei forţe să apară. Rolul tău este doar să fii un canal. E un rol important. Poţi fi sigur de asta. Poţi fi sigur de asta.

Mulţi oameni consideră, de pildă, că îi vor ajuta cristalele. Este o activitate a egoului. Deoarece ei cred că au răspunsul. „*Eu* am răspunsul. Vino la *mine. Eu* am răspunsul. Persoana aceea nu are răspunsul. *Eu* am răspunsul." Toate astea sunt o activitate a egoului. „Asta *mă* deosebeşte de el. *Eu* am cristalul mai mare; *eu* am amuleta mai mare; *eu* am de spus cuvintele pe care el [sau ea] nu le are. Acum, trebuie să vii la *mine.*"

Repet, noi presupunem că există o sursă limitată de putere, că *eu am mai multă putere; ei au mai puţină putere.* Iar asta ne desparte de procesul de vindecare. Cu cât putem îndepărta mai mult toate astea şi doar să fim foarte prezenţi... ceea ce se întoarce la tine, ceea ce creezi, este timpul – creaţia timpului de a fi foarte prezent în viaţa ta. Foarte mulţi oameni au vorbit despre acest lucru, în foarte multe feluri – şi totuşi, el nu este niciodată auzit. Ai nevoie cu adevărat să fii prezent în existenţa ta, fără să acţionezi din ego, ci doar simţind puterea care este.

Oamenii aleargă peste tot, de acolo-colo, căutând puterea, iar ei deja o au. Îşi petrec toată viaţa fugind de la magazin la chioşc, încercând să-l găsească pe cel care are puterea. Tot ce trebuie să facă este să stea în picioare şi să se uite în oglindă şi o vor recunoaşte: *Acesta e adevăr. Acesta e adevăr. E aici deja. E aici, în această secundă, în această clipă.*

Iar oamenii se îndeletnicesc cu trădarea lui. Trebuie să-l revendicăm acum. Trebuie să recunoaştem că putem fi pe deplin însufleţiţi în viaţa noastră – şi nu pe seama altcuiva. Că putem

fi pe deplin fericiţi şi prezenţi în viaţa noastră – şi nu pe seama altcuiva. Şi, pentru un motiv oarecare, toată lumea consideră că există doar „atâtea" resurse în lume, în univers; şi există doar *atât* de multă fericire, care să fie îndestulătoare. *Dacă acea persoană ia prea multă fericire, mie îmi va rămâne mult mai puţină?* Nu. Ea e nesfârşită. Absolut nesfârşită. E nelimitată.

Ne-am născut ca să ne celebrăm existenţa – şi, foarte adesea, tot ceea ce facem e să jelim. Este o crimă, dar asta e călătoria. Asta e călătoria în care trecem de la jelit, la sărbătorit.

Indiferent că încercăm să înţelegem dacă ar trebui să păşim pe uşa jelitului sau încercăm să ghicim care e uşa celebrării, tot există multă evoluţie de care să ne bucurăm. Doar mergi. Mergi; mişcă-te. Pentru că în mişcare apar revelaţiile. Atunci când stăm, pur şi simplu, nu este reînsufleţit nimic; nu există recunoaştere. Acela e momentul în care devenim inerţi. Totul este cerebral. Nu avem încredere în intuiţia noastră. Nu avem încredere în viaţa noastră – suma totală a experienţei. Nu ne conectăm cu acel rezervor vast de energie, care există.

Să zicem că ai avea de săpat o gaură prin Pământ, până în cealaltă parte şi, pentru un motiv oarecare, spui: *O voi săpa fără să folosesc lopata. Voi veni şi o voi face fără foraj automat. O voi face doar cu ajutorul braţelor mele, a mâinilor mele.* Păi, presupun că o poţi face – dar de ce ai face-o? De ce să nu-ţi iei o lopată? Şi asta este puterea care există în viaţa ta. Asta e călătoria.

Irosim foarte mult timp, căutând lopeţile altor oameni. *Ai căpătat una? Grozav!* În loc să ne revendicăm puterea. Folosindu-ne propria lopată.

Responsabilitatea este un concept foarte încărcat. E ca şi cum ai creat ceva ca să meriţi asta şi eşti pedepsit pentru vieţi trecute, iar asta e pedeapsa ta. Acest lucru nu e foarte creativ. El doar susţine, mai departe, starea de victimă.

Sunt de părere că felul în care ai nevoie să consideri asta, e că acestea sunt oportunităţi – oricât de neplăcute ar putea fi ele – de a-ţi examina viaţa într-o altă lumină. Ce energie constructivă poţi obţine din acea experienţă? În orice moment de răscruce, în orice confruntare pe care o avem în viaţa noastră, în orice obstacol pe care îl întâlnim, are loc şi o evoluţie. Şi consider că oamenii au nevoie să fie foarte creativi în privinţa faptului de a fi capabili să accepte acel moment de răscruce, acel obstacol – oricum vrei să-i spui – şi apoi să-l traduci sub forma: *Care este evoluţia adusă de experienţă?* Să te facă mai plin de compasiune, să lucrezi pentru legi mai bune? Înţelegi ce spun? Sau pentru ca tu să înţelegi mai bine latura din tine, pe care nu ai înţeles-o înainte? Sau ca să-ţi măreşti compasiunea pentru omenire? Orice ar fi. În acea clipă, în acel moment de răscruce, există o creştere care trebuie cercetată. Aşa că ea devine mult mai creativă decât: *Îmi asum responsabilitatea. Ce am făcut ca să merit asta?*

La ce te-ai angajat, atunci când ai venit în această viaţă? Care au fost provocările pe care ţi le-ai stabilit? Nu e vorba despre faptul că ai venit ca să „trăieşti experienţe" – şi doar să fii. Este ca şi cum ai creat un plan de învăţământ, înainte să fi ajuns vreodată aici. Apoi, prin parcurgerea planului de învăţământ, ai trecut, treptat, la orice nivel doreşti, în ce priveşte dezvoltarea ta. Tu ai planificat tema obstacolului. Tu ai ales circumstanţele în care te-ai născut. Tu ai ales lucrurile cu care va trebui să te confrunţi. Tu ai făcut ca dificultăţile să fie mai mari. Acesta e locul în care apare creaţia. Înainte să fi fost plasat vreodată în acest plan. E o provocare. Viaţa este o provocare, în sensul bun al cuvântului. Provocarea este ca participantul să depăşească aceste obstacole, iar în obstacole există evoluţie.

Există evoluţie, în absolut fiecare obstacol pe care îl vei întâlni vreodată.

Prin urmare, în ceea ce priveşte responsabilitatea, oare eşti tu, responsabil? Da, eşti responsabil, deoarece tu ţi-ai stabilit tema obstacolului, înainte să fi venit aici.

E foarte uşor să-i spui cuiva: „Asumă-ţi responsabilitatea". E ca şi cum i-ai spune: *A fost greşeala ta. Acum ocupă-te de ea.* Iar asta implică foarte mult bagaj negativ – şi aşa interpretează oamenii responsabilitatea, în mod frecvent. Nu o văd ca pe forţa creativă care poate fi. Ceea ce avem nevoie să facem este doar să ne schimbăm acea percepţie. Sunt de părere că, uneori, conceptul de *responsabilitate* este prea încărcat. Cred că ceea ce trebuie să faci, este să spui: *În regulă, asta există acum în viaţa ta.* Cum poţi tu, prin faptul că te ocupi de această experienţă, să-ţi întăreşti forţa vitală? Cum poţi schimba asta?

În viaţă suntem creativi. Ne creăm fiecare clipă din viaţa noastră – este lucrarea noastră artistică. Culoarea pe care o punem pe pânză este culoarea pe care am ales să o punem pe pânză. Dar am selectat vopseaua, atunci când am fost de partea cealaltă. Ceea ce spun este că vopseaua pe care ai ales-o şi felul în care pictezi cu ea va conta în ceea ce priveşte cât de însufleţit şi viu este tabloul – sau cât este de mort şi cât seamănă cu a fi victimă.

Asta este ceea ce creezi. Acesta e tabloul pe care îl creezi. Pictezi o viaţă care înmugureşte, înfloreşte şi evoluează? O viaţă care nu înfruntă nicio adversitate, este lipsită de culoare. Nu există caracter. Există foarte puţină compasiune. Vedem acest lucru, în repetate rânduri.

Viaţa uşoară *nu* este viaţă uşoară. Nu există dimensiune. Doar atunci când alegi să te pui la încercare pe această planetă apare munca extraordinară, apare arta extraordinară. O muzică extraordinară ia naştere din acea energie creativă. *Fac asta sau fac aia? Clarific situaţia sau ascund situaţia?*

Aşadar, dacă alegi să ascunzi sau să interiorizezi toate astea, provocarea devine mai dură, deoarece la un moment

ori, o altă parte a acestei existenţe foarte reale se află în alt plan, în acelaşi timp în care trăieşti ceea ce tu percepi ca fiind această realitate. De asemenea, toate aceste planuri sunt cele în care ne ducem să vedem vieţi trecute, cu ajutorul subconştientului şi să aducem la lumină informaţii care sunt integrate în acest plan, ca un fel de bibliotecă enormă, ca să spun aşa. Atunci când eşti în starea de vis, cercetezi, în mod conştient, cărţile din ea. Iei de pe raft o carte, o studiezi, o pui înapoi. Dar uităm foarte mult din ele, pentru că altfel nu ne-am mai putea îndeplini rolul, într-o manieră clară, în această viaţă. Instinctul este amprenta acelor cărţi în viaţa noastră. Atunci când deschizi acea uşă, ţi se oferă un volum uriaş de cunoştinţe – şi, din când în când, o parte din ele sunt înţelese foarte exact în acest plan.

Prin urmare, e ca şi cum acest plan ar fi un muzeu uriaş, prin care ne plimbăm în mod repetat, având o altă personalitate. Iar din acea personalitate diferită, înţelegem un aspect cu totul diferit al compasiunii şi devenim o fire mult mai plină de compasiune, ceea ce e, în esenţă, Ceea Ce este – compasiune manifestată.

Găseşte o cale de a-ţi da voie să te armonizezi cu spiritul mai măreţ care este identificat drept *tu*, în acest plan. Trebuie să fii capabil să te bucuri de împlinire în sufletul tău. Sunt foarte multe informaţii ce trebuie să-ţi parvină. Nu-ţi fie teamă de existenţa ta. Integrează tot ceea ce te înconjoară şi, atunci când eşti pe punctul de a adormi, cere să-ţi fie comunicate informaţii minunate. La început, acesta este un experiment extraordinar. Pe măsură ce continui să-l faci, vei avea mai mult succes.

Există planuri de existenţă în care acest ciclu nu se repetă aşa cum îl vezi repetându-se pe Pământ. Faptul e că Pământul constituie o provocare. Este o şcoală dură, în care să te înscrii. E una dintre cele mai grele. Există locuri de genul *Noi ne creăm fiecare clipă din viaţa noastră – este lucrarea noastră de artă,*

în care viaţa nu e atât de adversă. Este asemenea cu înscrierea într-o tabără de instruire – Pământul. Înţelegi?

„Care e cea mai dură tabără de instruire la care mă pot înscrie?" „Ce-ar fi să-ţi încerci puterile pe Pământ. Cei de acolo au o programă foarte bună. E foarte creativă."

Nu înţelegem. Am vorbit mai înainte despre culori. Ştii, uneori credem că în cutie sunt 14 culori, să spunem. Există mii de culori, culori pe care nu le-ai mai văzut vreodată. Cutia de aici e aproape goală. Tu poate că te joci cu 14, 18 culori. Există culori care îţi depăşesc puterea de imaginaţie. Oamenilor le este însă greu să digere asta. Este greu ca oamenii să înţeleagă, fără să-şi îndepărteze publicul. Trebuie să înţelegi că trebuie să faci accesibile aceste lucruri, la început. Ei vor avea încredere. Şi înţelege faptul că fiecare viaţă este o posibilitate de evoluţie şi de adâncire a compasiunii. Fiecare clipă pe care o ai. Să vezi tot ce apare în viaţa ta, ca pe un mijloc de creştere a compasiunii şi de extindere a capacităţii tale de înţelegere.

Procesele mentale ale celor mai mulţi oameni nu se întind până la ceea ce se întâmplă 15 lumi mai târziu. Ei sunt foarte ancoraţi în acum. Iar tu nu îi poţi copleşi cu cele 180.000 de culori existente. Nu poţi. Ei nu pot asimila aşa ceva.

Aşa că trebuie să revii la cât sunt de accesibile. Iertarea există pentru a stimula compasiunea – iar cei care o fac cel mai bine, sunt ţinuţi minte cel mai mult, deoarece ies în relief. Ca Iisus, un alt voluntar.

De fiecare dată când te întorci având o înţelegere mai profundă, eşti mai repede capabil să-i ajuţi pe alţii să facă la fel. Cauţi să schimbi vibraţia acestei planete, în cele din urmă. Provocarea este să încerci să schimbi întrucâtva, în ceva pozitiv, această natură beligerantă care există.

Ai auzit de conceptul de suflete bătrâne. De fiecare dată când te întorci, ai o capacitate de înţelegere mai profundă şi mai vastă. Ai un arsenal mai bogat. Ai o înţelegere mai pro-

fundă şi extinsă despre condiţia umană şi eşti capabil să atingi mai mulţi oameni. Acela e rolul tău. Ei contează pe tine, pentru asta. Nu înţeleg de ce, dar o fac. Şi acesta e rolul tău în acest plan: să-i aduci pe oameni la Lumină, să-i faci să descopere înţelegerea cât timp sunt în *acest* plan şi nu după ce trec în cellălalt. În *acest* plan. *Cum îi pot aduce pe oameni la Lumină?* Asta e ceea ce faci, asta e ceea ce fac Eric şi Fred, asta e lucrarea în care eşti implicat. „Lumina" reprezentând înţelegere şi compasiune desăvârşite.

Va avea loc o mare transformare în viitor. Paharul va fi pe jumătate gol sau va fi pe jumătate plin? Din nou, totul va depinde de cei care îl percep. Unii vor vedea transformarea ca pe un cataclism; pentru alţii va fi o redeşteptare. Dar vine o transformare. De aceea îşi fac apariţia aceste spirite de pretutindeni din univers. Ca să pregătească drumul pentru transformarea care trebuie să vină. Nu trebuie să-ţi fie frică de ea, dacă poţi înţelege veşnicia.

În multe domenii ea se desfăşoară deja. Fundaţia este pusă şi, pe măsură ce avansăm, va fi temeinică. Cu siguranţă că nu va exista o zi în care „Pământul a rămas nemişcat". Este un proces care va ajunge la fiecare persoană, care va descoperi că sistemul de credinţă pe care îl are ori îi este de folos – ori, dintr-odată, nu-i mai este de folos. Cei care nu pot discerne vor fi fără adăpost – iar cei care vor să caute, vor găsi noi adăposturi.

31

NICIODATĂ NU VOR FI SUFICIENT DE MULTE APLAUZE

Rolul vindecătorilor de toate felurile din această existenţă, este posibilitatea de a deschide uşi. Înseamnă, totodată, că se deschid uşi pentru *capacitatea* ta de a deschide uşi. Pentru capacitatea ta de a avea compasiunea de a deschide acele uşi.

Trebuie să ai compasiune pentru persoana care se decide dacă să păşească sau nu prin uşă, pentru ca ea să vrea să păşească prin uşă. Să sperăm că va păşi. Îţi doreşti acel rezultat, deoarece vrei ca oamenii să fie mai mulţumiţi de viaţa lor. Vrei ca ei să-şi îndeplinească rolul, într-un mod mai clar – dar nu poţi deveni ataşat de rezultat şi nu-ţi poţi însuşi rezultatul, deoarece asta nu stă în puterea ta.

Altfel spus, dacă o persoană se agaţă de indiferent ce boală şi este neînduplecată în privinţa ei, acest lucru nu e o oglindire a capacităţii tale de a deschide o uşă.

Ai deschis uşa. Ai invitat-o să intre. Poate că ea chiar nu vrea să intre. Asta nu e o reflectare a ta şi nu este ceva pe care să-l poţi cuantifica.

Poţi doar să deschizi uşa. Provocarea de a păşi prin ea îi aparţine. Aşa că, atunci când nu păşeşte pein ea, nu e din cauză că nu ai deschis uşa, într-un mod plăcut. Ai deschis uşa. „Haide, intră. Şi dacă nu vrei să intri… atunci, data viitoare."

Dacă este o persoană foarte apropiată – cum ar fi un partener, mama sau tatăl – e foarte greu, deoarece, ştii, aici există şi un ataşament emoţional; iar uneori el poate tulbura procesul. Dacă eşti prea apropiat de persoană, atunci nu e vorba despre o relaţie pură.

E încărcată, plină de experienţe. Iar, uneori, acea persoană nu o va accepta de la tine, însă altcineva o poate mobiliza. Pentru că ea are tot felul de preconcepţii legate de natura informaţiilor pe care le aduci.

Perseverenţa este însă o calitate importantă a compasiunii. Să nu-ţi pierzi niciodată încrederea în nimeni. Poate că nu s-a întâmplat azi. Există şi ziua de mâine. Poate că nu se va întâmpla mâine. Există şi ziua de poimâine. „Voi continua, atât timp cât o pot face complet, pentru că am compasiune pentru tine." În cele din urmă, rezistenţa ei slăbeşte. În cele din urmă, deoarece compasiunea este o energie mai puternică. E mai puternică decât rezistenţa. Dar trebuie să vină din compasiune. Nu poate veni din „De ce nu faci asta?", întrucât totul se transformă în iritare, iar persoana respectivă o interpretează ca pe un gest absolut diferit. Iar acum inerţia ei este justificată, deoarece o hăituieşti, iar ea este iritată din cauza asta şi: „Ea nu vrea să mă lase în pace".

Dacă mesajul este transmis cu compasiune autentică – iar asta e ceva pe care tu, ca vindecător, trebuie să-l analizezi – dacă el vine din compasiune pură, în cele din urmă va fi auzit. *Va* fi auzit. Dar nerăbdarea nu face parte din vindecare.

Ceea ce spun se referă la depăşirea negativităţii energiei ei. Energia pozitivă e mult mai puternică. Şi nu are egal, dacă provine din iubire şi compasiune. Nu există nimic care să poată opri acest lucru.

Nu există nimic care să poată opri un flux real de energie. Energia iubirii şi energia compasiunii sunt mai puternice decât toată negativitatea pe care ai putea-o aduna. Dar trebuie ca tu însuţi, ca vindecător, să verifici asta.

Trebuie să verifici: *Sunt în această poziţie? Comportamentul meu e motivat de faptul că „Mai am două sau trei programări şi vreau ca mai întâi să o termin pe asta?"* – aşa ceva nu e compasiune. În realitate, ea are de-a face cu: *Vreau într-adevăr să ajung în viaţa acestei persoane şi să o ajut să atingă o stare de bucurie pe care nu a mai cunoscut-o până acum? Sunt motivat de această atitudine?*

Ea face parte, în totalitate, din orice interacţiune pe care o vei avea vreodată. Este mai evidentă într-o relaţie de vindecare, pentru că, de obicei, pur şi simplu nu ştii dinainte prea multe lucruri despre persoana respectivă. Iar ea vine la tine, cu un anumit gen de entuziasm sau de speranţă că se va schimba ceva. Aşa că, acea dinamică e diferită.

Este mult mai neclar, atunci când intri în relaţii interpersonale, deoarece atunci există poveşti, există motive şi există planuri ascunse. Dar dacă, ca persoană, verifici asta, în final, acest lucru va redresa nava. Ajungi la un nivel de plutire şi oamenii au încredere în tine aşa cum n-au mai avut până atunci, dacă ai compasiune reală. Dacă ai compasiune *reală.* Iar tu *vrei* să o ai în viaţa ta – şi ai descoperit o cale de a o găsi.

Acesta este locul din care trebuie să vină. Trebuie să vină din inimă. Şi, cu cât îţi pasă mai mult de alţii, cu atât mai multă bucurie vei cunoaşte. Să-ţi pese sincer. Nu pentru că ai un interes. Să-ţi pese sincer de existenţa altuia, deoarece suntem cu toţii unul. Faptul de a ajuta pe altcineva ne face mai fericiţi. Este un rezultat direct, un rezultat direct.

Dacă eşti atât de concentrat să-i faci pe alţi oameni fericiţi, încât suferi, nu te afli în locul potrivit. În acest caz, abordarea ta e greşită, deoarece nu ar trebui să existe vreo suferinţă legată de acest lucru.

Repet, dacă suferi, e posibil să discuţi despre suferinţă, din cauza neglijării vieţii personale. Dar aici iese la iveală un adevăr mai profund – căci, dacă te serveşti de vindecare, ca să

eviţi să te ocupi de viaţa personală sau dacă te aştepţi ca vindecarea să te valideze ca persoană, aceasta nu este o intenţie pură, plină de compasiune. Asta, deoarece acum ai stabilit că valoarea ta rezultă din cât de mult poţi ameliora viaţa acestei persoane. Ea începe să fie ceva legat de tine. „Nu-i aşa că sunt grozav, pentru felul în care am deschis această uşă?"

Tu doar deschizi uşa. Speri, încerci şi te rogi ca ea să păşească prin ea. Dar asta nu are nimic de-a face cu tine, ca persoană. Nu are nimic de-a face cu cât de bun sau de rău eşti ori cu modul în care te consideri a fi în viaţă – sau cum îţi evaluezi valoarea de sine. Dacă o faci – dacă vindeci dintr-o perspectivă cu totul plină de compasiune, în care eşti sincer preocupat de viaţa acelei persoane, în acel moment – există o bucurie reală, ce derivă din acel proces. Există o bucurie *reală.* Iar ceea ce se întâmplă este că începi să fii mai magnetic. Oamenii sunt atraşi spre tine.

Este ca şi cum ai urma să devii un mare actor; dacă te apuci de actorie pentru aplauzele oamenilor, niciodată n-o să fie suficient de multe aplauze. Niciodată nu vor fi suficient de multe aplauze.

A fi vindecător este o misiune. Este o misiune, aceea de a fi plin de compasiune. Nu poţi nega că există un centru pe care te concentrezi — legat de faptul de a fi vindecător. Există un punct central de concentrare. Există un rezultat palpabil – dar nu poţi face pe victima, când e vorba despre acel rezultat.

Nu te poţi considera ca fiind „mai puţin" sau „mai mult", în funcţie de faptul că persoana păşeşte prin uşă sau nu. Nu poţi. Repet, tot ce poţi face e să deschizi uşa.

Nu poţi începe o carieră în domeniul vindecării, pe motiv că nu te bucuri de iubirea pe care simţi că o meriţi; sau că nu te simţi împlinit la vreun nivel şi consideri că această carieră îţi va aduce împlinire.

În acel caz, cauţi aplauzele pentru faptul că eşti pe scenă, fără să oferi darul pentru care primeşti aplauzele. Pui carul înaintea boilor. Intenţia e total obscură. E nevoie de mult efort, pentru ca ea să vină dintr-un loc foarte pur. Rezultatul este că lumina va străluci. Iar tu te vei putea desfăta în acea lumină, întrucât ea vine dintr-un loc pur. Dacă nu vii din acel loc, oricât de multă lumină s-ar revărsa asupra ta, ea nu va fi niciodată suficientă. Ea nu va fi niciodată suficientă pentru a aduce mulţumire, deoarece este vorba, în primul rând, despre imperfecţiune, despre a te simţi necorespunzător.

32

EXISTENŢA FIECĂRUIA ESTE O SIMFONIE

Lumina are tipare vibratorii. Şi totul se referă la tiparele vibratorii. Lumina din care simţi că începi să faci parte este diferită de lumina Soarelui. Este un alt nivel. Este un alt plan.

Activitatea acestor tipare vibratorii într-o fiinţă umană, chiar la un nivel celular, este cea care îi permite să devină plină de viaţă. Între atomi există sunet, iar sunetul constă în lungimi de undă, în valuri de Lumină... el vibrează. Şi asta e ceea ce îi dă existenţei noastre, funcţia pe care o are, iar noi facem parte din acel tipar vibratoriu. Totul este caracterizat de vibraţie. Undele de Lumină sunt caracterizate de vibraţie. Ceea ce avem nevoie să facem este să devenim foarte acordaţi la aceste tipare vibratorii. Să lăsăm lumina să intre, de exemplu, înseamnă să ne dăm voie să ne armonizăm cu Lumina, să ne armonizăm cu sunetul Luminii. Ea nu e separată. Ea face parte din noi. E ceea ce ne hrăneşte. E ceea ce face ca semnalul să fie mai puternic în viaţa noastră.

Iar esenţa este că noi suntem tipare vibratorii. Suntem unde de Lumină. Asta suntem – acel spaţiu dintre atomii care vibrează. Şi cu ele ne acordăm, atunci când facem orice fel de proces meditativ sau indiferent ce vrem să facem. Dacă stai în linişte, vei auzi sunetul Luminii. Avem nevoie să ne coordonăm energiile cu acea energie vastă, mai mare, deoarece ea constă, în întregime, din lungimi de undă. E însoţită de un bâzâit şi există un sunet al Luminii.

Aşa că, atunci când este discordant, începe imediat să fie în opoziţie cu ceea ce ne permite să ne celebrăm viaţa.

Iar ceea ce se întâmplă este că, atunci când nu este orchestrat în diferite organe, se produce boală. Reorchestrează-ţi viaţa cu ajutorul acelui sunet, cu ajutorul acelei unde, pentru că existenţa fiecărei persoane e o simfonie. Doar că trebuie să învăţăm pe toată lumea să cânte acelaşi acord, prin recunoaşterea acestui lucru. E o simplificare excesivă – dar este valabilă. Este valabilă. Trebuie să ne orchestrăm viaţa, să ne orchestrăm corpul, ca să fim auziţi într-un mod plăcut şi armonios.

Lumina se descompune în numeroase benzi de vibraţie, iar unii oameni folosesc diverse spectre, din raţiuni foarte clare. Acesta e drumul *lor* spre unele vindecări. Dar Lumina este Lumină. Este energie. Este energie, întru totul. Iar accesarea acelei Lumini – acelei energii – revine, din nou, la orchestrarea vieţii noastre.

Fiecare are tendinţa de a complica foarte mult lucrurile şi de a dori să le disece. E mult mai simplu decât atât. E mult mai uşor de accesat decât toate astea. Sunt de părere că, de multe ori, ceea ce se întâmplă este că oamenii devin foarte posesivi în privinţa modului în care acea Lumină este accesată. „Asta e calea de urmat, iar eu sunt singurul care te poate conduce pe ea". Înţelegi ce spun? Ajungem iar la acelaşi lucru.

Ştii, este vorba, din nou, despre: „Am răspunsul şi tu nu îl ai, aşa că am mai multă putere decât tine".

Oamenii încearcă adeseori să controleze vindecările, specificând culori, în loc să-i dea voie Luminii pure să curgă şi să lase inteligenţa universului să o conducă.

Ea ajunge să se refere la „cunoaşterea pe care eu o am şi tu nu o ai". Dar, dacă radiezi o lumină albă şi pură, asupra

oricărui lucru, ea va umple toate locurile în care există goluri. El se va vindeca; îşi va găsi nivelul cel mai potrivit.

Ştii, îşi va găsi nivelul cel mai potrivit. Dar alegerea referitoare la *Cum direcţionez genul de lumină foarte specifică?* este, din nou, o chestie de genul: „*Eu* ştiu că ai într-adevăr nevoie de energie verde. *Eu* ştiu că asta îţi lipseşte şi *eu* pot vedea asta, pentru că *eu* am aptitudini speciale."

Înţelegi ce spun? Lumina este perfectă, prin ea însăşi. Ea nu trebuie să fie calificată, divizată. Înţelegi ce spun?

Ea nu are genul acela de cerinţe. Vindecarea cea mai bună se produce atunci când vindecătorul şi pacientul devin aceeaşi energie. Aşa cum ai descoperit deja, ei îşi găsesc conexiunea, fără toată chestia cerebrală care o însoţeşte, fără toate astea. Vindecătorul deschide uşa; pacientul păşeşte prin ea. Iar pacientul nu e ameninţat de vindecător sau intimidat de el şi nu se gândeşte că nu e suficient de bun pentru a intra pe uşa pe care vindecătorul a deschis-o.

Vindecătorul *este*. Iar faptul de a fi în starea de „este", face ca persoanei care este vindecată să-i fie total la îndemână să păşească pe uşă. Este mai atractiv pentru acea persoană. Îi este mai uşor să păşească prin ea, deoarece nu e atât de intimidată de cineva care are mai multă cunoaştere decât ea. Ei sunt la acelaşi nivel.

Aşadar, atunci când scoţi toate acestea din ecuaţie, e ca şi cum ai scoate pietrele dintr-un canal. Apa trebuie să curgă în toate felurile, până când ajunge la mare. Îndepărtează toate pietrele şi ea va curge.

Ideea generală de a-ţi reconecta viaţa trebuie să fie stabilită. Reconectează-ţi viaţa cu ajutorul conştiinţei, a acţiunilor şi gândurilor zilnice. Ea începe prin înţelegerea faptului că toată măreţia, toată puterea, toată bucuria pe care le-ai putea avea vreodată, există în acest moment şi sunt accesibile în această clipă.

Şi să-i conduci pe oameni către acea conştiinţă, care este *acum*. Nu trebuie să amâni satisfacţia. Nu trebuie să amâni.

Voi munci foarte mult şi, peste cinci ani, voi cunoaşte bucuria. Nu! Este toată aici, *acum*. Toţi am venit pe deplin dotaţi. Doar trebuie să redescoperim acest lucru. Totul e aici. Nu este nicăieri „acolo". Totul e aici. E tot ce avem nevoie. Deschide acele uşi. Păşeşte prin ele. Păşeşte prin ele. Este aici, acum.

Suntem aici ca să înţelegem compasiunea. Suntem aici ca să ne deschidem viaţa către alţii, ca să fim altruişti în ceea ce facem. De aceea suntem aici, ca să înţelegem şi să recunoaştem că suntem cu toţii unul şi ca să ne bucurăm de această înţelegere.

O să te las cu acest gând.

POSTFAŢĂ

Instrucţiuni de a continua lucrarea, din partea lui Solomon

O notă din partea lui Eric şi a lui Fred: Întrucât această carte se apropie de sfârşit, ne-am gândit să vă împărtăşim câte ceva despre demersurile făcute pentru prezentarea conversaţiilor noastre cu Solomon, sub forma unei cărţi. La obţinerea permisiunii lui Solomon de a face acest lucru, i-am cerut să ne ofere viziune şi călăuzire despre cum să transmitem, cel mai bine, acest material. În rândurile de mai jos, urmează o selecţie de instrucţiuni pe care ni le-a comunicat, cu privire la aceste scrieri. Sperăm că am făcut faţă acestei provocări. Acest proces ne-a fost de foarte mare folos şi sperăm să te ajute în călătoria ta.

Există cunoaştere – iar apoi există *acces* la cunoaştere. Noi, toţi, am putea în mod cert umple pagini întregi de creaţii foarte profunde. Dar, sunt ele accesibile? Ajung ele, la inima oricui? De acolo trebuie să pornească acel mesaj. Cu compasiune. Cu compasiune clară. Apoi vei descoperi că acea carte se va scrie singură. Ea este acolo. Dar nu o poţi forţa; nu o poţi direcţiona. Trebuie să-i dai voie să apară. Iar asta necesită încredere în capacitatea ta. Cere încredere. Siguranţă şi încredere.

Sunt de părere că mesajul cărţii tale – dacă intenţionezi să mergi mai departe cu asta – este să pregăteşti calea către o viaţă mai plină de împlinire. Să creezi drumul pentru ea.

Pentru a comunica acest lucru, unui public mai larg, ai nevoie mai întâi să-ţi evaluezi misiunea cu privire la ceea ce doreşti să realizezi. Ea trebuie să fie foarte, foarte, foarte exactă. Trebuie să fie o prioritate reală şi clară pentru tine – iar apoi trebuie să susţii acea prioritate.

Vrem să înţelegi că există un ritm care va fi util străduinţelor tale ulterioare, din căutarea de a comunica. Ştim că ai multe lucruri pe care te străduieşti să le duci la bun sfârşit. Ai nevoie ca abordarea ta să fie simplă. Nu ai nevoie să-ţi derutezi publicul. Noi vom găsi o cale prin care să exprimi aceste concepte, dar ele trebuie să fie accesibile şi nu e nevoie să le transmiţi într-un stil care nu e descifrabil pentru existenţa ta de aici. Ar fi într-adevăr bine, să începi într-un stil foarte, foarte simplu, ca şi cum ai fi într-o încăpere şi te-ai adresa altei persoane. Ar fi bine să fie foarte personal. *Foarte* – ca şi cum ea ar fi unica persoană din lume. Astfel, dacă ea simte iubirea, de la un capăt la celălalt al materialului, îl poate integra.

Prin urmare, atunci când te ocupi de acest material, e necesar să-l faci să fie foarte intim. Ca şi cum acea persoană ar fi singura care îl înţelege. E o chestiune de a cultiva încrederea. Nimeni nu acceptă un mesaj, dacă în jurul lui există vreo energie de care se îndoieşte. Acest lucru îl scoate din experienţă. Aşadar, de la bun început, trebuie să te porţi cu publicul într-un stil foarte apropiat, de la om la om.

Ceea ce avem nevoie să facem, în partea introductivă a acestei lucrări, este să punem bazele încrederii. Nu dintr-o perspectivă de genul: *Păi, asta e transmis din lumea cealaltă...*, ci de la viaţă la viaţă. Pentru că, în esenţă, această energie care va fi transmisă, această poveste care va fi transmisă, există deja în viaţa oamenilor.

Ei trebuie să aibă încredere în ea, înainte ca acea transmisie să rezoneze cu ei – această forţă, cu forţa lor. Dacă ei se îndoiesc de ea la vreun nivel, lucrarea nu va fi niciodată integrată

şi nu va fi acceptată. Ne construim relaţiile pe încredere, iar în clipa în care ea este pierdută, nu o mai poţi recâştiga niciodată.

În abordarea acestui material este crucial să existe grijă şi iubire pe fiecare pagină din indiferent ce scrii – şi e vorba despre susţinere şi preocupare pentru persoană, pentru unica persoană pentru care scrii această carte.

Nu pentru masele de oameni. Nu pentru „noi" cel general sau „voi" cel general. În concepţia ta, e ca şi cum ai scrie-o pentru un prieten de-al tău. Doar unul. Şi dacă ea cuprinde genul acela de comunicare de la inimă la inimă, cititorii se vor bucura de încrederea pe care o descoperă în ea şi o vor putea integra. Asta e singura modalitate în care va avea efect. Mai întâi trebuie să existe fundaţia încrederii, dacă e ca ea să fie descoperită.

Vreau ca tu să fii tot ceea ce poţi fi.

Totodată, aşa cum ne aminteşte Solomon, răul intenţionat pe care ni-l facem unul altuia este, în esenţă, un act de autoflagelare. Solomon exprimă acest aspect, într-o manieră foarte concisă, când ne spune că „suntem unul şi suntem unul". Nu cred că el ar fi putut fi formulat mai limpede de atât. Iar asta, pentru mine, constituie învăţătura cu care am rămas în minte

Vreau să-ţi mulţumesc ţie, cititorule, care ai ales să te extinzi, integrând acest material.

Urarea mea sinceră e ca tu să rămâi cu mai mult şi ca totul să-ţi fie de folos.

Frederick Ponzlov

EPILOG DIN PARTEA LUI FREDERICK

Suntem unul şi suntem unul.

Solomon

Am ajuns, aşadar, la finalul cărţii şi, să sperăm, la un nou început pentru tine, cel care ţi-ai oferit răgazul de a citi aceste pagini. Trebuie să-ţi spun că am fost extrem de neliniştit de faptul că se va publica în lume, acest material. Dar, într-un final, după ce am reflectat considerabil, am fost convins şi înduplecat de argumentul lui Eric, cu porţile raiului. Aşa cum s-a subliniat în argumentaţia lui Eric, am ajuns să cred că e mult mai bine să faci greşeli în timp ce interacţionezi, decât să nu interacţionezi deloc.

Iar acesta pare a fi mesajul principal pe care Solomon îl promovează. În asimilarea acestui material, în exact aceeaşi manieră în care l-ai asimilat şi tu, (dat fiind că niciodată nu mi-am amintit vreo întâlnire, după ce totul s-a încheiat) am ajuns departe în înţelegerea faptului că dezvoltarea noastră constă în interacţiune … nu în izolare. Cu fiecare inovaţie tehnologică, introdusă ca să ne permită să intrăm mai uşor în contact unii cu alţii, se pare că are loc mai puţină comunicare reală. Iar perseverenţa cu care Solomon vorbeşte despre acest lucru, nu face decât să sublinieze pledoaria în favoarea interacţionării – fie ca vindecător, fie ca fiinţă umană care ţine lumânarea ca să lumineze drumul pentru altul.

EPILOG DIN PARTEA LUI ERIC

Orice se întâmplă în lumea aceasta
şi dincolo de ea, are o cauză logică – şi totul are sens.

Lois Pearl (mama lui Eric)

Fără înţelepciunea lui Aaron şi a lui Solomon, nu ştiu dacă aş fi avut hotărârea necesară de a aduce *Vindecarea Reconectivă* pe planetă. Atunci când am fost rătăcit, speriat sau confuz, m-am adresat lui Aaron şi lui Solomon. Când am avut nevoie de discernământ, m-am adresat lui Aaron şi lui Solomon. Răbdarea lui Fred de a fi „telefonul" prin care am putut vorbi cu ei a fost un dar de la Dumnezeu, întrucât mi-a dat curajul de a persevera în orice… obstacolul cel mai mare fiind propria îndoială de sine. Filosofia acestei lucrări nu este uşor de înţeles pentru toată lumea. Există un angajament faţă de această lucrare şi de a o realiza până la capăt, nealterată, care se naşte din cunoaşterea lăuntrică de neclintit, că există atât o nevoie, cât şi un scop pentru asta.

Solomon mi-a arătat că totul are un motiv şi un scop clar şi că, odată ce facem trei paşi înapoi, ca să observăm imaginea mai de ansamblu, totul are un sens perfect. Solomon a luminat partea din tunel, care părea a fi cea mai întunecată.

Consider că suntem mai mult decât norocoşi, dacă ne descoperim sensul vieţii. Şi, într-adevăr, este şi mai bine dacă avem curajul să-l trăim. Solomon şi Aaron, nu vă pot mulţumi îndeajuns de mult, pentru faptul că mi-aţi dat posibilitatea să-mi înţeleg sensul vieţii şi că mi-aţi dat curajul de a-l trăi.

Eric Pearl

Mulţumiri

Din partea lui Eric: Le mulţumesc lui Evelyn Sztojanov şi Ronen Levy, a căror credinţă în mine, în Vindecarea Reconectivă şi în *Reconectare*, constituie un dar nepreţuit în viaţa mea. Şi lui John Altschul, a cărui prietenie este o constantă pe care pot conta, în orice împrejurare.

Din partea lui Fred: Mulţumiri lui Sheri Leigh Myers, Tulis McCall şi Grace Lehman. Datorită încurajării lor, Solomon şi-a împlinit ţelul.

Şi o recunoştinţă deosebită faţă de Dianna Bensch, care a fost atât o susţinătoare fermă, cât şi o lumină călăuzitoare, pe parcursul procesului de compilare a acestei cărţi.

DESPRE AUTORI

Dr. Eric Pearl a renunţat la unul dintre cabinetele cele mai de succes din Los Angeles, în momentul în care el şi alte persoane au început să fie martore la vindecări miraculoase. În prezent, el a devenit autoritatea proeminentă şi vizionarul recunoscut cu privire la un nou nivel de vindecare şi evoluţie a vieţii, pe această planetă; el şi-a luat angajamentul de a împărtăşi lumina şi informaţia procesului de Vindecare Reconectivă, prin intermediul conferinţelor şi al numeroaselor seminarii pe tema „Reconectării". Dr. Pearl a apărut la foarte multe emisiuni de televiziune din S.U.A. şi din întreaga lume. De asemenea, a fost invitat să vorbească la Naţiunile Unite şi a ţinut o prezentare la Madison Square Garden, în faţa unei săli pline, iar informaţiile despre seminariile sale au fost prezentate în diverse publicaţii, printre care şi *New York Times*.

Website: www.TheReconnection.com

Frederick Ponzlov este autor de scenarii care au fost puse în scenă, profesor de actorie şi actor premiat. A absolvit Universitatea din Wisconsin, Milwaukee, a studiat actoria la Neighborhood Playhouse

din New York, după care a călătorit spre vest, la Los Angeles. Acolo, el a urmat cariera de scenarist, iar prima sa apariţie publică, *Undertaking Betty* – în care joacă actorii Naomi Watts, Christopher Walken, Brenda Blethyn şi Alfred Molina – a câştigat un premiu BAFTA*. În ultimii 30 de ani, Frederick a predat şi continuă să predea cursuri de actorie, în Long Beach, California, unde locuieşte în prezent. Entitatea Solomon a fost cu el cea mai mare parte a vieţii sale şi, după ani de tăcere, această carte marchează debutul ei public.

Website: www.fredponzlov.com

* BAFTA abreviere pentru the British Academy of Film and Television Arts (Academia Britanică de Artă a Filmului şi Televiziunii), este o organizaţie non-profit din Marea Britanie, care găzduieşte gale anuale de decernare de premii, oferite pentru realizări deosebite din domeniul filmului, televiziunii, artei şi tehnicii televiziunii, jocurilor video şi al formelor de animaţie. N.tr.

Cuprins

Prolog: Povestea lui Eric 5
Prolog: Povestea lui Fred 19
Introducere de Eric Pearl 30
1 Cine este Solomon? 35
2 Vreau să te minunezi 38
3 Curgi mai departe 40
4 Intuiţia noastră este însumarea a Tot Ceea ce Este 42
5 Există un adevăr universal, în fiecare clipă din viaţă 45
6 Eliberându-te pe tine, îi ajuţi pe ceilalţi 48
7 Ascultă-ţi propria muzică 51
8 Viaţa ta este o energie magică a veşniciei, vizibilă în carne şi oase 56
9 Sunteţi purtătorii unei lumini măreţe 62
10 Eşti parte integrantă a un proces de mare amploare, care urmează 65
11 Ai încredere că eşti îndeajuns 68
12 Există o stare de extaz sublim în Neant 71
13 Problemele nu sunt probleme – sunt lecţii care trebuie învăţate 75
14 Răspunsul pe care ţi-l doreşti, îl ai deja 79
15 Ne descoperim pe „noi înşine", în interacţiunea cu ceilalţi 85
16 Valoarea de sine constă în înţelegerea faptului că tu eşti universul 90

17 Dă-ţi voie să crezi în capacitatea ta şi ea ţi se va arăta 94
18 Ignoră acea atracţie pentru suferinţă 97
19 Cheia în înţelegerea adevărului este ca el să sune adevărat în sufletul tău 103
20 Acordă-ţi răgazul de a te armoniza..... 109
21 Este vorba despre a clarifica, nu despre a complica 112
22 Dezvăluie-ţi sufletul 116
23 Nu putem face progrese, preamărind ceea ce ne diferenţiază..... 124
24 Nu îţi limita definiţia despre ce înseamnă succesul 130
25 Important este să înaintezi..... 133
26 Reconectează-te cu forţa superioară care este..... 137
27 Oriunde te afli, poate avea loc o vindecare 148
28 Entitatea în sine ştie de ce anume are nevoie 152
29 Trebuie să ştii că eşti un maestru..... 162
30 Ne creăm fiecare clipă din viaţa noastră – este lucrarea noastră de artă..... 168
31 Niciodată nu vor fi suficient de multe aplauze..... 187
32 Existenţa fiecăruia este o simfonie..... 192
Postfaţă: Instrucţiuni de a continua lucrarea, din partea lui Solomon..... 196
Epilog din partea lui Frederick..... *199*
Epilog din partea lui Eric *201*
Mulţumiri..... *202*
Despre autori..... *203*

CĂRŢI PUBLICATE DE EDITURA FOR YOU

Monica Vişan

Metodă rapidă de învăţare a gramaticii limbii engleze
Exerciţii de gramatică engleză vol I
Exerciţii de gramatică engleză
vol. II VERBUL ..... toate trei costă 35,00 LEI

Neale Donald Walsch

Conversaţii cu Dumnezeu, volumul I, II, III .....41.00 LEI
Dumnezeu şi minunile din viaţa noastra .....15,00 LEI
Acasă cu Dumnezeu .....20,00 LEI
Ce vrea Dumnezeu .....18,00 LEI
Când totul se schimbă, schimbă totul .....25,00 LEI
Mai fericit decât Dumnezeu .....18,00 LEI

Paul Ferrini

Iubire fără condiţii,
Reflecţii ale Minţii Christice .....7,00 LEI
Liniştea inimii,
Reflecţii ale Minţii Christice, partea a II-a .....12,00 LEI
Miracolul iubirii,
Reflecţii ale Minţii Christice, partea a III-a .....,10,00 LEI
Întoarcerea în grădină,
Reflecţii ale Minţii Christice, partea a IV-a .....10,00 LEI
Cuvinte de înţelepciune pentru fiecare zi .....15,00 LEI
Amour sans conditions (lb. franceză).....10,00 LEI
Legile Dragostei .....12,00 LEI